

Biblioteka Jutarnjeg lista

Lektira - klasici

8.

Friedrich Schiller

RAZBOJNICI

Prijevod: Alka Škiljan

Izdavač: Europapress holding

Koranska 2, Zagreb

Za izdavača: Dr. Stipe Orešković

Urednik: Ivica Buljan

Dizajn knjige: Halid Malla

Grafička priprema: Fingere, Zagreb

Tiskara: Us Grafica Veneta S.p.A., 2008.

Koordinatorice projekta: Ivana Galić Lastavić, Marija Šimoković Sikavica,
Kristina Štefanac

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se umnažati ili prenositi u bilo kojem obliku i bilo kojim elektronskim, mehaničkim ili drugim putem bez pismenog odobrenja vlasnika autorskih prava te nakladnika.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 66289.1.

ISBN 978-953-300-065-7

Friedrich Schiller

RAZBOJNICI

Sadržaj

Prvi čin	7
Drugi čin	36
Treći čin	72
Četvrti čin	85
<u>Peti čin</u>	<u>115</u>

QUAE MEDICAMENTA NON SANANT,
FERUM SANAT,
QUAE FERRUM NON SANAT,
IGNIS SANAT.¹
Hipokrat²

LICA

MAXIMILIAN von MOOR, grof-vladar
KARL, sin Maximiliana
FRANZ, sin Maximiliana
AMALIA von EDELREICH
Slobodoumni mladići, kasnije razbojnici:

SPIEGELBERG

SCHWEIZER

GRIMM

RAZMANN

SCHUFTERLE

ROLLER

KOSINSKY

SCHWARZ

HERMANN, nezakoniti sin nekog plemića

DANIEL, sluga grofa Moora

PASTOR MOSER

KATOLIČKI SVEĆENIK

ČETA RAZBOJNIKA

SPOREDNA LICA

Mjesto zbivanja: Njemačka. Trajanje: otprilike dvije godine.

1. Ono što ne mogu izliječiti lijekovi, liječi željezo, a što ne može izliječiti željezo, liječi vatra, (lat.)

2. Hipokrat (oko 467-377. pr. Krista) - slavni grčki liječnik, smatran osnivačem europske medicine.

Prvi čin

Prvi prizor

Franačka. Odaja u dvorcu Moorovih.

FRANZ, STARI MOOR

FRANZ: Osjećate li se dobro, oče? Tako ste blijedi.

STARI MOOR: Posve dobro, sine. Što si mi htio reći?

FRANZ: Stigla je pošta - pismo od našeg korespondenta iz Leipziga.

STARI MOOR (željno) : Vijesti o mojem sinu Karlu?

FRANZ: Hm, hm! Tako je. Samo, bojim se - ne znam da li bih - zbog vašeg zdravlja. - Je li vam zaista posve dobro, oče?

STARI MOOR: Kao ribi u vodi! O mojem sinu piše? No čemu ta briga za me? Već si me dvaput pitao.

FRANZ: Ako ste bolesni - ako samo izdaleka predosjećate da biste mogli oboljeti, dopustite mi - reći ću vam u zgodniji čas. (Napola za se.) Ova vijest nije za čovjeka krhka zdravlja.

STARI MOOR: Bože, Bože! Što ću čuti?

FRANZ: Dopustite mi najprije da se povučem i da zbog svog izgubljenog brata³ zaplačem od sažaljenja. Trebalo bi da šutim dovijeka - jer on vam je sin; trebalo bi da njegovu sramotu skrivam dovijeka - jer on mi je brat. Ali slušati vas, to je moja prva, tužna dužnost - zato mi oprostite.

STARI MOOR: O Karl, Karl! Kad bi ti znao kakve muke tvoje vladanje zadaje mom očinskom srcu, kako bi mi jedna jedina dobra vijest o tebi produžila život za deset godina - kako bi me posve pomladila - dok me sada svaka, jao, gura korak bliže grobu!

3. izgubljeni brat - Schillerova parafraza Lukinoga Evanđelja, poglavlje 15, rečenica 11-32, tj. poznate parabole o izgubljenom sinu, što će biti jedan od tematskih tokova Razbojnika.

FRANZ: Ako je tako, starče, onda zbogom - inače bismo još danas svi kosu čupali nad vašim odrom.

STARI MOOR: Ostani! Preostao mi je još taj kratki korak - neka mu bude! (Sjedne.) Grijesi otaca kažnjavaju se u trećem, u četvrtom koljenu - neka on bude izvršitelj.

FRANZ (vadi pismo iz džepa): Vi poznajete našeg korespondenta. Znajte, dao bih prst svoje desne ruke kad bih smio ustvrditi da je on lažac, crni, otrovni lažac. - Budite hrabri! Oprostite mi što vam ne dam da sami čitate pismo. Ne smijete još sve čuti.

STARI MOOR: Sve, sve - sine moj, zbog tebe ću biti pošteđen staračkih štaka.

FRANZ (čita): »L e i p z i g, 1. svibnja. Da me ne veže čvrsto obećanje da ti neću zatajiti ni najmanju pojedinost koju budem mogao doznati o sudbini tvog brata, dragi prijatelju, nikada ti ne bi moje nedužno pero postalo mučiteljem. Iz stotinu tvojih pisama razabirem kako vijesti takve vrste paraju tvoje bratsko srce. Čini mi se da te već sada vidim kako zbog tog nevrjednika, zbog tog gada«----- . (Stari Moor pokriva lice.)

Vidite, oče, ja vam čitam samo ono najblaže - »kako zbog tog gada proljevaš tisuću suza.« - Oh, kako su tekle, kako su se u sažaljenju slijevale niz moje obraze! - »Čini mi se da već vidim kako je tvoj stari, čestiti otac, blijed kao smrt.« - Isuse i Marijo! Već ste sada tako blijedi, a još niste doznali ni najmanji dio!

STARI MOOR: Dalje, dalje!

FRANZ: - »blijed kao smrt, klonuo u svoj stolac i kako proklinje dan kad je prvi put čuo tepati riječ 'otac'. Nisu mi mogli sve otkriti, a od ono malo pojedinosti koje su meni poznate, doznat ćeš ti tek malen dio. Čini se da je tvoj brat sada prevršio mjeru svoje sramote; meni bar nije poznato da se može učiniti nešto gore od onoga što je on već učinio, ali možda njegov genij u tom natkriljuje moj. Jučer o ponoći stvorio je veliku odluku da zajedno sa sedmoricom mladića koje je povukao u svoj razuzdani život umakne ruci pravde, sa četrdeset tisuća dukata duga« - lijep džeparac, oče - »pošto je obeščastio kćerku nekog bogatog bankara, a njezina zaručnika, čestitog i uglednog mladića, smrtno ranio u dvoboju.« - Oče, za ime Božje! Oče, kako vam je?

STARI MOOR: Dosta je. Prestani, sine.

FRANZ: Štedjet ću vas. - »Za njim su izdane tjeralice, povrijeđeni glasno traže zadovoljštinu, na njegovu je glavu raspisana nagrada - ime Moor« —. Ne, neću da svojim jadnim ustima ubijem oca. (Razdere pismo.) Ne vjerujte, oče. Ne vjerujte mu ni slova!

STARI MOOR (gorko plače): Moje ime! Moje časno ime!

FRANZ (padne mu oko vrata): Odvratni, tripud odvratni Karl! Nisam li ja to slutio već onda kad se on, još kao dječak, povlačio za djevojčicama, kad se naganjao preko polja i brda s uličnjacima i kojekakvim ološem, kad je bježao pred crkvom kao zločinac pred zatvorom i kad je paru koju bi od vas izmamio bacao u šešir prvom prosjaku, dok smo mi kod kuće kriječili duše molitvama i svetim knjigama? Nisam li ja to slutio već onda kad je on pustolovine Julija Cezara⁴, Aleksandra Velikog⁵ i ostalih mračnih pogana čitao radije nego povijest skrušenoga Tobije⁶? Stotinu sam vam puta proricao - jer moja ljubav prema njemu nikada nije prelazila granice sinovske dužnosti - taj će nas mladić uvaliti u bijedu i sramotu! - Oh, da se bar ne zove Moor! Da mu bar moje srce nije tako duboko odano! Zbog te bezbožne ljubavi, koju ne mogu ugušiti, odgovarat ću još pred Božjim sudom.

STARI MOOR: O moje nade! Moji zlatni snovi!

FRANZ: Znam ja to dobro. Upravo sam to i rekao. Plameni duh koji bukti u tom dječaku - govorili ste uvijek - duh koji ga čini tako osjetljivim za sve što je veliko i lijepo, ta iskrenost po kojoj mu se duša odražava u očima, ta blagost srca zbog koje tako toplo suosjeća u svačijoj boli, ta muževna hrabrost koja ga tjera na vrh stoljetna hrasta i goni preko jaraka, ograda i nabujalih rijeka, to djetinje častoljublje, ta neslomljiva tvrdoglavost i sve te lijepe i sjajne vrline što kličaju u tom očevu ljubimcu, stvorit će

4. Gaj Julije Cezar (100.-44. pr. Krista) - rimski vojskovođa i državnik.

5. Aleksandar Veliki (356.-323. pr. Krista) - makedonski kralj od 336. pr. Krista. Uništio Perzijance i sa svojom vojskom prodro do Indije. Utemeljitelj grada Aleksandrije u Egiptu.

6. skrušeni Tobija - osoba iz Staroga zavjeta, kojoj je u sklopu tzv. povijesnih knjiga posvećena posebna knjiga. Uzor pobožnosti i strpljivosti.

jednom od njega pravog druga, izvrsna građanina, junaka, velikog, velikog čovjeka. - A gledajte sada, oče! Plameni se duh razvio, proširio, prekrasnim je plodovima urodio. Pogledajte tu iskrenost kako se lijepo prometnula u drskost. Gledajte tu blagost kako se pretvorila u nježnost prema koketama, u osjetljivost prema Frininim⁷ čarima. Pogledajte kako mu je u plamenu njegova duha za svega šest godinica tako potpuno izgorjelo ulje života da se živ pretvorio u sablast; a onda su još neki ljudi toliko bestidni da tvrde: c'est l'amour qui a fait ça!⁸ Ah, pogledajte samo kako ta odvažna, poduzetna glava kuje i izvodi planove pred kojima nisu ništa junački podvizi jednog Cartouchea ili Howarda⁹! A što će tek biti kad se iz tih sjajnih klica razvije zreo plod - jer ne možemo još od tako nježne dobi očekivati savršenstvo. Možda ćete još, oče, doživjeti radost i ugledati ga na čelu vojske koja prebiva u svetoj tišini šuma i umornu putniku olakšava putovanje oduzimajući mu polovinu njegova tereta. Možda ćete još prije groba hodočastiti do spomenika što će ga on sebi podići između neba i zemlje. Možda ćete - o oče, oče, oče! - pobrinuti se za drugo ime, jer će inače na vas prstom pokazivati trgovčiči i uličnjaci koji su sliku vašega gospodina sina vidjeli na trgu u Leipzigu.

STARI MOOR: Zar i ti, Franz, zar i ti? O djeco moja! Kako me pogađate u srce!

FRANZ: Kako vidite, ja znam biti i duhovit, ali moja je duhovitost ubod škorpiona. - A taj suhoparni, svakidašnji čovjek, hladni, drveni Franz - kako li već glase svi ti nazivi kojima ste se dosjetili gledajući suprotnost između njega i mene dok vam je on sjedio u krilu ili vas čupkao za obraze - taj će Franz jednog dana umrijeti kod svoje kuće, istrunut će i bit će zaboravljen, kad slava tog svestranog genija poleti od jednoga pola do drugoga. Oh, sklopljenih vam ruku zahvaljuje, nebesa, taj hladni, suhoparni, drveni Franz što nije kao onaj!

7. Frina (IV st. pr. Krista) - lijepa hetera u Ateni, koja je navodno poslužila kiparu Praksitelu za njegov poznati kip Afrodite.

8. To je ljubav učinila! (franc.)

9. Louis Dominique Cartouche - poznati francuski razbojnik, pogubljen 1721. Howard je bio engleski razbojnik, o kojem nam, međutim, danas nije ništa vjerodostojno poznato.

STARI MOOR: Oprosti mi, dijete moje. Ne ljuti se na oca koji se prevario u svojim zamislima. Bog, koji mi po Karlu šalje suze, osušit će mi ih tvojom rukom, moj Franz.

FRANZ: Da, oče, osušit će vam ih. Vaš će Franz žrtvovati svoj život samo da produži vaš. Vaš je život svetište koje ću uvijek pitati za savjet u svemu što radim, zrcalo u kojemu ću promatrati sve stvari oko sebe - i spreman sam da pogazim najsvetiju dužnost ako bi bio u pitanju vaš dragocjeni život. Vjerujete li mi?

STARI MOOR: Velike su dužnosti još pred tobom, sine. Neka te Bog blagoslovi za ono što si mi bio i što ćeš mi biti!

FRANZ: A sada mi recite, oče - kad onoga sina ne biste morali nazivati svojim - da li biste tada bili sretni?

STARI MOOR: Šuti, o štuti! Kad mi ga je primalja donijela, digao sam ga prema nebu i uskliknuo: zar nisam sretan čovjek?

FRANZ: To ste tada rekli. A jeste li bili u pravu? Sada i najjadnijem od svojih seljaka zavidite što mu nije otac; bit ćete nesretni tako dugo dok budete imali tog sina. Vaša će bol rasti zajedno s Karlom. Ta će bol potkopati vaš život.

STARI MOOR: O, zbog njega sam ostario kao da mi je osamdeset godina.

FRANZ: A kako bi bilo - da se tog sina odreknete?

STARI MOOR (ljutito): Franz, Franz, što to govoriš?

FRANZ: Zar nije vaša ljubav prema njemu uzrok svega tog jada? Bez te ljubavi on za vas ne postoji. Bez te kažnjive, te kobne ljubavi on je za vas mrtav - nije vam se nikada ni rodio. Očevi i sinovi nismo po krvi i mesu već po srcu. Ako ga prestanete ljubiti, taj vam izrod neće više biti sinom ma koliko bio put vaše puti. Bio vam je do sada zjenica oka; ako te sablažnjava zjenica tvoja, kaže Sveto pismo, iskopaj sebi oko. Bolje je u nebo jednook nego u pakao s oba oka. Bolje je u nebo bez djeteta nego da i otac i sin dospiju u pakao. Tako govori Bog.

STARI MOOR: Ti hoćeš da prokunem svog sina?

FRANZ: Ne, ne. Svoga sina ne treba da prokunete. Sto vi nazivate sinom? Onoga kome ste podarili život, dok se on na sve moguće načine trudi da vaš život skрати?

STARI MOOR: O, to je istina. To je Božji sud nada mnom. To mu je Gospod naložio.

FRANZ: Gle kako sinovski postupa prema vama vaš ljubimac. Guši vas vašom očinskom sućuti, ubija vas vašom ljubavlju, probo je i samo vaše očinsko srce da bi vas dotukao. Kad vas jednom više ne bude, bit će on gospodar vaših dobara, kralj svojih nagona. Brana je uklonjena, i bujica njegovih požuda može sada slobodno poteći. Zamislite sebe u njegovu položaju. Kako često mora da želi smrt i ocu i bratu koji tako neumoljivo stoje na putu njegovim ekscesima! Zar je to ljubav za ljubav? Zar vam se za vašu očinsku blagost odužuje tako da razbludnoj draži jednog trenutka žrtvuje deset godina vašeg života? Da u jednom času razuzdanosti stavlja na kocku slavu svojih predaka koja se sedam stoljeća sačuvala neokaljana? Zar možete takva čovjeka nazvati svojim sinom? Odgovorite! Možete li ga nazvati svojim sinom?

STARI MOOR: On je dijete bez osjećaja, ah, ali je ipak moje dijete, ipak je on moje dijete!

FRANZ: Milo, ljupko djetesce kojemu je jedina želja da ostane bez oca. Oh, kad biste mogli to pojmiti! Kad bi vam mrena pala s očiju! Ali vaše opraštanje samo ga utvrđuje u njegovim porocima, vaše ih oklijevanje opravdava. Vi ćete, dakako, kletvu s njegove glave otkloniti. Na vas će, oče, na vas će pasti prokletstvo.

STARI MOOR: Tako je, tako je pravo. Ja sam, ja sam svemu kriv.

FRANZ: Koliko se tisuća ljudi, pošto su se do sita napili iz vrča razvrata, popravilo prošavši kroz patnju! A zar nije tjelesna bol, koja prati svaku neumjerenost, kažiprst božanske volje? Zar nju smije izopačiti čovjek svojom okrutnom nježnošću? Smije li otac zauvijek upropastiti zalag koji mu je povjeren? Promislite, oče, ako ga na neko vrijeme prepustite jadu, neće li se morati obratiti i popraviti? A ako i u velikoj školi jada ostane nitkov, tada jao ocu koji svojom popustljivošću poništava odluke višnje mudrosti! Dakle, oče?

STARI MOOR: Pisat ću mu da dižem ruke od njega.

FRANZ: Pravo ćete i mudro postupiti.

STARI MOOR: Da mi više ne dolazi na oči.

FRANZ: To će blagotvorno djelovati.

STARI MOOR (nježno): Dok se ne popravi.

FRANZ: Dobro, dobro. Ali ako on dođe pod maskom licemjerstva te suzama iznudi vaše sažaljenje i ulagivanjem izmoli vaše oprostjenje, a sutradan ode i u naručju svojih bludnica ismije vašu slabost? Ne, oče! On će se vratiti od svoje volje kad ga njegova savjest razriješi krivnje.

STARI MOOR: Onda ću mu to sad odmah napisati.

FRANZ: Čekajte. Još nešto, oče. Bojim se da će vam vaše ogorčenje kazivati u pero suviše oštre riječi koje bi mu slomile srce. A osim toga, ne mislite li da bi on mogao povjerovati da ste mu već oprostili ako ga smatrate dostojnim vlastoručnog pisma? Zato će biti bolje da pisanje prepustite meni.

STARI MOOR: Piši mu, sine. Ah, meni bi ipak srce prepuklo! Piši mu —.

FRANZ (brzo): Sporazumjeli smo se, dakle?

STARI MOOR: Piši mu da sam tisuću krvavih suza, tisuću besanih noći —. Ali nemoj mog sina natjerati u očaj!

FRANZ: Ne biste li legli, oče? Sve vas je to duboko potreslo.

STARI MOOR: Piši mu da očinske grudi —. Kažem ti, nemoj moga sina natjerati u očaj. (Odlazi rastužen.)

FRANZ (gleda za njim smijući se): Tješi se, stari. Nikada ga više nećeš priviti na te grudi. Put mu je do tebe zatvoren kao paklu put u raj. On je bio istrgnut iz tvog naručja još prije no što si ti znao da bi to mogao htjeti. Bio bih bijedna šeprtlja kad mi ne bi pošlo za rukom iščupati sina iz očeva srca pa da je i sponama od mjedi vezan za nj. Povukao sam oko tebe čaroban krug kletava koji on neće moći preskočiti. Sretno, Franz! Uklonjen je ljubimac - šuma se prorijedila. Moram ove papire posve uništiti, jer bi tkogod lako mogao prepoznati moj rukopis. (Skuplja komadiće razderanog pisma.) Žalost će starog uskoro otpremiti u grob, - a i njoj moram Karla istrgnuti iz srca, pa otišlo snjim i pola njezina života¹⁰.

Imam i te kako pravo da se ljutim na prirodu, i tako mi časti,

10. Ovdje Franz prvi put priopćava namjeru da se domogne i Amalije, za koju ćemo doznati da je svoju ljubav poklonila njegovu bratu Karlu.

poslužit ću se tim pravom. Zašto nisam ja prvi izmilio iz majčine utrobe? Zašto nisam jedini? Zašto mi je priroda natovarila ovo breme rugobe? Baš meni? Upravo kao da je pri mom rođenju izigrala svoje najlošije karte! Zašto je baš meni dala taj laplandski nos, ta crnačka usta, te hotentotske oči? Zaista mi se čini da je od svih ljudskih vrsta sakupila ono što je najodvratnije i mene iz toga umijesila. Krv i smrt! Tko ju je ovlastio da meni uskrati ono što drugome pruža¹¹? Zar joj se itko mogao ulagivati prije no što je postojao? Zar ju je mogao uvrijediti prije no što je nastao? Zašto je postupila tako pristrano?

Ne, ne nepravedno je optužujem. Ona nam je dala na put snalažljivost, stavila nas je gole i bez ičega na obalu svijeta - neka pliva tko umije plivati, a tko je suviše nespretna, neka potone. Ništa mi ona nije dala; što ću postati - moja je stvar. Svi imaju jednako pravo na ono najveće i na ono najmanje. Pravo se poništava pravom; nagon nagonom, a sila silom. Pravo je na strani pobjednika, a granica naše snage naš je zakon.

Dakako, postoje neki skupni ugovori koje su ljudi sklopili da bi mogli upravljati krvotokom života. Časno ime! Zaista, to je vrijedan novac koji nosi lihvarske kamate onomu tko ga zna dobro uložiti. Savjest - o da, svakako, to je valjano strašilo koje tjera vrapce s trešanja. Ujedno je to i dobro napisana mjenica koju može u nuždi upotrijebiti i onaj tko je već bankrotirao.

Sve su to ustanove doista vrijedne hvale, i one ti omogućuju da glupane držiš u poštovanju a puk pod papučom, kako bi mudrima bilo što udobnije. Nema šta, baš su to smiješne ustanove! Podsjećaju me na živicu kojom moji seljaci lukavo okružuju svoja polja da preko njih ne bi pretrčao zec. Sačuvaj Bože, samo ne zec! A milostivi gospodin podbode svog vranca i u mekom trku projuri preko upropaštene žetve.

Jadni zec! Bijedna je to uloga biti zec na ovom svijetu. Ali milostivom su gospodinu potrebni zečevi!

Dakle, odvažno na posao. Tko se ničega ne plaši, jednako je moćan kao onaj koga se svi plaše. Sad su u modi kopče kojima se

11. Ove rečenice Franzova monologa veoma podsjećaju na monolog Shakespeareova Glostera, kasnijega Rikarda III. iz istoimene drame. Tako i budući kralj proklinje sudbinu koja ga je učinila ružnim.

hlače mogu po volju sužavati ili proširivati. Mi ćemo sebi skrojiti savjest po najnovijem modelu kako bismo je mogli proširivati prema tome koliko se budemo debljali. Sto možemo? Idite krojaču! Meni su nadugo i naširoko brbljali o takozvanoj ljubavi krvnog srodstva, toliko da bi se valjanom domaćinu zavrtjelo u glavi. To ti je brat! Ovako se to tumači: on je izašao iz iste peći u kojoj si i ti ispečen, dakle - neka ti je svet. Pogledajte sada to zamršeno rasuđivanje, to smiješno zaključivanje: blizina tijela upućuje na harmoniju duša, ista domovina na iste osjećaje, jednaka hrana na jednake sklonosti. I dalje - to ti je otac! On ti je dao život, ti si njegovo meso i njegova krv - i zato neka ti je svet! Opet lukavo izveden zaključak! Ja bih zapitao zašto me stvorio? Nije valjda iz ljubavi prema meni, koji sam tek imao postati ja. Zar me poznavao prije nego što me stvorio? Je li na mene mislio dok me stvarao? Je li baš mene želio kad me stvarao? Zar je znao što ću postati? To ne bih htio pretpostaviti, jer bih mu inače zamjerio što me ipak stvorio! Mogu li mu biti zahvalan zato što sam postao muškarac? Ne mogu, kao što ga ne bih mogao kriviti da me stvorio ženom. Mogu li priznavati ljubav koja se ne osniva na poštovanju prema mojoj ličnosti? Zar je moglo postojati poštovanje prema mojoj ličnosti, koja je tek imala nastati iz onoga čemu ona mora biti pretpostavkom? Gdje je tu onda svetinja? Zar možda u samom činu po kojem sam nastao? Kao da on nije isto što i postupak kojim životinje zadovoljavaju svoje životinjske nagone! Ili se možda ta svetinja krije u posljedici tog čina, koja je samo željena nužnost i kojoj bi ljudi često željeli izmaći kad to ne bi moralo ići nauštrb mesa i krvi? Ili moram imati za njega dobru riječ zato što me ljubi? To je samo njegova taština, glavni grijeh svih umjetnika, koji se sami sebi dive u svom djelu, ma kako ružno ono bilo. Dakle vidite, u tome je cijela čarolija koju zastirete svetom maglom da biste iskoristili našu plašljivost. Zar da i ja dopustim da me time vode na povocu kao malo dijete?

Odvažno dakle na posao! Sve ću iskorijeniti oko sebe, sve što me sprječava da budem gospodar. Moram biti gospodar da mogu silom zadobiti ono za što mi nedostaje privlačnosti.

(Odlazi.)

Drugi prizor

Krčma na granici Saske. KARL von MOOR zadubljen u knjigu. SPIEGELBERG za stolom pije.

KARL von MOOR (odloži knjigu): Gadi mi se ovo stoljeće piskarala kad u svom Plutarhu¹² čitam o velikim ljudima.

SPIEGELBERG (pruža mu čašu i sam pije): Čitaj Josipa Flavija¹³.

MOOR: Žarka Prometejeva¹⁴ iskra se ugasila, pa sada ljudi uzimaju umjetni kazališni plamen, umjetnu vatru koja ne može zapaliti ni lulu duhana. Gmižu kao štakori po Heraklovoj toljazi¹⁵ i proučavaju, dok im mozak ne prsne, što je on to nosio u svojim mošnjama. Neki francuski opat naučava da je Aleksandar bio kukavica, a sušičavi profesor, koji kod svake riječi stavlja pod nos bočicu salmijaka, drži kolegij o snazi. Stvorenja koja padaju u nesvijest kad izvedu kakvu nepodopštinu kritiziraju Hanibalovu¹⁶ taktiku. Balavi dječaci pecaju fraze o bitki kod Kana¹⁷ i čeprkaju po Scipionovim¹⁸ pobjedama, jer ih moraju u školi odgovarati.

12. Plutarh (46.-120.) - grčki povjesničar, čuven po svojim usporednim portretima velikih ljudi antike. Poznato je da je Schiller mnogo čitao Plutarha.

13. Josip Flavije (37.-100.) - židovski povjesničar.

14. Prometej - mitski grčki heroj koji je bogovima oteo vatru s neba i donio je čovječanstvu. Zeus ga je stoga dao prikovati na goru Kavkaz, gdje mu je orao ključvao jetru. Motiv i osoba poznate Eshilove tragedije.

15. Herkulova toljaga - jedan od atributa snage grčkoga mitskog heroja Herakla (Herkula). Obično se prikazuje s toljagom u ruci i s kožom nemej lava preko ramena.

16. Hanibal (246.-183. pr. Krista) - vođa Kartagana u Drugom punskom ratu protiv Rima.

17. U bici kod Kana 216. pr. Krista Hanibal je pobijedio Rimljane upravo izvanrednom taktičkom domišljatošću.

18. Scipion Stariji - rimski vojskovođa, pobijedio je Hanibala u bici kod Zame 252. pr. Krista.

SPIEGELBERG: To je prava tužaljka u aleksandrincima¹⁹.

MOOR: Krasna je to nagrada za vaš znoj proliven na bojnim poljima što sada živite po gimnazijama i što vašu besmrtnost đaci tegle sa svojim školskim knjigama! Dragocjena naknada za vašu potraćenu krv što sada u vas kakav niirnerški trgovčić zamata medenjake ili što vas, u najboljem slučaju, kakav francuski pisac tragedija stavlja na koturne²⁰ i kao lutke vuče na žicil Hahaha!

SPIEGELBERG (pije): Molim te, čitaj Josipa Flavija.

MOOR: Fuj, fuj. To mlitavo stoljeće uškopljenika koje nije ni za što drugo no da prežvakava djela prošlosti, da drevne junake izopačuje svojim komentarima ili da ih oskvrnjuje svojim tragedijama²¹. Iscrpla se snaga njegovih slabina, pa sada mora pivski kvasac pomagati ljudima da produže vrstu.

SPIEGELBERG: Čaj, brate, čaj!

MOOR: Sputali su zdravu prirodu otrcanim konvencijama, nemaju hrabrosti da ispiju jednu čašu jer bi uz nju morali nazdraviti, ulizuju se čistaču cipela da bi ih on preporučio Njegovoj Milosti i zlostavljaju jadnika kojega se ne boje. Obožavaju se radi jednog ručka, a otrovali bi jedan drugoga zbog postelje koja im je preoteta na dražbi. Proklinju saduceja²² koji ne odlazi dosta revno u crkvu, a prebrojavaju na oltaru svoje lihvarske kamate. Padaju na koljena kako bi što bolje istakli svoje povlake i ne skidaju pogleda sa svećenika da vide kako

19. Schillerova aluzija na francusku klasicističku dramu, koja je kao tematsko-motivske izvore, između ostaloga, crpla grčku i rimsku povijest, a kao isključivo stilsko-izražajno sredstvo upotrebljavala stih od dvanaest slogova, nazvan u Francuskoj aleksandrincem, jer su njime pisani srednjovjekovni spjevovi o Aleksandru Velikom.

20. Koturne su u starogrčkom kazalištu bile specijalne cipele koje je obuvao glumac u tragediji kako bi u golemu prostoru antičkoga kazališta, na otvorenu, izgledao viši i impozantniji. Kasnije je pojam »staviti na koturne« ili »govoriti s koturna« postao sinonim za patetično izražavanje ne samo u kazalištu.

21. Ponovni Schillerov odbojni stav prema francuskoj klasicističkoj tragediji povijesne podloge, koja je sve do Lessingova doba imala i u njemačkoj dramskoj književnosti vatrenih zagovornika. Nakon Lessinga najžešće se na taj oblik francuskoga teatra bio oborio mladi Goethe u svom poznatom članku posvećenom Shakespeareu 1771.

22. Saducej - pripadnik židovske religiozne stranke kojoj su se suprotstavljali ortodoksniji farizeji.

mu je počešljana vlasulja. Gube svijest kad vide krv zaklane guske, a plješču od radosti kad njihov suparnik odlazi s burze upropašten. - Kako sam ih usrdno molio: »Samo još jedan dan« - uzalud! »U zatvor s tim psom!« - Molbe! Preklinjanja! Suze! [Udari nogom o zemlju.] Grom i pakao!

SPIEGELBERG: 1 to zbog nekoliko tisuća pišljivih dukata!

MOOR: Ne, neću da mislim na to. Stisnut ću svoje tijelo steznikom, a volju ću pritegnuti zakonima. Zakon je pretvorio u pužev korak ono što je moglo postati orlovim letom. Zakon još nikada nije stvorio velikog čovjeka, ali sloboda rađa divove i ekstremnosti. Ovi današnji se gnijezde u trbuhu tiranina, podčinjavaju se hirovima njegova želuca i dopuštaju da ih pritišću njegovi vjetrovi. - Oh, kad bi Hermannov duh još tinjao pod pepelom! Stavi me na čelo vojske momaka ravnih meni, i od Njemačke će postati republika prema kojoj su Rim i Sparta bili tek ženski samostani. (Baci mač na stol i ustane.) SPIEGELBERG (skoči) : Bravo! Bravissimo! Načeo si baš pravu temu. Reći ću ti, Moor, u uho nešto čime se već dulje vremena bavim, a ti si pravi čovjek za to - loči, brate, loči - kako bi bilo da postanemo Izraelićani pa da opet postavimo na dnevni red pitanje kraljevstva?

MOOR (smije se iz sveg glasa): Ah! Sad mi je jasno - sad mi je jasno! Hoćeš da uvedeš u modu obrezivanje zato što ga je na tebi brijač već izvršio?²³

SPIEGELBERG: Do bijesa, lijena vucibatino! Ja sam, dakako, nekim čudom već otprije obrezan. Ali reci, nije li to lukav i smion plan? Uputit ćemo manifest na sve četiri strane svijeta i pozvat ćemo u Palestinu sve one koji ne jedu svinjsko meso. Tada ću ja valjanim ispravama dokazati da je tetrah Herod²⁴

23. Brijači su u ono vrijeme uz svoju profesiju obavljali i neke poslove koje bismo danas zasigurno svrstavali u posve medicinsku struku, tako, primjerice, razne zubarske poslove, puštanje krvi pa i obrezivanje dječaka kod muslimana i Zidova.

24. Herod - ime dvojice povijesnih osoba. Herod Veliki (47. pr. Krista - 4.), kralj Judeje koji je dao poubijati betlehemsku djecu ne bi li među njima došao do glave i Isusa Krista. Njegov sin Herod Antipa (4.-39.) bio je rimski upravitelj Galileje za vrijeme Kristovo. Schiller očito misli na ovog potonjeg.

bio moj predak i tako dalje. To će biti slavlje, čovječe, kad oni opet budu u sigurnosti i kad budu ponovo smjeli izgraditi Jeruzalem. A onda, napolje s Turcima iz Azije dok je željezo još vruće, i posijecimo cedrove s Libanona, i sagradimo brodove, i neka cijeli narod trguje starim gajtanima i kopčama. U međuvremenu —.

MOOR (uhvati ga za ruku, smiješeći se): Prijatelju, dosta je bilo ludorija.

SPIEGELBERG (začuđeno): No, nećeš valjda izigravati izgubljenog sina? Momak kakav si ti, koji je više šarao mačem po obrazima²⁵ nego što trojica pisara u jednoj prijestupnoj godini naškrabaju u knjigu dnevnih zapovijedi? Zar je potrebno da ti pričam o onoj čuvenoj psećoj lešini? Hej, moram ti samo tvoju vlastitu sliku iznijeti pred oči pa će ti se već raspaliti krv, ako te više ništa drugo ne oduševljava. Sjećaš li se još kako su gospoda iz kolegija²⁶ naredila da se tvojoj dogi nastrijeli noga, a ti si zauzvrat propisao post cijelom gradu. Ljudi su prkosili tvojem ukazu. A ti, ne budi lijen, pokupuješ sve meso u cijelom L.-u, tako da u roku od osam sati u čitavoj okolini nema više ni koščice za glodanje, a ribama raste cijena. Magistrat i građanstvo snuju osvetu. A mi studenti, nas oko tisuću i sedam stotina, istupimo pod tvojim vodstvom, za nama mesari, i krojači, i trgovčići, i gostioničari, i brijači i svi cehovi. Svi se zaklinju da će jurišati na grad ako studentima i vlas padne s glave. A svršilo se kao pucnjava kod Hornberga²⁷ - oni su se morali povući duga nosa. A ti si sazvaio doktore, čitav konzilij, i ponudio si tri dukata onom tko ti propiše lijek za psa. Mi smo očekivali da će to biti gospodi ispod časti i da će reći ne, i dogovorili smo se već da ih silom natjeramo. No to nije bilo potrebno; gospoda su se počupala za ona tri dukata i u licitiranju snizila cijenu

25. Karl Moor je kao student jamačno imao mnoge dvoboje, u kojima je, prema pravilima u studentskim dvobojima, mačevima ili sabljama udarao protivnika oštricom po obrazu. Taj specifični njemački način studentskih dvoboja ostavljao je jasno vidljive posljedice na licima sudionika - duboke doživo brazgotine.

26. gospoda iz kolegija - gradski vijećnici.

27. pucnjava kod Hornberga - u jednoj bici kod toga grada povukle su se vojske ne opalivši niti metka.

na tri groša; za jedan sat imao si dvanaest recepata, tako da je životinja nedugo zatim krepala.

MOOR: Gadovi!

SPIEGELBERG: Priredili smo sjajan pogreb i obilne karmine za psa. Izašli smo noću, nas oko tisuću, s fenjerom u jednoj a s mačem u drugoj ruci, i tako prošli kroz grad, uz zvonjavu i čegrtanje, dok nismo psa pokopali. Zatim smo žderali do rujne zore, a tada si se ti gospodi zahvalio na sućuti i dao da se meso proda u pola cijene. Mort de ma vie!²⁸ Onda smo ulijevali poštovanje, kao posada u pokorenoj tvrđavi.

MOOR: Nije te stid hvalisati se time? Ni toliko obraza nemaš da se stidiš tih nevaljalština?

SPIEGELBERG: Hajde, molim te! Ti nisi više Moor. Sjećaš li se kako si bezbroj puta s bocom u ruci ismijavao svoga starog škrcu^{28 29} i govorio: neka on samo zgrće i škrtari, ti ćeš se u to ime nalokati do grla. Sjećaš li se, ha, sjećaš li se? O ti nepopravljivi, bijedni hvalisavče! Tada si govorio muževno, kao plemić, a sada —.

MOOR: Proklet bio što me na to podsjećaš! Proklet da sam ja što sam to govorio! No to je bilo samo u vinskoj omami, i moje srce nije čulo čime se jezik razmeće.

SPIEGELBERG (kima glavom): Ne, ne, ne, to ne može biti. Nije moguće, brate, da ti to ozbiljno misliš. Reci, brate dragi, nisi li ti možda tako potišten zato što si u nevolji? Hajde, ispričat ću ti zgodicu iz svoga dječaćkog doba. Pokraj moje kuće nalazio se jarak, svojih osam stopa širok, a mi dječaci pokušavali smo ga preskočiti za okladu. No uzalud. Bum, začas si unutra, oko tebe svi vrište i smiju se i obasipaju te sa svih strana grudama snijega. Nedaleko od moje kuće imao je neki lovac psa na lancu, oštru životinju koja je kao strijela znala ščepati djevojčice za suknju kad bi joj se zabunom suviše približile. Meni je bila rajska slast dražiti tog psa gdje bih god stigao, i crkavao sam od smijeha kad bi mrcina otrovno piljila u me, a tako bi rado bila skočila na mene da je samo mogla! No što se dogodilo jednog dana? Opet sam postupio kao obično i pogodio

28. Neka na mjestu umrem (franc.).

29. Ovdje je stari Moor, Karlov otac, opisan kao škrtica.

sam ga kamenom u rebra tako jako da je od bijesa prekinuo lanac i jurnuo prema meni, a ja se dao u bijeg glavom bez obzira. Stotinu mu muka! Preda mnom je onaj prokleti jarak. Sto da radim? Pas je sav izvan sebe od bijesa i već mi je za petama, dakle, kratka odluka, uzimam zalet i - eto me prijeko! Tome skoku mogu zahvaliti život i zdravlje, jer bi me životinja bila rastrgala na komadiće.

MOOR: Čemu ta pripovijest?

SPIEGELBERG: Da vidiš kako snage u nevolji rastu. Zato se ja ne dam zastrašiti ni kad dođe do najgušćega. Odvažnost raste u opasnosti, a snaga se pod pritiskom povećava. Sudbina je zacijelo željela od mene stvoriti velika čovjeka kad mi stavlja na put toliko prepreka.

MOOR (ljutito): Ne znam samo gdje je još trebalo da budemo smioniji nego što smo bili.

SPIEGELBERG: Tako dakle? - I ti ćeš dopustiti da tvoj talent kržlja, da tvoje blago ostane zakopano? Misliš da su tvoje sitne nevaljalštine u Leipzigu ono najviše što može izmisliti ljudski duh? Pođi ti sa mnom u svijet. Pariz i London! Ondje čovjek zaradi zaušnicu ako nekoga nazove poštenjakom. Ondje je pravi užitak izvoditi velike lupeštine. Zinut ćeš od čuda. Oči ćeš izbečiti. Čekaj! I kako se rukopisi krivotvore, i kako se vara u igri, i kako se brave provaljuju i iz kovčega utroba izvlači - sve će te to Spiegelberg naučiti. Trebalo bi na prva vješala objesiti izroda koji želi umrijeti od gladi dok ima sve prste na ruci.

MOOR (nesabrano): Sto? Ti zacijelo znaš i više toga?

SPIEGELBERG: Čini mi se da nemaš povjerenja u mene. Čekaj samo da se zagrijem! Bit ćeš zadivljen. Zavrtjet će se tvoj bijedni mozak kad moj bremeniti duh počne radati. (Ustane, sa žarom.) Oči mi se otvaraju! Velike misli sviću mi u duši. Divovski planovi roje se u mojoj stvaralačkoj glavi. Prokleta mlitavost (lupi se po čelu) koja je do sada sputavala moje snage, priječila i ograničavala moje izgleda na uspjeh! Budim se, osjećam tko sam i što moram postati!

MOOR: Luđak si. To se vino razmeće i bunca u tvom mozgu.

SPIEGELBERG (žešće): Spiegelberg, govorit će ljudi, pa ti si čarobnjak, Spiegelberg! Šteta što nisi postao general,

Spiegelberg, reći će kralj, ti bi stjerao Austrijance u mišju rupu.³⁰ Da, čujem kako se liječnici jadaju: neoprostivo je što taj čovjek nije studirao medicinu, on bi pronašao nov lijek protiv guše. A ministri financija uzdisat će u svojim kabinetima: kakva šteta što se nije opredijelio za financijsku znanost, on bi iz kamena iščarao zlatnike! Za Spiegelberga će znati Istok i Zapad, a vi, kukavice i žabe krastače, sakrijte se u glib kad Spiegelberg, široko razmahnuvši krilima, poleti u hram besmrtnosti!

MOOR: Sretan ti put! Penji se ti po stupovima sramote do vrhunca slave. Mene plemeniti užitak mami u očinske sjenovite gajeve, u zagrljaj moje Amalije. Već sam prošlog tjedna pisao ocu i zamolio ga da mi oprost; nisam mu prešutio ni najsitniju pojedinost, a tamo gdje postoji iskrenost, postoji i suosjećanje i pomoć. Kažimo jedan drugome zbogom, Moritz. Nikada se više nećemo vidjeti. Pošta je stigla. Oproštenje moga oca već je unutar zidina ovoga grada.

Ulaze SCHWEIZER, GRIMM, ROLLER, SCHUFTERLE i RAZMANN.

ROLLER: Znete li da su nas otkrili?

GRIMM: Nismo ni časa sigurni da nas neće uhvatiti.

MOOR: Ja se ničemu ne čudim. Neka bude što bude. Jeste li vidjeli Schwarza? Nije li vam govorio o kakvu pismu za mene?

ROLLER: On te već dulje vremena traži vjerojatno baš zbog toga.

MOOR: Gdje je on? Gdje, gdje? (Hoće žurno izaći.)

ROLLER: Ostani! Rekli smo mu da dođe ovamo. Ti dršćeš?

MOOR: Ne dršćem. Zašto bih drhtao? Drugovi, to pismo —

Radujte se sa mnom. Ja sam najsretniji čovjek pod suncem - zašto bih drhtao?

SCHWARZ ulazi.

30. Ova Spiegelbergova aluzija izrečena je prije poznatoga Sedmogodišnjeg rata između Prusije i Austrije.

MOOR (poleti mu u susret): Brate! Brate! Pismo! Pismo!

SCHWARZ (daje mu pismo, koje Moor žurno otvara): Što ti je? Blijed si kao stijena.

MOOR: Rukopis mog brata!

SCHWARZ: Što to Spiegelberg radi?

GRIMM: Poludio je momak. Trza se kao da ima bolest svetog Vida.

SCHUFTERLE: Muti mu se mozak. Ja mislim da stvara stihove.

RAZMANN: Spiegelberg, hej, Spiegelberg! Ta životinja ne čuje!

GRIMM (drma ga): Čovječe, sanjaš li, što li?

SPIEGELBERG (kojije čitavo vrijeme u kutu sobe mimikom i gestama odavao čovjeka koji kuje planove, skoči divlje): La bourse ou la vie!³¹ (Zgrabi Schtveizera za gušu, a ovaj ga mirno odgurne do zida. Moor ispusti pismo na zemlju ipojuri napolje. Svi skoče.)

ROLLER (za njim) : Moor, kamo ćeš, Moor? Što to radiš?

GRIMM: Sto mu je, što mu je? Blijed je kao smrt.

SCHWEIZER: Mora da je primio lijepe vijesti. Da vidimo.

ROLLER (diže pismo sa zemlje i čita): »Nesretni brate.« - Početak je veseo. - »Moram ti samo ukratko javiti da su se tvoje nade izjalovile. Otac ti poručuje da prosljediš putem kojim te vode tvoja sramna djela. Osim toga poručuje ti da napustiš svaku nadu da ćeš ikada izmoliti milost pred njegovim nogama, ako ne želiš u najdubljim prostorijama njegovih kula živjeti o kruhu i vodi tako dugo dok ti kosa ne izraste poput orlova perja a nokti ne postanu kao ptičji čaporci. To su njegove vlastite riječi. On mi nalaže da završim pismo. Zbogom zauvijek! Žalim te. Franz von Moor.«

SCHWEIZER: Drag bratac, zaista. Franz se zove taj nitkov?

SPIEGELBERG (tiho se došulja): Govorite o kruhu i vodi? Krasan život! Ja sam se za vas drugačije pobrinuo. Nisam li vam rekao da ću na kraju ja morati misliti za sve vas.

SCHWEIZER: Što govori taj glupan? Magarac će misliti umjesto nas?

31. Novčarku ili život; novac ili život (franc.j.)

SPIEGELBERG: Svi ste vi zečevi, bogalji, hromi psi, ako nemate srčanosti da učinite nešto veliko.

ROLLER: U tom imaš pravo, no hoće li nas izvući iz tog prokletog položaja ono na što ćeš se ti odvažiti? Hoće li?

SPIEGELBERG (s oholim smijehom): Jadna beno! Izvući iz tog položaja! Hahaha! Izvući iz tog položaja? Zar tvoj sićušni mozak ne zna smisliti nešto veće? Zar će tvoji zahtjevi time biti zadovoljeni? Spiegelberg bi bio hulja kad bi htio započeti samo time. Uz mene ćete postati junaci, kažem vam, baruni, knezovi, bogovi!

RAZMANN: To je zaista mnogo najedanput. No to će zacijelo biti kakav vratoloman posao, u najmanju će ruku stajati glave.

SPIEGELBERG: Trebat će vam samo hrabrosti, a što se pameti tiče, to posve prepustite meni. Hrabrosti, kažem ti, Schvveizer! Hrabrosti, Roller, Grimm, Razmann, Schufterle! Hrabrosti!

SCHWEIZER: Hrabrosti? Ako se samo o tom radi, hrabrosti imam toliko da bih bos prošao kroz sam pakao.

SCHUFTERLE: Hrabrosti imam dosta da se pod samim vješalima sa živim đavlom počupam za kakva bijednog grešnika.

SPIEGELBERG: Takve vas volim. Ako imate hrabrosti, neka istupi bilo koji od vas i neka kaže da još ima nešto izgubiti umjesto da sve dobije.

SCHWARZ: Imao bih zaista što izgubiti kad bih htio da izgubim ono što još treba da dobijem.

RAZMANN: Da, do đavola! Ja bih imao što dobiti kad bih htio da dobijem ono što ne mogu izgubiti.

SCHUFTERLE: Kad bih morao izgubiti ono što imam na sebi, i to na veresiju, ne bih sutra ni u kojem slučaju imao više što da izgubim.

SPIEGELBERG: No vidite! (Stane u sredinu i govori kao da ih zaklinje.) Ako u vašim žilama teče još i kap krvi njemačkih junaka - dođite! Utaborit ćemo se u češkim šumama, tamo ćemo sakupiti bandu razbojnika i —. Što buljite u mene? Zar vam se već izvjetrilo ono malo hrabrosti?

ROLLER: Ti, dakako, nisi prvi lupež koji je zatvarao oči pred vješalima, pa ipak - kakav nam je još izbor preostao?

SPIEGELBERG: Izbor? Što? Nema za vas izbora! Zar hoćete da vas strpaju u dužnički zatvor i da ondje kunjate do sudnjeg dana? Zar hoćete da se pretrgnete pod motikom i lopatom za zalogaj suhog kruha? Zar hoćete, kao ulični pjevači, pod prozorima prosjačiti mršavu milostinju? Ili hoćete stupiti pod vojničku zastavu - a i tu je još pitanje da li će vjerovati vašem izgledu - i ondje, pod komandom kakva zagrižljiva kaplara, unaprijed odslužiti čistilište? Ili hoćete da uz udaranje u bubanj budete protjerani kroz šibe? Ili da u raju galiota vučete za sobom cijelo Vulkanovo³² skladište željeza?

Vidite, to je vaš izbor, tu je nabrojeno sve što možete birati.

ROLLER: Spiegelberg je donekle u pravu. I ja sam promislio o svemu što mi preostaje, ali uvijek sve svršava na jednom. Kako bi bilo, mislio sam, da sjednemo i da načrčkamo kakvu knjižicu, ili almanah ili što slično, pa da za novac sami napišemo recenziju, kako je to sada u modi?

SCHUFTERLE: Da, do đavola! To je slično mojim planovima.

Ja sam razmišljao: kako bi bilo da postaneš pijetist³³ i da nedjeljno daješ pouku iz vjerskog odgoja?

GRIMM: Izvrsno! A ako to ne bi išlo, da postaneš ateist! Mogli bismo dati po zubima četvorici evanđelista³⁴, a zatim dopustiti da našu knjigu spale na lomači, i tada bi se ljudi otimali za nju.

RAZMANN: Ili da pođemo u bojni pohod protiv francuske bolesti³⁵? Poznajem liječnika koji je sebi sagradio kuću od čiste žive³⁶, kako kaže epigram nad ulaznim vratima.

SCHWEIZER (ustaje i pruža Spiegelbergu ruku): Moritz, ti si velik čovjek! Ili je i slijepa kokoš našla zrno.

SCHWARZ: Krasni planovi! Časni zanati! Kako se veliki duhovi dobro slažu! Sad bi još samo trebalo da postanemo žene i svodilje ili čak da iznesemo svoje djevičanstvo na prodaju.

32. Vulkan - starorimski bog vatre. Po zanimanju je bio kovač. U grčkoj mu mitologiji atributima odgovara Hefest. Ovdje u značenju biti prikovan na galiji.

33. Pijetisti — pripadnici religiozne struje osnovane krajem XVII. st. u Frankfurtu, koja se suprotstavljala formalizmu Luterovih pogleda. Zastupali su religiozno čuvstvo i pobožnost.

34. Četvorica evanđelista su Matej, Marko, Luka i Ivan.

35. francuska bolest - lues (sifilis).

36. U ono vrijeme živa je bila jedini lijek protiv luesa.

SPIEGELBERG: Gluposti, gluposti! A što vas priječi da budete sve u jednoj osobi? Moj će vas plan uzdići do najveće visine. A tu je još i slava i besmrtnost. Vidite, kukavci! I na to treba misliti, na slavu poslije smrti, na divan osjećaj da nećeš biti zaboravljen!

ROLLER: I još k tome na popisu poštenih ljudi! Ti si majstorski govornik, Spiegelberg, kad treba od poštena čovjeka stvoriti lupeža. - Ali recite mi gdje je Moor?

SPIEGELBERG: Poštena čovjeka, kažeš? Misliš da ćeš poslije toga biti manje pošten nego sada? Sto ti nazivaš poštenjem? Bogatim škrcima skinuti s vrata trećinu briga koje im samo kvare slatki san, mrtav novac staviti u promet, uspostaviti ravnotežu dobara, jednom riječi, vratiti zlatni vijek, osloboditi dragog Boga ponekog napasnog gosta i prištedjeti mu rat, kugu, dragocjeno vrijeme i doktore - vidiš - to ja nazivam poštenjem, to ja smatram biti vrijednim oruđem u rukama providnosti. I uz svaku pečenku što je jedeš uživati u pomisli: to sam stekao svojim lukavštinama, svojom lavovskom srčanošću, svojim noćnim stražarenjem. Držati u strahu i staro i mlado —.

ROLLER: I napokon još za života poletjeti prema nebu i usprkos oluji i vjetru, usprkos proždrljivom želucu pradrevnog vremena, lebdjeti pod suncem, mjesecom i svim zvijezdama stajaćicama, ondje gdje nerazumne ptice nebeske, privučene plemenitom požudom, održavaju svoj nebeski koncert, a repati anđeli drže svoj presveti sinedrij³⁷. Zar ne? I dok vladare i mogućnike budu proždirali moljci i crvi, imati čast da primaš posjete Jupiterove³⁸ kraljevske ptice³⁹. Moritz, Moritz, čuvaj se! Čuvaj se tronoge životinje!⁴⁰

SPIEGELBERG: I ti se toga plašiš, kukavice! Zar nije već više svestranih genija koji bi bili reformirali svijet strunulo na stratištu, a ipak se o njima govori stoljećima i tisućljećima, dok bi kojeg kralja ili kneza povijest preskočila kad se njegov povjesničar ne bi bojao praznine u redosljedu vladara i kad

37. sinedrij - savjetodavno vijeće.

38. Jupiter - najviše rimsko božanstvo. Odgovara grčkom Zeusu.

39. Jupiterova kraljevska ptica - orao.

40. tronoga životinja - vješala.

mu knjiga ne bi time dobivala nekoliko stranica oktava⁴¹ koje mu njegov nakladnik plaća u gotovu. - A kad te kakav putnik namjernik vidi kako se klatiš tamo-amo na vjetru, promrmljat će sebi u bradu: »Taj je zacijelo imao soli u glavi« - i uzdahnut će nad lošim vremenima.

SCHWEIZER (udara ga po ramenu): Izvrsno, Spiegelberg, izvrsno! Sto stojite, do vraga, što oklijevate?

SCHWARZ: Možemo to nazvati i prostitucijom, pa što onda? Zar ne možemo uvijek u tom slučaju imati uza se prašak koji će nas tiho prevesti preko Aheronta⁴², gdje ni vrag više neće pitati za to? Da, brate Moritz, tvoj je prijedlog dobar. Tako glasi i moj katekizam.

SCHUFTERLE: Strijela ga ubila, i moj! Spiegelberg, pridobio si me.

RAZMANN: Ti si kao drugi Orfej⁴³ uljuljao u san moju savjest, tu zvijer što urla. Uzmi me čitaval!

GRIMM: Si omnes consentiunt ego non dissentio⁴⁴. Dakako, bez zareza. U mojoj se glavi obavlja dražba: pijetisti, šarlatani, recenzenti i lupeži. Tko najviše nudi, imat će me. Evo ti ruke, Moritz!

ROLLER: I ti, Schweizer? (Pruža Spiegelbergu desnicu.) Dakle, i ja predajem dušu đavolu.

SPIEGELBERG: A svoje ime zvijezdama. Zar je važno kamo putuje duša? Kad mnoštvo unaprijed poslanih glasnika najavi naš dolazak u pakao, sotone će se praznički dotjerati, tisućljetnu će čađ isprašiti iz trepavica, a iz gorućih otvora sumpornih peći izvirat će milijarde rogatih glava da vide naš ulazak. Prijatelji! (Skoči.) Naprijed, prijatelji! Sto se na svijetu može mjeriti s tim zanosom i oduševljenjem! Dodite, prijatelji!

41. oktav - mali format u tiskarstvu. Kao oznaka upotrebljava se gotovo isključivo za knjige.

42. Aheront - u grčkoj mitologiji rijeka koja u podzemlju dijeli svijet živih od svijeta mrtvih.

43. Orfej — mitski grčki pjevač čiju su pjesmu slijedile životinje očarane njegovim pjevom. Od bogova je ishodio mogućnost da, zbog goleme ljubavi i tuge za njom, iz podzemlja izvede ženu Euridiku.

44. Ako se svi slažu, ja se ne protivim (lat.). Ako se u ovoj dvosmislenoj rečenici zarez stavi iza non, njen se smisao mijenja u: Ako se svi slažu, ja ne, ja se protivim.

ROLLER: Polako, samo polako! Kamo ćete! Svaka životinja mora imati glavu, djeco!

SPIEGELBERG (ljutito): Što propovijeda to oklijevalo? Zar nije postojala glava dok se nije micao još nijedan ud? Za mnom, prijatelji!

ROLLER: Polagano, kažem vam. I sloboda mora imati gospodara. Bez glavara propali su Rim i Sparta.

SPIEGELBERG (lukavo): Da, stanite - Roller je u pravu. To mora biti bistra glava. Razumijete li? Jako lukava glava. Da, kad pomislim što ste bili prije jednog sata i što ste sada - i sve to zahvaljujući jednoj sretnoj ideji - da, svakako, svakako - morate imati vođu - a onaj tko će razviti tu ideju, recite, ne mora li to biti bistra, veoma razborita glava?

ROLLER: Kad bi bilo nade, kad bismo se bar u snu mogli nadati - ali bojim se da on neće pristati.

SPIEGELBERG: Zašto ne? Reci samo otvoreno, prijatelju. Iako je teško upravljati brodom u borbi protiv vjetera, iako je žezlo težak teret, reci bez straha, Roller - možda će ipak pristati.

ROLLER: A ako ne pristane, sve je propalo. Bez Moora mi smo tijelo bez duše.

SPIEGELBERG (ljutito za se): Budala!

MOOR (ulazi silno uzbuđen, juri po sobi tamo-amo i govori sam sa sobom): Ljudi - ljudi! Lažan, licemjerman i krokodilski soj! - Oči su im vodene, a srca od mjedi. Poljupci na usnama! Mačevi u grudima! Lavovi i leopardi hrane svoju mladunčad, gavranovi ih pitaju lešinama, a on, on! Naučio sam trpjeti zlobu, mogu se čak smješkat i kad mi pakosni neprijatelj nazdravlja mojom vlastitom krvlju, ali kad se ljubav krvnog srodstva pretvori u izdajicu, kad očinska ljubav postane Megeron⁴⁵, o, tada neka usplamti muževna krotkost, neka blago janje podivlja kao tigar, a svaka žila neka nabrekne u ubilačkom gnjevu!

45. Megera - u grčkoj mitologiji jedna od Srda ili Erinija, tj. Kćeri Noći. Njene su družice bile još Tisifona i Alekta. Kao božica osvete, Megera je postala sinonimom opake žene.

ROLLER: Slušaj, Moor. Što ti misliš? Razbojnički je život još uvijek bolji nego život o kruhu i vodi na dnu tamnice.

MOOR: Zašto taj duh nije ušao u tigra koji bijesno zariva zube u ljudsko meso? Zar je to očinska odanost? Zar je to ljubav za ljubav? Želio bih da sam medvjed pa da nahuškam sve medvjede Sjevera na taj rod ubojica. Kaješ se, a ne nalaziš milosti! Oh, otrovao bih ocean da se napiju smrti iz svih izvora. Pristupaš s povjerenjem, s neslomljivim pouzdanjem, a samilosti nema!

ROLLER: Slušaj, Moor, što ti govorim.

MOOR: To je nevjerojatno, to je san, to je varka - takva dirljiva molba, takav živ opis bijede i pokajanja do suza - i divljoj bi se zvijeri srce otkrivilo od sućuti. Kamenje bi prolijevalo suze, a ipak - smatrali bi zlobnim pamfletom protiv ljudskog roda da to objavim - a ipak, ipak----- Oh, da mogu zatrubiti na pobunu cijele prirode, povesti u borbu protiv tog hijenskog okota i zrak i zemlju i vodu!

GRIMM: Slušaj, ta slušaj! Od bijesa ne čuješ ništa.

MOOR: Odlazite, odlazite od mene! Nisi li i ti čovjek? Nije li te žena rodila? Ukloni mi se ispred očiju ti što imaš ljudsko lice! - Ja sam ga tako neiskazano ljubio. Nikada nije sin tako ljubio. Ja bih za njega dao tisuću života —. (Bijesno topne nogom.) Ah, tko bi mi sada stavio mač u ruke da zadam goruću ranu tom zmijskom leglu, tko bi mi rekao gdje mogu pogoditi, smrviti, uništiti srž njihova života - taj bi mi bio prijatelj, andeo, bog, tomu bih se klanjao kao božanstvu!

ROLLER: Mi upravo i hoćemo da ti budemo takvi prijatelji - poslušaj nas.

SCHWARZ: Dođi s nama u češke šume. Okupit ćemo razbojničku bandu, a ti —. (Moor pilji u njega.)

SCHWEIZER: A ti nam budi vođa. Moraš nam biti vođa.

SPIEGELBERG (baci se bijesno na stolac): Robovi i kukavice!

MOOR: Tko ti je udahnuo tu misao? Slušaj, čovječe! (Zgrabi grubo Schivarza.) To nisi ti smislio u svojem ljudskom mozgu. Tko ti je udahnuo tu misao? Da, tako mi storuke smrti, to ćemo učiniti, to moramo učiniti! Toj se zamisli treba do zemlje pokloniti. Razbojnici i ubojice! Tako mi života, ja sam vaš vođa!
SVI (bučno): Živio vođa!

SPIEGELBERG (skoči, za sebe): Dok ga ja ne otpremim na drugi svijet.

MOOR: Gle, pala mi je mrena s očiju. Kakva sam bio luda što sam se htio vratiti u kavezi Moj duh žeda za djelima, a moj dah za slobodom. Ubojice, razbojnici! S tim riječima bacam zakon pod noge. Ljudi su mi uskratili čovječnost kad sam se na čovječnost pozivao; zato odlazite od mene, sućuti i ljudski obziru! Nemam više oca, nemam više ljubavi, a krv i smrt neka me nauče zaboraviti da sam ikada ikoga ljubio! Dođite, dođite! O, ja ću sebi stvoriti strahovitu razonodu - ostajem pri tom, ja sam vaš vođa. I neka bude sretno svakomu od vas tko bude najstrašnije žario i palio, tko bude najjezovitije ubijao, jer će, kažem vam, biti kraljevski nagrađen. Pristupite k meni svi i prisegnite mi vjernost i poslušnost do smrti! Zakunite mi se na ovu muževnu desnicu!

SVI (pružaju mu ruku): Prisižemo ti vjernost i poslušnost do smrti!

MOOR: A ja se sada kunem vama ovom muževnom desnicom da ću vjerno i postojano ostati vaš vođa do smrti. Ova ruka neka smjesta usmrti onoga tko se ikada obeshrabri ili posumnja ili uzmakne! Isto neka zadesi mene od bilo koga između vas, pogazim li svoju prisegu! Jeste li zadovoljni?

SPIEGELBERG (juri bijesno tamo-amo).

SVI (bacaju šešire uvis): Zadovoljni smo.

MOOR: Tad pođimo! Ne plašite se smrti ni opasnosti, jer nad nama vlada neumoljiva sudba. Svakoga čeka njegov posljednji čas, bilo na mekom jastuku od paperja, bilo u surovoj bojnoj vrevi, bilo na vješalima i kotaču! Jedno nam je od toga suđeno! (Odlaze.)

SPIEGELBERG (gleda za njima, nakon stanke): Na tvom je popisu nešto izostavljeno. Zaboravio si otrov. (Odlazi.)

Treći prizor

U dvorcu Moorovih. Amalijina soba.

FRANZ, AMALIA

FRANZ: Ti okrećeš glavu od mene, Amalia? Zar ja zaslužujem manje od onoga koga je otac prokleo?

AMALIA: Odlazi! - Kakav milosrdan otac, pun ljubavi, koji svog sina predaje na milost i nemilost vucima i nemanima! Kod kuće se krijepi slatkim, ukusnim vinom i ugađa svojim trulim kostima na pernatim jastucima, dok njegov veliki, prekrasni sin stradava. Stidite se, vi neljudi! Stidite se, vi čudovišta bez duše, vi sramoto čovječanstva! Svog jedinog sina!

FRANZ: Ja sam mislio da on ima dva sina.

AMALIA: Da, on zaslužuje takve sinove kakav si ti. Na smrtnoj postelji uzalud će pružati uvele ruke za svojim Karlom i ustuknut će pun jeze kad uhvati ledenu ruku svog Franza. - Oh, slatko je, i te kako slatko biti proklet od tvog oca! Reci, Franz, draga bratska dušo, što treba da učinim da me on prokune?

FRANZ: Ti buncaš, draga, žalim te.

AMALIA: Oh, molim te - žališ li svog brata? Ne, izrode, ti ga mrziš. Mrziš li onda i mene?

FRANZ: Ljubim te, Amalia, kao samog sebe.

AMALIA: Ako me ljubiš, nećeš mi odbiti jednu molbu?

FRANZ: Nijednu, nijednu, ako ne tražiš više od mog života.

AMALIA: Dobro. Tu ćeš mi molbu lako i rado ispuniti - (ponosno) mrzi me! Morala bih se zažariti od stida kad bih se, misleći na Karla, sjetila da me ti ne mrziš. Ti mi to obećaješ, zar ne? A sada idi, ostavi me, tako volim biti sama.

FRANZ: Najdraža sanjarko, kako se divim tvom blagom srcu punom ljubavi. (Pokazuje na njezine grudi.) Ovdje, ovdje je Karl vladao kao bog u svom hramu, Karl je stajao pred tobom na javi, Karl je gospodario tvojim snovima, za tebe se cijeli svijet pretapao u njega jedinog, jedino je njega odražavao, jedino je njime odjekivao.

AMALIA (ganuta): Da, to je istina, priznajem. Vama barbarima usprkos, priznat ću pred cijelim svijetom - ja ga ljubim.

FRANZ: Nečovječno, okrutno. Toliku ljubav ovako nagraditi! Zaboraviti onu —.

AMALIA (ljutito): Sto, mene je zaboravio?

FRANZ: Zar mu ti nisi dala prsten? Dijamantni prsten, kao zalag svoje vjernosti. Da, jasno, kako bi mladić i mogao odoljeti čarima bludnice? Tko da mu i zamjeri, kad mu više ništa nije preostalo da daruje? A zar mu ona to nije s kamatama vratila svojim milovanjem i zagrljajima?

AMALIA (u srdžbi): Moj prsten bludnici?

FRANZ: Fuj, fuj, kako je to gadno. No dobro bi bilo da je to sve! Prsten, ma kako skupocjen bio, ipak možeš ponovo kupiti kod svakog Zidova. Možda mu se izrada nije sviđala, možda je za nj dobio ljepši.

AMALIA (žestoko): Ali moj prsten - kažem, moj prsten?

FRANZ: Upravo tvoj, Amalia. Da ja imam na prstu takvu dragocjenost - i to još od Amalije - ni smrt ga ne bi odande strgnula. Zar ne, Amalia, ni skupocjenost dijamanta ni umjetnička izrada ne čini njegovu vrijednost - već ljubav. Ti plačeš, drago dijete? Teško onomu tko je istisnuo te dragocjene kapi iz tih nebeskih očiju - ah, ali da tek znaš sve ostalo, da ga sama vidiš u tom stanju —.

AMALIA: Čudovište! Kakva, u kakvu stanju?

FRANZ: Šuti, šuti, draga dušo, ne ispituj me. (Kao za sebe, ali glasno.) Kad bi se bar taj odvratni porok dao kakvim velom sakriti od pogleda svijeta! Ali ne, on se strašno pomalja iza žutih, olovnomodrih podočnjaka; odaju ga mrtvački blijedi, upali obrazi i gadno iskrivljene kosti - on muca muklo, napuklim glasom - gromoglasno opominje drščućim, klimavim kosturom - prožima srž kostiju i krši muževnu snagu mladosti - prska gnojnu, oštru pjenu iz čela, obraza, usta, iz površine cijelog tijela, i pretvara se u gnusnu gubu i ogavno se gniježdi u skrovištima životinjskog stida. Fuj, fuj, gadi mi se. Nos, oči, uši - sve podrhtava. Ti si, Amalia, vidjela onog bijednika koji je hropćući izdahnuo u našoj bolnici - kao da je sam stid plašljivo zatvarao oči pred njim - ti si ga sažalijevala. Dozovi sebi još jednom u sjećanje njegovu sliku u cijelosti - i Karl stoji pred tobom. Njegovi su poljupci kuga, njegove bi usne otrovale tvoje!

AMALIA (udariga): Bestidni klevetniče!

FRANZ: Jeza te hvata pred tim Karlom? Već ti se i sama blijeda slika tako gadi? Idi, pogledaj ga sama - svog lijepog, anđeoskog, božanskog Karla. Idi, upijaj njegov miomirisni dah, pa neka te sahrane ambrozijski mirisi što se isparuju iz njegova ždrijela. Već od samog daha iz njegovih usta osjetit ćeš mračnu, smrti sličnu nesvjesticu, kakvu izaziva smrad napukle strvine ili pogled na bojište pokriveno leševima.

AMALIA (iokreće glavu).

FRANZ: Kakvo ljubavno uzbuđenje! Kakav užitak u takvu zagrljaju! Ali zar je pravedno osuditi čovjeka zbog njegova bolesna izgleda? I u najbjednijem ezopovskom bogalju⁴⁶ može blistati velika, vrijedna duša kao rubin u kalu. (Zlobno se smiješi.) I s boginjavih usana može ljubav —. Da, ali kad porok uzdrma čvrstoću karaktera, kad s čednošću otprhne i vrlina kao miris s uvele ruže - kad se s tijelom i duh pretvori u bogalja —.

AMALIA (skoči veselo): Ah, Karl, opet te prepoznajem! Ti si ostao kakav si bio! Sve je bila laž! Zar ne znaš, ti zlotvore, da je nemoguće da Karl postane takav? (Franz stoji neko vrijeme duboko zamišljen, a tada se naglo okrene kao da će otići.) Kamo tako žurno? Bježiš li pred vlastitom sramotom?

FRANZ (prekrivši lice) : Ostavi me, ostavi me da se prepustim suzama. Tiranski oče! Kako si mogao svoga najboljeg sina tako izručiti nevolji i sramoti sa svih strana? Ostavi me, Amalia. Past ću mu pred noge, preklinjat ću ga na koljenima da na mene, na mene baci izrečenu kletvu, da mene razbaštini, mene - moju krv - moj život - sve —.

AMALIA (zagrlj ga): Brate mog Karla. Najbolji, najmiliji Franz!

FRANZ: Oh, Amalia, kako te ljubim zbog te nepokolebljive odanosti mojem bratu! Oprosti mi što sam se usudio tako teško iskušavati tvoju ljubav. Kako si krasno opravdala moje želje! S tim suzama, s tim uzdasima, s tim božanskim gnjevom - i za mene - i za mene - naše su duše bile tako srodne!

AMALIA: O ne, to nisu nikada bile!

46. Poznati grčki basnopisac Ezop bio je po predaji bogalj.

FRANZ: Ah, one su bile tako srodne, tako usklađene da sam uvijek pomišljao da smo blizanci. I kad ne bi među nama bilo te nesretne razlike u vanjštini, pri čemu bi, dakako, Karl bio na šteti, ljudi bi nas neprestano zamjenjivali. Ti si, govorio sam često sam sebi, da, ti si isti Karl, njegova jeka, njegova slika i prilika.

AMALIA (odmahuje glavom): Ne, ne, tako mi čistoga nebeskog svjetla, ne! Ni žilice nemaš njegove, ni iskrice njegovih osjećaja —.

FRANZ: Tako su nam jednake sklonosti! Njemu je najmiliji cvijet ruža, a koji sam ja cvijet volio više od ruže? On je neizrecivo ljubio glazbu, a meni vi, zvijezde, možete posvjedočiti da ste me često čule kako u dubokoj tišini noći sviram na glasoviru, dok sve oko mene počiva u tami i u snu. Kako možeš još sumnjati, Amalia, kad je naša ljubav bila upravljena prema istom savršenstvu: a kad je ljubav jednaka, zar se njezina djeca mogu odroditi?

AMALIA (gleda ga začuđeno).

FRANZ: Bila je tiha, vedra večer, posljednja prije njegova odlaska u Leipzig. On me poveo sa sobom u onu sjenicu u kojoj ste vi tako često sjedili utonuli u ljubavne sanje; dugo smo sjedili šutke, a tada me on uhvatio za ruku i rekao tiho, sa suzama u očima: »Ostavljam Amaliju, ne znam - nekako slutim da bi to moglo biti zauvijek - ne napuštaj je, brate, budi joj prijatelj - budi njezin Karl - ako se Karl - više nikada - ne vrati.« (Padne pred nju na koljena i uzbuđeno joj ljubi ruku.) Nikada, nikada se on više neće vratiti, a ja sam mu pod svetom zakletvom dao svoje obećanje.

AMALIA (uzmakne): Izdajice, sad sam te uhvatila! Upravo u toj sjenici zaklinjao me da nikada nikom drugom ne poklonim svoju ljubav - makar on umro----- . Vidiš li kako ti bezbožno, kako gnjusno —. Odlazi mi ispred očiju!

FRANZ: Ti me još ne poznaješ, Amalia, ti me još uopće ne poznaješ!

AMALIA: O poznajem te, od danas te poznajem. I ti si tvrdio da si njemu nalik? Pred tobom je on tobože plakao zbog mene? Pred tobom? Prije bi moje ime ispisao na stupu sramote! Odlazi ovog časa!

FRANZ: Vrijeđaš me!

AMALIA: Odlazi, kažem ti. Ukrao si mi dragocjeni sat. Taj sat bit će odbijen od tvog života.

FRANZ: Ti me mrziš.

AMALIA: Prezirem te. Odlazi!

FRANZ (lupi nogom o zemlju): Čekaj! Kad je tako, drhtat ćeš preda mnom. Mene žrtvovati radi jednog prosjaka! (Odlazi gnjevan.)

AMALIA: Odlazi, nitkove! Sad sam opet s Karlom. Prosjak, kaže on? Tada se svijet okrenuo naglavce. Prosjaci su kraljevi, a kraljevi - prosjaci. Ja ne bih njegove prnje zamijenila za grimiz pomazanika. Pogled s kojim on prosjaci mora da je uzvišen, kraljevski pogled - pogled koji uništava veličanstvo, sjaj i slavlje mogućnika i bogataša! U prah ću te baciti, ti gizdavi nakite! (Strgne ogrlicu s vrata.) Da ste prokleti, vi mogućnici i bogataši, koji nosite zlato, srebro i drago kamenje! Da ste prokleti što se gostite na obilnim gozbama! Da ste prokleti što ugađate svojim udovima na mekim jastucima naslade! Karl, Karl, sada sam tebe dostojna. (Odlazi.)

Drugi čin

Prvi prizor

FRANZ von MOOR zamišljen u svojoj sobi.

FRANZ: Suviše dugo mi to traje. Liječnik kaže da mu ide nabolje - starački je život čitava vječnost. Sada bi preda mnom bio slobodan, ravan put da nema te žilave hrpe mesa koja mi smeta, jer mi poput ukletog psa iz podzemlja u pripovijestima o duhovima zakrčuje put do mog blaga.

Ali zar se moji planovi moraju povijati pod željeznim jarmom mehanizma prirode! Zar ću dopustiti da moj poletni duh bude sputavan puževim korakom materije? Ugasiti svjetlo koje ionako još samo tinja na posljednjim kapima ulja - samo to. A ipak to, zbog ljudi, ne bih rado sam učinio. Ne bih ga rado ubio, ali bih volio da prestane živjeti. Htio bih postupati kao mudar liječnik - samo obrnuto. Ne bih htio prirodi zapriječiti put, već bih htio pospješiti njezin tok. Kad možemo stvoriti uvjete za produženje života, zašto ga ne bismo mogli i skratiti?

Filozofi i medicinari uče da se duševna raspoloženja potpuno podudaraju s pokretima tjelesnog stroja. Osjećaj boli kod kostobolje uvijek prati i nesklad mehaničkih titraja. Strasti štete životnoj snazi, a preopterećeni duh pritiskuje k zemlji svoju ljusku. I što sad? Tko bi znao smrti utrti put u palaču života, uništiti tijelo uz pomoć duha? - Ha! To bi bilo originalno djelo! Tko bi to izveo? Djelo kojemu nema ravna! Razmisli, Moor! To bi bilo umijeće dostojno da ga ti otkriješ. Zar nisu ljudi pripremanje otrova podigli gotovo na stupanj znanosti i pokusima primorali prirodu da oda tajnu svojih granica, tako da sada možemo za više godina unaprijed proračunati kucaje

srca i bilu reći: dovde i ne dalje.⁴⁷ Tko ne bi i ovdje okušao svoja krila?

Kako da postupim da bih poremetio tu lijepu, mirnu slogu između duše i tijela? Kakvu ću vrstu osjećaja morati izabrati? Koja od njih najljuće napada cvijet života? Srdžba? Taj se proždrljivi vuk suviše brzo zasiti. Briga? Taj crv suviše polagano glode. Tuga? Ta mi guja suviše tromo puže. Strah? Nada mu ne da da svlada čovjeka. - Sto? Zar su to svi čovjekovi krvnici? Zar se arsenal smrti tako brzo iscrpljuje? (Duboko razmišlja.) Kako? - Dakle? - Što? - Nel - Ha! (Skoči.) Groza! Što nije groza kadra učiniti! Što mogu razum i religija protiv ledenog zagrljaja toga giganta? - Pa ipak? Ako odoli i toj navalu? Ako odoli? - Oh, onda mi ti, čemeru, dođi u pomoć, i ti, kajanje, ti paklena Eumenido⁴⁸, ti podmukla zmijo koja prežvakavaš svoju hranu i ponovo jedeš vlastiti izmet; vječiti razarači i vječiti stvaraoci svojeg otrova! I ti, samooptuživanje, koje urličući pustošiš vlastiti dom i ranjavaš vlastitu majku! I vi mi, blagotvorne gracije⁴⁹, dođite u pomoć, ti, nasmiješena prošlosti, i ti, cvjetna budućnosti s prepunim rogom obilja⁵⁰! Prikazujete mu nebeske radosti u svom zrcalu onda kad, brzonoge, već izmaknu njegovim željnim rukama! Tako ću, nižući navalu za navalom, udarac za udarcem, napadati taj lomni život dok na kraju te čete furija⁵¹ napokon ne naiđe - očaj! Pobjeda! Pobjeda! Plan je gotov, težak i vješto skovan kao malo koji,

47. Navodno je neka žena u Parizu pravim znanstvenim pokusima s otrovnim prascima došla dotle da je mogla gotovo pouzdano unaprijed odrediti dan smrti i u daljoj budućnosti. Neka se stide naši liječnici koje je ova žena svojim prognozama nadmašila. (Opaska F. Schillera.)

48. Eumenide (tj. »milostive«) bio je drugi naziv za erinije (v. bilj. 45.), koje su pod tim imenom osobito štovane u Ateni.

49. Gracije ili grčki Harite bile su božice dražesti. Njihova imena su Aglaja (Svjetlost), Eufrosina (Veselje) i Talija (Cvijeta).

50. rog obilja (cornu copiae) - rog napunjen plodovima, simbol obilja. Prema grčkoj mitologiji potječe od koze Amalteje koja je u djetinjstvu dojila Zeusa.

Javlja se i na antičkim spomenicima kao atribut mnogih bogova, posebice onih koji su smatrani darovateljima zemaljskih blagodati (Pluton, Dionizije, Fortuna i dr.). Kasnije, u likovnim umjetnostima renesanse, rog obilja je česti, posebice ornamentalni motiv.

51. furije — drugi naziv erinija. (V bilj. 45. i 47.)

pouzdan i siguran, (posprdno) jer prosekatorov⁵² nož neće naći ni traga kakvoj rani ili razornu otrovu. (Odlučno.) Dakle, na posao! (Ulazi Hermann.) Ha, deus ex machina⁵³! Hermann!

HERMANN: Na službu, milostivi mladi gospodine!

FRANZ (pruža mu ruku): Ne služiš nezahvalniku.

HERMANN: Imam već dokaza za to.

FRANZ: Još ćeš ih više dobiti za sljedeću uslugu, Hermann!

Moram ti nešto reći, Hermann.

HERMANN: Napeto slušam.

FRANZ: Poznajem te, ti si odlučan momak, vojničko srce, hrabar si i otresit. - Moj te otac jako uvrijedio, Hermann!

HERMANN: Neka me đavo odnese ako mu to ikad zaboravim!

FRANZ: Tako govori pravi muškarac. Osveta priliči muškom srcu. Hermann, ti mi se sviđaš. Uzmi ovu kesu, Hermann. Ona bi bila još teža kad bih ja postao gospodar.

HERMANN: To je oduvijek moja želja, milostivi mladi gospodine. Hvala vam.

FRANZ: Zaista, Hermann? Zaista želiš da ja postanem gospodar? Ali vidiš, moj otac je žilav kao lav, a ja sam mlađi sin.

HERMANN: Volio bih da ste stariji sin, a vaš otac da je slab kao sušičavo djevojče.

FRANZ: Da znaš kako bi te u tom slučaju nagradio stariji sin, kako bi te uzdigao iz te prostačke prašine koja nimalo ne odgovara ni tvom duhu ni tvom plemstvu! Tada bi ti bio od glave do pete zlatom presvučen i jurio bi ulicama na četveropregu! Da, tako bi to bilo! - Ali ja zaboravljam ono o čemu sam htio razgovarati s tobom. Jesi li ti, Hermann, već zaboravio gospođicu Edelreich?

52. prosekator (lat.) - stručnjak koji secira mrtvace. Danas specijalist sudske medicine ili patolog. Iz ovoga primjera, kao i iz niza ostalih u ovoj drami, vidljivo je da je Schiller studirao osnove liječništva na vojnoj akademiji.

53. deus ex machina (lat.) - doslovno »bog iz stroja«, odnosno »bog na stolu« u daljnem značenju. Isprva scensko-tehnička naprava kojom se na platformi pomoću kolotura dizao glumac koji je interpretirao božanstvo u grčkoj tragediji, kako bi s najviše razine kazališne građevine (grč. »theologeion« - govornica bogova) izricao pravorijek, odnosno rješavao svojom božanskom moći zaplet. Kasnije, uobičajeni naziv u kazališnoj terminologiji za svaki neočekivani obrat, završetak ili pojavu koje osobe. Prešlo i u svakodnevnu upotrebu izvan kazališnih sfera.

HERMANN: Sunce mu žarko, zašto me na to podsjećate?

FRANZ: Moj ti ju je brat oteo ispred nosa.

HERMANN: Kajat će se on još zbog toga.

FRANZ: Ona te odbila, a on te, kako mi se čini, čak bacio niza stube.

HERMANN: Bacit ću ja njega zbog toga u pakao.

FRANZ: On je rekao da se okolo šapuće kako te tvoj otac napravio jedući govedinu s hrenom i kako se, kad bi te god vidio, busao u prsa i uzdisao: »Bože, smiluj se meni grešniku!«

HERMANN (divlje): Stotinu mu gromova, prestanite!

FRANZ: On ti je preporučivao da prodaš svoje plemstvo na dražbi i da time zakrpaš čarape.

HERMANN: Do sto đavola! Oči ću mu noktima iskopati!

FRANZ: Sto se ljutiš? Kako se ti možeš ljutiti na njega? Što mu ti možeš? Kako će takav štakor nautiti lavu? Tvoja mu srdžba samo zaslađuje slavlje. Tebi preostaje jedino da stisneš zube i da iskališ svoj bijes na tvrdom kruhu.

HERMANN (lupi nogom o zemlju): Smrvit ću ga u prah!

FRANZ [tapše ga po ramenu]: Fuj, Hermann! Ti si plemić. Ti moraš sa sebe sprati tu sramotu. Ne smiješ se odreći gospođice, ni za što na svijetu ne smiješ je se odreći, Hermann! Grom i pakao! Da sam ja na tvom mjestu, ja bih išao do krajnjih granica.

HERMANN: Neću mirovati dok i jednog i drugog ne otpremim u grob.

FRANZ: Ne tako žestoko, Hermann. Dođi bliže - ti ćeš dobiti Amaliju.

HERMANN: I moram, i protiv samoga đavola, moram je imati.

FRANZ: Dobit ćeš je, kažem ti, i to iz moje ruke. Dođi bliže, kažem - ti možda i ne znaš da je Karl gotovo razbaštinjen.

HERMANN (prilazi mu): Nevjerojatno. To čujem prvi put.

FRANZ: Miruj i slušaj dalje. Drugi put ćeš čuti više - da, kažem ti, on je već jedanaest mjeseci gotovo protjeran. Ali stari se već kaje zbog tog pre nagljenog koraka na koji se (smijući se) možeš mi vjerovati, nije baš sasvim sam odlučio. A osim toga, i Edelreichova mu dan na dan oštro prigovara i jadikuje. Prije ili

kasnije on će naložiti da ga traže na sve četiri strane svijeta, a ako ga nađu, tada zbogom Hermann! Možeš mu tada ponizno pridržavati vrata od kočije kad se bude s Amalijom vozio na vjenčanje.

HERMANN: Zadavit ću ga pred samim oltarom.

FRANZ: Otac će mu tada uskoro prepustiti svu vlast, a sam će u miru živjeti u svojim dvorcima. Kad oholi vjetrogonja bude imao uzde u svojim rukama, smijati će se onima koji ga mrze ili mu zavide; a ja, koji sam ti htio pomoći da postaneš čuven, velik čovjek, ja ću sam, Hermann, duboko pognut pred njegovim pragom —.

HERMANN (vatreno): Nećete, ne zvao se ja Hermann ako bude tako! Ako u ovoj glavi tinja još iskra razuma, neće tako bitil

FRANZ: Ti ćeš to moći spriječiti? I ti ćeš, dragi Hermann, osjetiti njegov bič, i tebi će on pljuvati u lice kad te sretne na ulici, i teško tebi ako tada trgneš ramenom ili iskriviš usta! Vidiš, tako je to s tvojom prosidbom gospođice Edlreich, tako stoje tvoje nade i tvoji planovi.

HERMANN: Recite mi, što da radim?

FRANZ: Dobro, slušaj me, Hermann, da vidiš da sam ti iskren prijatelj i da mi tvoja sudbina leži na srcu. Idi, presvući se, pruruši se potpuno, najavi se staromu, reci mu da tobože dolaziš iz Češke, da si ondje s mojim bratom bio u bitki kod Praga i da je on pred tvojim očima na bojištu ispustio dušu.

HERMANN: Hoće li mi povjerovati?

FRANZ: Ho, ho, to je moja briga! Uzmi ovaj omot. U njemu ćeš naći pojedinosti svog zadatka a ujedno i dokumente koji su takvi da bi im i sama sumnja povjerovala. - A sada se ukloni tako da te nitko ne opazi. Izadi kroz stražnja vrata u dvorište, a odande skoči preko vrtnog zida. Svršetak tragikomedije prepusti meni!

HERMANN: Svršetak će biti: Neka živi novi gospodar, Franciscus plemeniti Moor!

FRANZ (pomiluje ga po licu): Kako si lukav! Vidiš, na taj način ostvarujemo sve ciljeve istovremeno, i to vrlo brzo. Amalia napušta nadu da će on biti njezin. Stari sebi pripisuje smrt svog

sina. On je boležljiv - a klimavoj zgradi ne treba potres da bi se srušila. On neće preživjeti tu vijest. Tada sam ja njegov jedini sin, Amalia je izgubila svoje zaštitnike i postaje igračka moje volje. Tada možeš lako zamisliti — ukratko, sve ide kako smo željeli - samo ne smiješ povući svoju riječ.

HERMANN: Sto? (Veselo uzvikuje.) Prije bi se tane moglo vratiti u cijev i zariti u trbuh samog strijelca! Oslonite se na mene. Dobro ću ja to obaviti. Zbogom!

FRANZ (viče za njim): Žetva će biti tvoja, dragi Hermann. - Kad vol dovuče u ambar kola sa žitom, mora se zadovoljiti sijenom. Za tebe je govedarica, a ne Amalia. (Odlazi).

Drugi prizor

Spavaća soba starog Moora.

STARI MOOR spava u naslonjaču. AMALIA.

AMALIA (tiho se prišulja): Tiho, tiho, on drijema. (Stane pred njega.) Kako je lijep, kako dostojan poštovanja - dostojan poštovanja kao svetac na slici. - Ne, ne mogu se ljutiti na tebe, bjelokosi starce, na tebe se ne mogu ljutiti. Spavaj slatko i probudi se vedar, a ja ću patiti sama.

STARI MOOR (u snu): Sine moj! Sine moj! Sine moj!

AMALIA (uhvatiga za ruku): Čuj, čuj, sanja o svom sinu.

STARI MOOR: Ovdje si? Zaista si ovdje? Ah, kako si jadan!

Ne gledaj me tim pogledom punim tuge, suviše sam nesretan i bez toga.

AMALIA (naglo ga budi): Otvorite oči, dragi starče. Samo ste sanjali. Smirite se!

STARI MOOR (napola budan): Zar on nije bio ovdje? Nisam li mu stisnuo ruku? Odvratni Franz, zar mi ga hoćeš i iz snova istjerati?

AMALIA: Čuješ li ti to, Amalia?

STARI MOOR (budi se posve): Gdje je on? Gdje je? Gdje sam ja? Ti si to, Amalia?

AMALIA: Kako se osjećate? Spavali ste snom koji krijepi.

STARI MOOR: Sanjao sam o svom sinu. Zašto se san nije nastavio? Možda bih iz njegovih usta dobio oprostjenje.

AMALIA: Anđeli se ne ljute - on vam oprašta. (Uhvatiga za ruku, sjetno.) Oče mog Karla, ja vam opraštam.

STARI MOOR: Ne, kćeri moja! Mrtvačko bljedilo tvog lica optužuje oca. Jadna djevojko! Ja sam te lišio veselja mladosti - o, ne proklinji me!

AMALIA (nježno mu ljubi ruku): Vas?

STARI MOOR: Poznaješ li ovu sliku, kćeri?

AMALIA: Karl!

STARI MOOR: Takav je bio kad je navršio petnaest godina. Sada je drugačiji. Oh, srce mi se kida - ta se blagost prometnula u srdžbu, taj smiješak u očaj. Zar ne, Amalia, ti si ga slikala upravo na njegov rođendan, u jasminovoj sjenici? O, kćeri moja! Tako sam bio sretan zbog vaše ljubavi!

AMALIA (netremice gleda sliku): Ne, ne, to nije on. Bog mi je svjedok, to nije Karl. Ovdje je (pokazuje svoje srce i čelo) ovdje je posve drugačiji, kao živ. Nemoćna boja nije kadra odraziti uzvišeni duh koji se zrcalio u njegovim plamenim očima. Uklonite to. To je tako ljudski nesavršeno djelo! Bila sam šeprtlja.

STARI MOOR: Taj prijazni, topli pogled! Kad bi on stajao uz moju postelju, ja bih živio i sred same smrti. Nikada, nikada ne bih umro!

AMALIA: Ne, nikada ne biste umrli! Bio bi to samo skok, kao što se s jedne misli preskoči na drugu, još ljepšu misao. Taj bi vam pogled svijetlio preko groba. Taj bi vas pogled uzdigao do zvijezda!

STARI MOOR: Teško je to i žalosno. Umirem, a moj sin Karl nije ovdje. Odnijet će me u grob, a on neće plakati na mom grobu. Kako je slatko kad te sinovljeva molitva uljulja u vječni san! To je kao uspavanka.

AMALIA (sanjareći!): Da, slatko je, božanski slatko kad te pjesma drugog uljulja u vječni san - možda se tada i u grobu dalje sanja - dug, vječan, beskrajn san o Karlu, sve dok ne zazvoni zvono uskrsnuća. - (Skoči oduševljeno.) I otad si zauvijek u njegovu zagrljaju. (Stanka. Prilazi klaviru i svira.)

Hektore^{54 55}, zar ideš iz naručja moga?

Ahilova⁵³ mača strašnog, ubojnoga

Ti ćeš, zbog Patrokla⁵⁶, možda biti žrtva.

Tko će poučavat' sina tvoga mlada

Bogove da štuje i kopljem da vlada

Kad te ondje dolje Ksant^{57 58} proguta mrtva?

STARI MOOR: Lijepa je to pjesma, kćeri moja. To mi moraš svirati prije no što umrem.

AMALIA: To je »Oproštaj Andromahe i [lektora«^{1*}. Karl i ja često smo to zajedno pjevali uz lutnju. (Nastavlja pjesmu.)

Ljuto mi donesi koplje, vjerna ženo,

U boj divlji moram, to je određeno;

Na meni je sada sudba Troje, spas.

Bozi neka pruže pomoć mojem sinu!

A padne li Hektor za rod, domovinu,

Elizij⁵⁹ će opet sjediniti nas.

DANIEL ulazi.

DANIEL: Napolju je neki čovjek. Moli da ga primite - nosi vam važnu novost.

STARI MOOR: Za mene je samo jedna stvar na svijetu važna. Ti znaš što je to, Amalia. Je li to kakav nevoljnik kome je potrebna pomoć? Ne smije otići od mene uzdišući.

AMALIA: Ako je prosjak, neka odmah dođe gore. (Daniel odlazi.)

54. Hektor - trojanski kraljević koji je pao u dvoboju s Ahilom.

55. Ahil - sin Peleja i Tetide, koja ga je, kao dječaka, pri kupanju držala za petu te je, osim na toj peti, bio neranjiv po cijelu tijelu. Glavni grčki junak u Homerovoj Ilijadi. Uspio gaje — pogotkom u petu (otuda tzv. Ahilova peta — ranjivo, slabo mjesto) ubiti Pariš.

56. Patroklo - Ahilov drug kojega je ubio Hektor.

57. Ksant - rijeka u Troji.

58. Andromaha - žena Hektorova i majka Astianaksova. Jedno je od najljepših pjevanja Ilijade (VI) oproštaj Andromahe i Hektora prije Hektorova polaska u boj gdje će poginuti od Ahilove ruke. Jednako je tako impresivno i Andromahino naricanje nad mrtvim mužem.

59. Elizij - kod Grka, u njihovu vjerovanju, poljane i otoci blaženih na drugom svijetu.

STARI MOOR: Amalia, Amalia, štedi me.

AMALIA (nastavlja pjesmu):

Oružje ti neće više odjekivat,
Mač tvoj sam će, napušten, počivat,
Prijamova⁶⁰ roda nestat će sa svijeta.
Odlaziš onamo gdje svitanja nije,
Gdjeno Kokit⁶¹ suze u pustoši lije,
I ljubav će tvoju progutati Leta⁶².
Moje čežnje, misli i sve moje snove
Progutat će crni vali rijeke ove,
Ali moja ljubav bit će izuzeta!
Slušaj, on već bijesan oko zida kruži -
Mač mi sad opaši i više ne tuži!
Hektorovu ljubav neće proždrijet' Leta.

FRANZ, prurušeni HERMANN, DANIEL

FRANZ: Evo tog čovjeka. Kaže da vas čekaju strašne vijesti.

Imate li snage da ih čujete?

STARI MOOR: Ja poznajem samo jednu strašnu vijest. Pridi,
prijatelju, i nemoj me štedjeti! Dajte mu pehar vina!

HERMANN (promijenjenim glasom): Milostivi gospodine!

Nemojte zamjeriti jadnom čovjeku što će vam protiv svoje volje
slomiti srce. Ja sam stranac u ovom kraju, ali vas poznajem vrlo
dobro. Vi ste otac Karla plemenitog Moora.

STARI MOOR: Kako znaš?

HERMANN: Poznavao sam vašeg sina.

AMALIA (skoči): On je živ? Živ? Ti ga poznaješ? Gdje je on?

Gdje je on, gdje je? (Hoće potrčati iz sobe.)

STARI MOOR: Ti znaš nešto o mom sinu?

HERMANN: On je studirao u Leipzigu, a odande je otišao

60. Prijam - trojanski kralj, otac Hektora, Parisa i niza drugih poznatih junaka. Poginuo prigodom zauzeća Troje od grčke vojske.

61. Kokit - u grčkoj mitologiji rijeka plača i uzdisaja u podzemnom svijetu, utječe u Aheront.

62. Leta - u grčkoj mitologiji rijeka u podzemnom svijetu s koje duše piju vodu zaborava.

i putovao je tko zna kuda. Prokrstario je Njemačkom uzduž i poprijeko, gologlav i bosonog, kako mi je pripovijedao, prosjačeći pred vratima koru kruha. Pet mjeseci kasnije izbio je ponovo nesretni rat između Pruske i Austrije, pa kako se on više nije imao čemu nadati na ovom svijetu, povukao ga je za sobom u Češku pobjednički zov Friedrichova bubnja.⁶³ »Dopustite mi« - rekao je velikom Schwerinu⁶⁴ - »da umrem na ležaju na kojem umiru junaci. Ja više nemam oca.«

STARI MOOR: Ne gledaj me, Amalia!

HERMANN: Dali su mu zastavu u ruke. Jurio je naprijed s pobjedničkom pruskom vojskom. Nas dvojica našli smo se zajedno pod istim šatorom. On je mnogo pripovijedao o svom starom ocu, o boljim prošlim vremenima - i o svojim izjalovljenim nadama. Suze su nam navirale na oči.

STARI MOOR (zarije glavu u jastuk): Šuti, oh, šuti!

HERMANN: Osam dana kasnije došlo je do žestokog okršaja kod Praga. Mogu vam reći, vaš se sin držao kao hrabar ratnik. Stvarao je čudesa pred očima cijele vojske. Pet pukovnija izmijenilo se kraj njega - on je ostao na svom mjestu. Tanad je padala desno i lijevo - vaš je sin ostao na svom mjestu. Zrno mu je razmrskalo desnu ruku, vaš je sin prihvatio zastavu lijevom - i ostao na svom mjestu.

AMALIA (u oduševljenju): Hektor, Hektor⁶⁵! Jeste li čuli? On je ostao na svom mjestu!

HERMANN: Navečer istog dana našao sam ga gdje leži, a oko njega zuji tanad; lijevom je rukom zadržavao krv koja je liptala, a desnu je zario u zemlju. »Brate« - uzviknuo je kad me ugledao - »našim se redovima prnio glas da je naš general pao prije jednog sata.« - »Pao je« - odgovorio sam - »a što je s tobom?« - »Hrabar će vojnik« - povikao je i otpustio lijevu ruku - »poći za svojim generalom, kao ja!« - Uskoro zatim njegova se velika duša otputila za dušom njegova junaka.

63. Friedrich - kralj Friedrich II. Pruski (1712.-1786.).

64. Schwerin - grof Schwerinski (1684.-1757.), jedan od generala Friedricha II., koji je smrtno ranjen u bici kod Praga (6. svibnja 1757.) na samom početku Sedmogodišnjeg rata.

65. Hektor - trojanski junak. (V bilj. 54. i 58.)

FRANZ (nasrne žestoko na Hermanna): Neka ti smrt zapečati prokleta usta! Zar si došao ovamo da zadaš našem ocu smrtni udarac? - Oče, Amalia, oče!

HERMANN: To je bila posljednja želja mog druga na samrti. »Uzmi ovaj mač« - hroptao je - »predat ćeš ga mom starom ocu. Na njemu je sinovlja krv; osvećen je, i sad može uživati. Reci mu da me njegova kletva otjerala u boj i u smrt i da sam pao u očaju.« Posljednji mu je uzdah bio: Amalia.

AMALIA (kao da se trgnula iz smrtnog sna): Njegov je posljednji uzdah - Amalia!

STARI MOOR (strahovito jauče i čupa sebi kosu): Moja ga je kletva otjerala u smrt! Pao je u očaju!

FRANZ (tumara po sobi): Oh, što ste učinili, oče! Karl, brate moj!

HERMANN: Evo mača, a evo i slike što ju je u isti mah izvukao iz njedara. Na dlaku je slična ovoj gospođici. »Ovo predaj mojem bratu Franzu« - kazao je. - Ne znam što je time htio reći.

FRANZ (čudi se tobože): Meni? Amalijina slika? Meni, Karl, Amalia? Meni?

AMALIA (žestoko nasrne na Hermanna): Najmljeni, potkupljeni varalice! (Čvrsto ga zgrabi.)

HERMANN: Nije tako, milostiva gospođice. Pogledajte sami, nije li to vaša slika. Vjerojatno ste mu je sami dali.

FRANZ: Tako mi boga, Amalia, to je tvoja slika. Zaista tvoja.

AMALIA (vraća mu sliku): Moja, moja. Oh, nebesa!

STARI MOOR (zapomaže igrebe lice od očaja): Jao, jao, moja ga je kletva otjerala u smrt! Pao je u očaju!

FRANZ: I sjetio se mene u posljednjem teškom času, mene se sjetio! Anđeoska dušo - nad tobom je već vijorila crna zastava smrti, a ti si mislio na mene!

STARI MOOR (zapeće jezikom): Moja ga je kletva otjerala u smrt! Moj je sin pao u očaju!

HERMANN: Ne mogu da gledam tu bol. Zbogom, stari gospodine! (Tiho Franzu.) Zašto ste još i to učinili, mladi gospodine? (Brzo odlazi.)

AMALIA (skoči, za njim): Čekaj, čekaj! Koje su mu bile posljednje riječi?

HERMANN (dovikuje): Njegov je posljednji uzdah bio: Amalia. (Odlazi.)

AMALIA: Posljednji mu je uzdah bio - Amalia. Ne, nisi ti varalica. Istina je, dakle, istina. On je mrtav, mrtav! (Tetura, dok ne klone.) Mrtav, Karl je mrtav.

FRANZ: Sto je to? Sto je to na maču? Krvlju napisano - Amalia!

AMALIA: Njegovom rukom?

FRANZ: Vidim li pravo ili sanjam? Gledaj, krvavi natpis: »Franz, ne ostavljaj moju Amaliju.« Gledaj, gledaj! Na drugoj strani piše: »Amalia, tvoju je zakletvu poništila svemoćna smrt.« - Vidiš sada, vidiš li? On je to pisao već napola ukočenom rukom, pisao je vrućom krvlju svoga srca, pisao je na svečanom pragu vječnosti. Njegov duh na odlasku zadržao se još da bi svezao Franza i Amaliju.

AMALIA: Sveti bože! To je njegov rukopis. On me nikada nije ljubio! (Brzo odlazi.)

FRANZ (udara nogom o zemlju): Prokletstvo! Sva će se moja vještina razbiti o njezinu tvrdu glavu.

STARI MOOR: Jao, jao, ne ostavljaj me, kćeri moja! Franz, Franz, vrati mi mog sina!

FRANZ: A tko ga je prokleo? Tko je svoga sina nagnao u boj, smrt i očaj? Oh, on je bio anđeo, nebeski dragulj. Neka su prokleti njegovi krvnici! Prokletstvo i na vas!

STARI MOOR (udara se šakom u prsa i po čelu): Bio je anđeo, nebeski dragulj! Prokletstvo, prokletstvo, propast, prokletstvo na mene! Ja sam otac koji je ubio svoga starijeg sina! On me ljubio do smrti. Jurnuo je u boj i smrt da ja budem osvećen. Nemani, nemani! (Bjesni na sama sebe.)

FRANZ: On je mrtav, što vrijede zakašnjele tužaljke? (Podrugljivo se smije.) Lakše je ubiti nego oživiti nekoga. Nikada ga nećete dozvati iz groba.

STARI MOOR: Nikad, nikad, nikad ga neću dozvati iz groba! Mrtav, izgubljen zauvijek! A ti si onaj koji mi je izvabio kletvu iz srca - ti - ti! Vrati mi sina!

FRANZ: Ne izazivajte moju srdžbu, jer ću vas napustiti u smrtnom času!

STARI MOOR: Nakazo, nakazo' Vrati mi mog sina' (Skoči iz naslonjača i hoće da zgrabi Franza za grlo. Franz ga odgurne.)

FRANZ: Nemoćni kosture! Ti se usuđuješ - umri od očaja! (Odlazi.)

STARI MOOR: Proklet bio tisuću puta! Ukrao si mi sina iz naručja! (U očaju baca se tamo-amo u naslonjaču.) Jao, jao, očajavati, a ne moći umrijeti! Oni odlaze, ostavljaju me u smrtnom času, moji dobri anđeli odlaze od mene, sveci napuštaju sijedog ubojicu. Jao, jao, zar mi nitko neće pridržati glavu, zar mi nitko neće osloboditi dušu u smrtnoj borbi? Nemam sinova! Nemam kćeri! Nemam prijatelja! - Ljudi - zar nitko neće —? Sam, napušten? Jao, jao, očajavati, a ne moći umrijeti!

Vraća se AMALIA, sva zaplakana.

STARI MOOR: Amalia, nebeski glasniče, dolaziš li da mi odriješi dušu?

AMALIA (nježnije): Izgubili ste divnog sina.

STARI MOOR: Hoćeš reći - ubio! Opterećen tim grijehom stupam pred Božji sud.

AMALIA: Nemojte tako, uciviljeni starče. Njega je nebeski otac uzeo k sebi. Mi bismo bili suviše sretni na ovom svijetu. Ondje gore, iznad zvijezda, ponovo ćemo ga vidjeti.

STARI MOOR: Ponovo ćemo ga vidjeti, ponovo ćemo ga vidjeti. O, mač će mi probosti srce i onda ako ga blažen zateknem na nebu među blaženima. U samom ću se nebu stresti od paklenske groze. Pred samim licem Svevišnjega skršit će me sjećanje: ja sam ubio svog sina!

AMALIA: Oh, on će vam svojim smiješkom izbrisati iz srca bolna sjećanja. Razvedrite se, dragi oče, ja sam posve vedra. Zar on nije već zapjevao nebeskim slušaocima uz serafsku⁶⁶ harfu ime Amalia i zar nisu oni za njim to ime tiho šaputali? Njegov je posljednji uzdah bio Amalia. Neće li njegov prvi usklik biti - Amalia?

66. serafski (hebr.) - prema Bibliji najviši stupanj između devet anđeoskih zborova. Prikazuje se kao glava s tri para krila.

STARI MOOR: Nebeska utjeha izvire iz tvojih usta. On će mi se smiješiti, kažeš, oprostit će mi? Moraš ostati uza me u mom smrtnom času, ti koju je moj sin ljubio.

AMALIA: Umrijeti znači poletjeti u njegov zagrljaj. Blago vama i Zavidim vam. Zašto moji udovi nisu nemoćni? Zašto moja kosa nije sijeda? Nestani, mladenačka snagol Dobro mi došla, staračka slabosti, ti koja si bliža nebesima i mom Karlu!

FRANZ dolazi.

STARI MOOR: Pridi, sine. Oprosti mi što sam malo prije bio suviše osoran prema tebi. Sve ti opraštam. Tako bih volio preminuti u miru.

FRANZ: Jeste li se dovoljno najadikovali za svojim sinom? Kako vidim, imate samo jednoga.

STARI MOOR: Jakov je imao dvanaest sinova, ali i je ipak za svojim Josipom prolijevao krvave suze.

FRANZ: Hm.

STARI MOOR: Hajde, kćeri, uzmi Bibliju i pročitaj mi priču o Jakovu i Josipu. Uvijek me ta priča tako dirala, i onda kad još nisam bio Jakov.

AMALIA: Sto da vam čitam? (Uzme Bibliju i lista po njoj.)

STARI MOOR: Čitaj mi tužaljku ostavljenoga kad ga više nije našao među svojom djecom i kad ga je uzalud čekao okružen svojom jedanaesticom sinova - i jadikovku njegovu kad je saznao da mu je Josip zauvijek oduzet.

AMALIA (čita): »Tada uzeše haljinu Josipovu i, zaklavši jare, zamočiše haljinu u krv pa onda poslaše šarenu haljinicu ocu njegovu poručivši: nadosmo ovu haljinu, vidi je li haljina sina tvojega ili nije.« (Franz naglo izlazi.) »A on je pozna i reče: sina je mojega haljina; ljuta ga je zvjerka izjela; Josip je doista raskinut.«

STARI MOOR (sruši se na jastuk): »Josip je doista raskinut.«

AMALIA (čita dalje): »I razdrije Jakov haljine svoje i veza kostrijet oko sebe i tužase za sinom svojim dugo vremena. I svi sinovi njegovi i sve kćeri njegove ustadoše oko njega tješeci ga.

Ali se on ne dadijaše utješiti, nego govoraše: s tugom ću u grob leći za sinom svojim.«⁶⁷

STARI MOOR: Prestani, prestani! Tako mi je zlo!

AMALIA (priskoči k njemu, ispustivši knjigu): Pomozite, nebesa! Sto je to?

STARI MOOR: To je smrt! Crno - plovi - pred mojim - očima - molim te - pozovi pastora - da me pričesti. - Gdje je - moj sin Franz?

AMALIA: Pobjegao je. Bože, smiluj nam se!

STARI MOOR: Pobjegao - pobjegao od postelje umirućeg? I to sve - sve - od - dvoje djece, moje nade. - Ti si ih - dao - Ti si - uzeo - sveti se ime —.

AMALIA (naglo krikne): Mrtav? Sve je mrtvo! (Odlazi očajna.)

FRANZ dotrči veselo uzvikujući.

FRANZ: Mrtav, viču, mrtav! Sad sam ja gospodar! Po cijelom dvorcu zapomažu: mrtav! A što ako samo spava? Dakako, dakako, to je zaista san poslije kojega više nema »dobro jutro«. San i smrt tek su blizanci. Zamijenit ćemo im imena. Valjani, dobrodošli snu! Nazvat ćemo te - smrt. (Zaklopi mu oči.) Tko će se sada usuditi da me izvede pred sud? Ili da mi u lice kaže: ti si hulja! Odbacimo sad mrsku krinku blagosti i vrline! Sad ćete vidjeti Franza u njegovoj golotinji i zgrozit ćete se. Moj je otac bio popustljiv u svojim zahtjevima, on je svoje podanike smatrao članovima obitelji, sjedio je pred vratima smiješeći se ljubazno i pozdravljajući ih kao braću i djecu svoju. Moje će se obrve nad vama nadvijati kao olujni oblaci, moje ime gospodara lebdjet će nad ovim bregovima kao prijeteća repatica, po mojem ćete čelu pogađati kakvo će biti vrijeme. On je gladio i milovao potiljak koji mu se tvrdoglavo opirao. Gladenje i milovanje nije moj posao. Šiljate ću vam ostruge zabadati u živo meso i iskušavat ću na vama oštar bič! Na mojem će području napokon krumpir i tanko pivo biti gozba na blagdane, i teško

67. Citat iz biblijske knjige Postanka (3 7³¹ 35).

onome tko mi dođe pred oči punih, rumenih obraza! Moje su najmilije boje bljedilo siromaštva i ropski strah. U takve ću vas življeje odsad odijevati!

(Odlazi.)

Treći prizor

Češke šume.

SPIEGELBERG, RAZMANN, SKUPINA RAZBOJNIKA

RAZMANN: Ti si opet ovdje? Jesi li to zaista ti? Daj da te u kašu zdrobim u svom zagrljaju, Moritz, brate moj najmiliji! Dobro došao u češke šume! Narastao si i očvrsnuo. Trista mu jada! Dovodiš novake sa sobom, čitav podmladak! Ti si zaista vrstan vrhovnik.

SPIEGELBERG: Zar ne, brate, zar ne? I sve su to ljudine! Nećeš mi vjerovati, ali i mene očito prati blagoslov Božji. Bio sam gladan siromašak, imao sam samo ovu palicu kad sam prešao preko Jordana⁶⁸, a sada nas je sedamdeset i osam, većinom upropašteni trgovčiči, otpušteni činovnici i pisari iz švapskih pokrajina. To ti je, brate, zbor junačina, pristali momci, kažem ti; jedan će drugom ukrasti puceta s hlača i jedan je uz drugoga siguran samo s nabijenom puškom u ruci. Imaju svega u izobilju, a na glasu su četrdeset milja uokrug, da je pravo čudo. Nema novina u kojima nećeš naći kakav člančić o prepredenom Spiegelbergu. Ja ih samo zato i čitam. Opisali su me od glave do pete, mislio bi da me imaš živa pred očima. Čak nisu zaboravili ni moja puceta na kaputu. Ali mi ih vučemo za nos da je milina. Odem ti ja onomad u tiskaru, izjavim da sam vidio ozloglašenog Spiegelberga i izdiktiram nekakvu škrabalu živu sliku nekoga tamošnjeg doktorčića. Stvar je uspjela; momka zatvore, ispituju ga pod mukama, i on ti od straha i u svojoj gluposti, neka me đavo odnese, on ti

68. preko Jordana - aluzija na priču iz Staroga zavjeta o Jakovu i njegovu prelasku preko Jordana.

prizna da je on Spiegelberg. Grom i pakao! Ja sam upravo bio u iskušenju da vlastima prijavim da mi ta ništarija blati ime. Kako rekoh, nakon tri mjeseca je visio. Ja sam poslije morao čvrsto nabiti nos burmutom kad sam šetao ispod vješala na kojima je slavno paradirao taj pseudo-Spiegelberg. I dok je Spiegelberg visio, dotle se Spiegelberg tiho išuljao iz zamke pokazujući premudroj pravdi dugi nos, da je prava žalost.

RAZMANN (smije se): Ostao si onaj stari Spiegelberg.

SPIEGELBERG: Jesam, kako vidiš, tijelom i dušom. Ludove, moram ti još ispričati i šalu koju sam nedavno izveo u samostanu svete Cecilije. Naiđem ti ja jednom predveče na svom putu na taj samostan, a kako upravo toga dana nisam bio ispalio nijednog hica - ti znaš kako ja smrtno mrzim diem perdid⁶⁹- morao sam bar noć uveličati kakvom vragolijom, pa makar pri tom sam đavo izgubio jedno uho! Pritajili smo se do kasno u noć. Posvuda mrtva tišina. Svjetla se gase. E, sad bi opatice mogle već biti pod svojim perinama! Ja povedem svog druga Grimma sa sobom, a drugima rekнем da čekaju pred ulazom dok ne zazviždim; tada onespособim čuvara samostana, oduzmem mu ključeve, uvučem se u odaje gdje spavaju služavke, ukradem im haljine i bacim ih onima kod vrata. Zatim pođemo dalje, od ćelije do ćelije, i pokupimo haljine svim sestrama, a napokon i nadstojnici. Nato ja zazviždim, moji momci napolju stanu navaljivati i bučiti kao da je sudnji dan, a zatim upadnu uz životinjsku dreku u ćelije sestara! Ha, ha, ha, da si vidio tu hajku! Kako su bijedne životinjice tapkale u mraku za svojim suknjama, kako nisu znale što bi, kako su bile izgubljene, dok smo mi za to vrijeme navaljivali kao stotinu vragova! Kako su se u strahu i zaprepaštenju umatale u svoje ponjave i nastojale da se zavuku pod peć kao mačke! A neke su od njih u smrtnom strahu tako poškropile sobu da si u njoj mogao učiti plivati! Pa da si čuo taj jao i pomagaj, i na kraju da si vidio onu babetinu, onu nadstojnicu, odjevenu kao Eva prije pada! Ti znaš, brate, da mi ništa na svijetu nije odvratnije od pauka i stare žene -

69. diem perdid (lat.) - izgubio sam dan. Prema Svetoniju, to je bila uzrečica rimskoga cara Tita kad god bi ustanovio da mu je jedan dan prošao uzalud, bez kakva korisna posla ili dobrog djela.

a sada zamisli tamnosmeđu, smežuranu, rutavu vješticu kako oko mene skače i zaklinje me svojom djevičanskom krepošću! Do sto đavola, već sam bio priprazio lakat da joj ono malo preostalih zubi zatjeram u debelo crijevo! Kratak postupak: ili na sunce sa srebrnim posuđem, samostanskim dragocjenostima i svim sjajnim talirima, ili------. Moji su me momci dobro razumjeli. Vjeruj mi, izvukao sam iz samostana više od tisuću talira vrijednosti, i šala je k tome uspjela, a moji su im momci ostavili takvu uspomenu da će imati što da vuku svih devet mjeseci.

RAZMANN (udara nogom o zemlju): Da je bar mene vjetar onamo nanio!

SPIEGELBERG: Vidiš li? Pa onda reci da nije zgodan taj raspušteni život! A pri tom ostaješ svjež i čio, družba je još na okupu i svaki dan sve više raste kao prelatski trbuh. - Ja ne znam, u meni mora da je neki magnet koji sve skitnice svijeta privlači kao čelik željezo.

RAZMANN: Krasan si mi ti magnet! Ali ja bih, do bijesa, volio znati kakvim se ti to čarolijama služiš.

SPIEGELBERG: Čarolijama? Ne treba tu čarolija - samo mozga treba, nešto zdrave pameti, koju dakako, ne možeš žlicom pokušati, jer, vidiš, ja uvijek kažem: časna čovjeka možeš izdjelati iz svakog vrbova panja, ali i za nevaljalca treba imati soli u glavi - a k tome dolazi još i poseban nacionalni genij, neko, da tako kažem, podneblje lupeštva. Stoga ti savjetujem da odeš u Graubiinden, to je Atena današnjih lupeža.

RAZMANN: Brate, meni su mnogo hvalili cijelu Italiju.

SPIEGELBERG: Da, da, što je pravo - pravo je. Italija ima također vrsnih ljudi, a ako Njemačka nastavi kako je započela i posve odbaci Bibliju - a čini se da je na najboljem putu - tada će i iz Njemačke s vremenom još nešto biti. - Općenito, mogu ti reći, klima ne utječe baš mnogo, genij svagdje uspjeva, a sve ostalo, brate, znaš i sam: na divljoj jabuci ni u samom rajskom vrtu neće roditi ananas. Ali da nastavim —. Gdje sam ono stao?

RAZMANN: Kod majstorija!

SPIEGELBERG: Da, točno, kod majstorija. Dakle, kad dođeš

u koji grad, najprije se raspitaš među policijskim činovnicima koji kažnjavaju prosjačenje, među gradskim stražarima i tamničkim čuvarima tko im se najmarljivije odaziva, tko u tom služi sebi na čast, i te mušterije odmah potražiš. Zatim se ugnijezdiš u kavane, bordele i krčme i tamo motriš, ispituješ tko najviše galami protiv loših vremena i protiv petpostotnih kamata⁷⁰, protiv usavršavanja društvenog poretka koje sve više preotima maha, tko najviše psuje vladu, tko se najviše ljuti na fiziognomiku⁷¹ i tome slično. Brate, to je onaj pravi! Poštenje se klima kao šupalj zub, treba samo da prineseš kliješta. - Ili, još bolje i kraće: odeš i baciš punu kesu nasred ulice, nekamo se sakriješ i dobro zapamtiš tko ju je podigao, a malo zatim pojuriš za njim, tražiš, vičeš i pitaš samo onako usput: nije li gospodin možda našao kakvu kesu s novcem? Ako kaže: jesam

- tada neka ga đavo nosi, ali ako počne lagati: neka gospodin oprosti, ne bih se mogao sjetiti, žao mi je —. (Skoči.) Brate, pobjeda, brate! Ugasi svoju svjetiljku, lukavi Diogene — našao si svog čovjeka!²

RAZMANN: Ti si izučen majstor.

SPIEGELBERG: Bože moj, kao da sam ja ikada u to posumnjao! Dakle, sad kad imaš svog čovjeka u mreži, moraš fino, lukavo udesiti da ga izvučeš na suho! Vidiš, sinko, ja sam to radio ovako: čim bih ušao u trag svom kandidatu, prilijepio bih mu se kao čičak, lokao bih s njim i bratimio se. Nota bene⁷³, ne smiješ dopustiti da on snosi trošak, dakako, pri tom potrošiš lijepu svoticu, ali i na to se ne obazireš — ideš dalje, vodiš ga među kartaše i razvratnike, uvlačiš ga u tučnjave i lopovluke, dok napokon ne izgubi sve, i snagu, i novac, i savjest i dobar glas - jer, moram ti usput reći, ništa nećeš postići ako ne iskvariš i

70. Pet posto kamata primjer je, za ono vrijeme, niskoga kamatnjaka.

71. fiziognomika - onovremena tobožnja »znanost« koja je iz crta lica navodno uspijevala odrediti čovječji značaj.

72. Diogen iz Sinope (413.-323. pr. Krista) - grčki filozof, cinik. Htio je čovjeka osloboditi spona civilizacije i vratiti ga prirodi. Stanovao je u bačvi. Kažu da je po bijelu danu šetao Atenom sa zapaljenom svjetiljkom i na upit prolaznika što radi, odgovorio: »Tražim čovjeka!«

73. nota bene (lat.) - doslovno »zabilježi dobro«, zatim u smislu: pamti dobro!, ne zaboravi!

tijelo i dušu. Vjeruj mi, brate, u to sam se u svojoj bogatoj praksi bar pedeset puta uvjerio: kad poštena čovjeka jedanput istjeraš iz njegova gnijezda, tada vrag čini svoje, tada je odlučni korak tako lagan, o tako lagan kao skok od bludnice do bogomoljke. - Slušaj, kakav je to bio prasak?

RAZMANN: Grmi. Samo nastavi.

SPIEGELBERG: Još je kraći i bolji put da opljačkaš svom čovjeku kuću i kućište, tako da na njemu ne ostane ni košulja. Onda će sam od sebe doći k tebi. Ne moraš ti mene, brate, učiti lukavštinamal Pitaj onog tamo s brončanim licem, guba ga izjelal Njega sam krasno upecao: ponudio sam mu četrdeset dukata ako mi otisne u vosku ključeve svog gazde. Pomisli, glupa životinja to učini, đavo da me nosi, preda mi ključeve i zatraži svoj novac. »Monsieur«.74 kažem mu ja, »znate li vi da ja mogu sada smjesta odnijeti te ključeve predstojniku policije i iznajmiti vam stan na tananim vješalima?« Sto mu bogova, da si tada vidio mog deliju; kako je iskolačio oči i stao cupkati oko mene kao pokislo štene. »Za ime Božje, neka gospodin bude uviđavan, ja ću - ja ću----- . « - »Što ćete učiniti? Hoćete li smjesta sve objesiti na klin i poći sa mnom do đavola?« - »O, od srca rado, s najvećim veseljem.« - Ha, ha, dobar ulov. Na slaninu se hvataju miševi. Smij se, Razmann, ha, ha, ha!

RAZMANN: Da, da, moram ti odati priznanje. Tu ću pouku zlatnim slovima zapisati sebi za uho. Čini se da sotona dobro poznaje svoje ljude kad je tebe najmio za mešetara.

SPIEGELBERG: Je li, brate? A ja ovako razmišljam: ako mu desetoricu predam, pustit će mene slobodna. Ako svaki nakladnik daje svom agentu deseti primjerak badava, zašto bi onda đavo bio takva škrtica? - Razmann, ja osjećam miris baruta.

RAZMANN: Boga mu, i ja ga već odavna osjećam. Pazi, mora da se u blizini nešto desilo! Da, da, kako sam ti rekao, Moritz, vođa će se radovati tvojim novacima. I on je već pridobio više dobrih momaka.

SPIEGELBERG: Ali kakvi su moji, kakvi su moji! Phi!

74. monsieur (franc.) - gospodin(e).

RAZMANN: No da, oni imaju zacijelo vješte prste, ali i kažem ti, glas o našem vođi doveo je u iskušenje već i poštene momke.

SPIEGELBERG: Nije valjda!

RAZMANN: Bez šale! I oni se ne stide služiti pod njegovim zapovjedništvom. On ne ubija radi pljačke kao mi - novac ga više ne zanima otkad ga može imati koliko ga volja, pa čak i svoju trećinu plijena koja mu po pravu pripada poklanja siročadi ili školuje tim novcem siromašne darovite mladiće. Ali kad mu dođe pod ruku kakav plemić koji kinji svoje seljake kao marvu, ili mu stigne pod malj kakav nitkov sa zlatnim gajtanima koji krivotvori zakone i srebrom zamazuje oči pravdi, ili inače kakav gospodičić od te bagre - momče, tad je on u svom elementu, tada bjesni kao sam đavo, kao da se svaka žilica u njemu pretvorila u furiju.

SPIEGELBERG: Hm, hm!

RAZMANN: Nedavno smo doznali u krčmi da će onuda proći bogati grof regensburški, koji je neki milijunski proces dobio s pomoću smicalica svojeg odvjetnika; vođa je upravo sjedio za stolom i igrao šah. - »Koliko nas ima?« zapitao me i žurno ustao. - Vidio sam kako grize donju usnu, što radi samo u najvećoj srdžbi. »Samo petorica« - odgovorio sam. »To je dovoljno!« - rekao je on, bacio krčmarici novac na stol, ostavio netaknuto vino što ga je naručio, i mi smo krenuli. Cijelo vrijeme nije progovorio ni riječi, jahao je po strani posve sam, tek bi nas od vremena do vremena zapitao nismo li što opazili ili bi nam naložio da stavimo uho na zemlju. Napokon se dovezao grof u teško natovarenoj kočiji. Odvjetnik je sjedio do njega, naprijed je jahao jedan konjanik, a sa strane dvojica slugu. Da si sad vidio tog čovjeka kako je sa dva pištolja u ruci prije nas skočio do kočije i da si čuo glas kojim je povikao: »Stoj!« Kočijaš, koji nije htio stati, odletio je sa svog sjedala. Grof je zapucao iz kočije u vjetar, a jahači su se razbježali. »Novac, ništarijo!« - zagrmio je on, i grof je začas ležao kao bik pod sjekirom. - »A, ti si onaj nitkov koji pravdu pretvara u prostu bludnicu?« - Odvjetnik je drhtao da su mu zubi cvokotali. Za tren mu je bodež stajao zaboden u trbuhu kao kolac u vinogradu. »Ja sam svoj posao

završio« - povikao je i ponosno se okrenuo od nas. »Pljačkanje je vaša stvar.« - I na to je nestao u šumi.

SPIEGELBERG: Hm, hm! Brate, ono što sam ti maloprije pripovijedao, neka ostane među nama, on ne treba da sazna za to. Razumiješ?

RAZMANN: Da, da, imaš pravo, razumijem.

SPIEGELBERG: Ti ga znaš. On ima svoje mušice. Razumiješ što hoću da kažem.

RAZMANN: Razumijem, razumijem.

SCHWARZ dojuri.

RAZMANN: Tko je? Što je? Putnici u šumi?

SCHWARZ: Brzo, brzo, gdje su ostali? Sto mu bogova! Vi tu stojite i brbljate. Zar ne znate, ništa ne znate? A Roller —?

RAZMANN: Što je, što se dogodilo?

SCHWARZ: Roller je obješen, zajedno sa još četvoricom.

RAZMANN: Roller? Trista mu muka, kada, kako znaš?

SCHWARZ: Sjedi već tri nedjelje, a mi nismo ništa znali. Već su održane tri rasprave, a mi nismo ništa čuli. Pod mukama su ga ispitivali gdje je vođa - hrabri mladić nije odao. Jučer je bilo suđenje, a jutros je specijalnom poštanskom kočijom otpremljen k đavolu.

RAZMANN: Prokletstvo! Zna li vođa za to?

SCHWARZ: Tek je jučer saznao. Pjeni se od bijesa kao vepar. Znaš da je on uvijek najviše cijenio Rollera - a tek kad je doznao za mučenje. Već su bili dopremljeni uže i ljestve pred tamnicu - ali bez uspjeha. Sam se vođa pod kapucinskom haljom uvukao k njemu i htio se zamijeniti s njim, ali Roller je to tvrdoglavo odbio. Tada se vođa zakleo kletvom od koje nas je prošla hladna jeza da će mu zapaliti takvu posmrtnu zublju kakvu još nijedan kralj nije imao i od koje će im koža na grbači prsnuti. Upravo se bojim za grad. On već odavna ima zub na njega, jer su ljudi u njemu tako odvratni bogomoljci - a ti znaš da za njega »učiniti ću« znači isto što i za nas »već sam učinio«.

RAZMANN: To je istina. Poznajem vođu. Kad on zada đavolu riječ da će s njim poći u pakao, neće se pomoliti makar znao

da će s polovicom Očenaša steći rajsko blaženstvo! Ali jadni
Roller, jadni Roller!

SPIEGELBERG: Memento mori⁷⁵ No mene to ne uzbuđuje.

(Pjevušipjesmicu.)

Kraj stratišta kad prođem tamo,

Na jedno oko žmirim tad

I mislim: visi, visi samo!

Ha, tko je glupan, reci sad!

RAZMANN (skoči): Slušajte! Hitac. (Pucjava ipovici.)

SPIEGELBERG: Još jedan!

RAZMANN: I još jedan! Vođa!

Iza pozornice čuje se pjesma.

Niirnberg zalud vješala sprema,

Pobježe momak - vješanja nema!

(Da capo.)

SCHWEIZER, ROLLER (iza pozornice): Hej, ho, hej, ho!

RAZMANN: Roller, Roller, neka me đavo odnese ako nije!

SCHWEIZER, ROLLER (iza pozornice): Razmann!

Spiegelberg! Schwarz! Razmann!

RAZMANN: Roller! Schweizer! Grom i pakao! Strijela Božja!

(Polete im u susret.)

Dolazi RAZBOJNIK MOOR na konju, SCHWEIZER,

ROLLER, GRIMM, SCHUFTERLE i četa razbojnika, svi

uprskani blatom iprašni.

RAZBOJNIK MOOR (skoči s konja): Sloboda, sloboda! Roller,
na sigurnom si! - Odvedi, Schvveizer, mog vranca i operi ga
vinom. (Baci se na zemlju.) To je bio pothvat!

RAZMANN (Rolleru): Tako mi Plutonova⁷⁶ ognjišta jesi li
uskrsnuo s točka?

SCHWARZ: Jesi li ti njegov duh ili sam ja lud? Ili si to zaista ti?

75. memento mori (lat.) - sjeti se smrti!

76. Pluton - rimski bog podzemnoga svijeta.

ROLLER (zadihanoj: Ja sam to. Živ i čitavi Što misliš, odakle dolazim?

SCHWARZ: To pitaj vraga! Pa štap je već bio slomljen nad tobom.⁷⁷

ROLLER: Dakako da je bio, i još gore. Dolazim ravno ispod vješala. Ali čekaj da dođem do daha! Schweizer će ti sve ispriповjediti. Dajte mi čašu rakije!----- I ti si, Moritz, opet ovdje? Mislio sam da ćemo se sastati na drugom mjestu. Dajte mi već tu rakiju! Kostu mi se više ne drže zajedno. O moj vođa! Gdje je vođa?

SCHWARZ: Odmah, odmah! Hajde, reci, ta pripovijedaj kako si pobjegao? Kako si nam se vratio? U glavi mi se vrti! S vješala, kažeš?

ROLLER (iskapi bocu rakije): Aha, to godi, ala pali! - Kažem ti, ravno s vješala. Vi tu stojite i buljite i ne možete ni zamisliti: bio sam tek tri koraka udaljen od prokletih ljestava kojima je trebalo da se uspnem u krilo Abrahamovo^{78 79}; tako sam bio blizu, tako blizu! I meso i kosti bili su mi već prodani anatomskom institutu⁷³, mogao si kupiti moj život za pola lule duhana. Vođa zahvaljujem što dišem, što sam slobodan i što živim.

SCHWEIZER: To vam je bila šala koju je vrijedno čuti. Mi smo dan prije preko naših uhoda nanjušili da je Roller u gadnoj kaši, i ako se nebesa pravodobno ne umiješaju, da će sutradan - to je značilo danas - otići onamo odakle se nitko ne vraća. »Naprijed« - rekao je vođa - »prijatelj je iznad svega! Spasili ga ili ne, bar ćemo mu zapaliti takvu posmrtnu zublju kakva još nijednom kralju nije svijetlila i od koje će im koža na grbači prsnuti.« Pozvali smo cijelu četvu. Poslali smo Rolleru glasnika, koji mu je to sve saopćio na ceduljici sakrivenoj u jelu.

ROLLER: Ja sam sumnjao u uspjeh.

SCHWEIZER: Pričekali smo da se sve ulice isprazne. Cijeli

77. štap je već bio slomljen nad tobom - osuda je dobivala pravomoćnost kada je, u stara vremena, sudac preko koljena prelomio štap.

78. u krilo Abrahamovo - prema Abrahamu, biblijskoj osobi iz Staroga zavjeta. Ovdje u značenju »u nebo«, tj. na drugi svijet.

79. Ponovni dokaz Schillerovih medicinskih studija. Tijela smaknutih, u nedostatku drugih lešina, prodavala bi se anatomskim zavodima za studentske potrebe sekcije.

je grad pošao da vidi taj prizor, sve ispremiješano, i konjanici, i pješaci i kola, a buka i psalam za obješene nadaleko su odjekivali. »Sada« - rekao je vođa - »potpalite, potpalite!« - Momci su poletjeli kao strijele, podmetnuli istodobno požar na trideset tri mjesta u gradu, bacili zapaljene fitilje u blizinu barutane, u crkve i u ambare. - Boga mu, nije prošlo ni četvrt sata a sjeveroistočnjak, koji je, čini se, također uzeo grad na zub, valjano nam je priskočio u pomoć i odnio plamen do najviših vrhova krovova. Mi smo, međutim, kao furije jurili ulicama gore-dolje, derući se: »Vatra, vatra!« - Po cijelom gradu urlici, vika, lom! Zvona zvone na uzbunu, barutana leti u zrak, kao da se zemlja raspolovila, kao da se nebo rasprslo, a pakao propao deset tisuća hvati dublje.

ROLLER: Kada su se moji pratioci obazreli - grad je ležao pred njima kao Sodoma i Gomora⁸⁰, cijeli je horizont bio u plamenu, sumporu i dimu, četrdeset brda uokolo odjekivalo je od te paklene lakrdije. - Svi su popadali u smrtnom strahu na zemlju, a ja iskoristim trenutak, brzo, kao vjetar, oslobodim se užeta - tako sam već bio blizu vješanju - i dok moji pratioci gledaju natrag okamenjeni, kao Lotova žena⁸¹, ja strugnem, probijem se kroz gomilu i bjež! Nakon šezdesetak koraka bacim odjeću, skočim u rijeku i plivam pod vodom tako dugo dok nisam siguran da sam im se izgubio iz vida. Moj vođa me već čeka s konjima i odijelom - tako sam, eto, utekao. - Moor, Moor, kad bi se bar ti uskoro našao u škripcu da ti mogu vratiti milo za drago!

RAZMANN: Nečovječna želja zbog koje bi te trebalo objesiti. - Ali to mora da je bio bogovski pothvat.

ROLLER: To je bila prava pomoć u nevolji; ne možete vi to shvatiti. Trebalo je da ste kao ja, živi živcati, s užetom oko vrata, koračali prema grobu! Pa one proklete pripreme i strvinarske

80. Sodoma i Gomora (Stari zavjet, knjiga Postanka 19¹⁻²⁹) - gradovi koje je Bog uništio sumpornim ognjem zbog pokvarenosti njihovih stanovnika.

81. Jedini stanovnik Sodome koji se po Božjoj odluci smio spasiti bio je pobožni Lot. No na bijegu iz Sodome u novu postojbinu Soar, Lotova žena, usprkos zabrani obazre se na svoje bivše obitavalište i zbog toga pretvori u stup soli. (Isti odjeljak knjige Postanka kao u bilj. 80.)

ceremonije, a svakim korakom nesigurne te noge nose sve bliže i bliže groznom i prokletom stroju na koji će te smjestiti i koji se uzdiže u strašnom sjaju jutarnjeg sunca. Pa krvnikovi pomoćnici koji čekaju, i ona jezovita glazba što mi još sada bruji u ušima, i graktanje onih tridesetak gladnih gavranova koji vise na mojem napola sagnjilom prethodniku - i sve to, sve to - a povrh svega toga predosjećanje blaženstva koje me očekuje. - Brate, brate! A najednom spas, sloboda! Bio je to prasak kao da je nebeskom buretu pukao jedan обруč. - Čujte, lupeži, kažem vam: da sam iz užarene peći skočio u ledenu vodu, ne bih tako snažno osjetio razliku kao onda kad sam isplivao na drugu obalu.

SPIEGELBERG (smije se): Jadnik si ti! No, a sad zaboravi sve. (Nazdravlja mu.) Za sretno ponovno rođenje!

ROLLER (baci čašu) : Ne, tako mi svega Mamonova blaga⁸², ne bih to htio još jednom proživjeti! Umiranje nije harlekinski⁸³ skok, a smrtni je strah gori od umiranja.

SPIEGELBERG: A barutana koja leti uvis! Sjećaš se, Razmann, zato je tako nadaleko zaudaralo na sumpor, kao da su cijelu Molohovu⁸⁴ garderobu iznijeli na zrak da se provjetri. To je bio majstorski potez, vođo, zavidim ti na njemu.

SCHWEIZER: Ako grad uživa u tom da gleda kako moj drug završava poput progonjene svinje, što bi nas, do bijesa, savjest grizla ako našem drugu za volju uništimo grad? Uz to se još našim momcima pružila prilika da pljačkaju bolje od samoga starog cara. No recite, što ste sve orobili?

JEDAN RAZBOJNIK: Ja sam se u onoj gunguli uvukao u crkvu svetog Stjepana i odrezao rojte s pokrivača na oltaru. »Dragi je Bog« - rekao sam sebi - »bogataš i može od običnog užeta načiniti zlatne niti.«

82. Mamon (hebr.) - u poslijebiblijskim spisima oznaka za imutak, novac i materijalne vrijednosti uopće. U Novom zavjetu personifikacija pohlepe za materijalnim dobrima.

83. harlekinski skok — prema harlekinu (tal. »arlecchino«), jednom od najživljih i najzanimljivijih tipova talijanske commedie dell'arte, tj. improvizirane komedije, specifičnoga oblika pučkoga kazališta. Harlekin se isticao skokovima i prevrtanjima na improviziranoj pozornici te kazališne igre.

84. Moloh - semitsko božanstvo kojemu su žrtvovali djecu. Ovdje, prema Miltonu i Klopstocku, oznaka za đavola.

SCHWEIZER: Dobro si učinio - što će u crkvi te tralje? Oni ih donose Stvoritelju, koji se smije tim krpetinama, a njegova stvorenja mogu dotle umirati od gladi. - A ti, Spangeler, kamo si ti bacio svoju mrežu?

DRUGI RAZBOJNIK: Ja sam digao dva zlatna džepna sata i još k tome tuce srebrnih žlica.

SCHWEIZER: Dobro, dobro. Tako smo ih udesili da će četrnaest dana imati što da gase. Ako hoće vatru da ugase, moraju grad vodom upropastiti. - Znaš li Schufferle, koliko je bilo mrtvih?

SCHUFTERLE: Kažu, osamdeset tri. Sama barutana ih je šezdeset smrvila u prah.

RAZBOJNIK MOOR (veoma ozbiljno): Roller, ti si skupo plaćen.

SCHUFTERLE: Phi, phi, pa što onda? Da su to bar bili muškarci - ali ne, to je bila dojenčad koja još prlja pelene, smežurane bakice koje su djecu branile od muha, ishlapjeli starci koji više nisu znali naći vrata, bolesnici koji su jaukali za doktorom dok se on svojim dostojanstvenim kasom bio pridružio rulji. Tko se god mogao kretati, potrčao je da vidi komediju. Kod kuće je ostao samo gradski talog.

MOOR: O, jadni crvi! Bolesnici, kažeš, starci i djeca?

SCHUFTERLE: Da, do vraga! I porodilje uz to, i trudne žene koje su se bojale da ne pobace pod vješalima, mlade žene koje su strahovale da se ne bi suviše zagledale u tu strvinarsku predstavu pa da djetetu u utrobi ne utisnu na leđa znak vješala. Siromašni pjesnici koji nisu imali cipela jer su svoj jedini par dali na popravak - i još nešto takva ološa; nema smisla sve to ni nabrajati. Baš sam tako prolazio pokraj neke kolibe, kad čujem iznutra zapomaganje. Zavirim i pri svjetlu požara pogledam što je. Pod stolom leži zdravo dijete, a stol je upravo zahvatio plamen. »Jadna životinjice« - kažem - »smrznut ćeš se ovdje« - i bacim ga u vatru.

MOOR: Je li to istina, Schufferle? - Neka ti ta vatra pali grudi za vječna vremena! Odlazi, nakazo! Da te više nikada nisam vidio među svojim ljudima! Sto, vi mrmljate? Oklijevate? Tko oklijeva kad ja zapovijedam? Udaljite ga, rekao sam! Ima vas više koji ste

zavrijedili moj bijes. I tebe ja poznajem, Spiegelberg.⁸⁵ Ali ja ću prvom prilikom doći među vas i održati strašnu smotru!

(Oni odlaze dršćući od straha.)

MOOR (sam, uzbuđen korača tamo-amo): Ne slušaj ih, nebeski osvetnice! - Sto ja tu mogu? Sto ti možeš kad tvoja kuga, tvoja glad, tvoja poplava unište i pravednika uz zlotvora? Tko može zapovjediti plamenu da ne pohara i blagoslovljene usjeve kad treba da razori gnijezdo stršljenova. Oh, odvratno ubijanje djece, žena i bolesnika! Kako me tišti taj čin! On je okaljao moja najljepša djela. - Pred okom nebeskim stoji postidjen i ismijan dječak koji se drsko poigrao Jupiterovim⁸⁶ buzdovanom, koji je oborio pigmejce⁸⁷, a trebalo je da smrvi titane⁸⁸. - Hajde, hajde, nisi ti čovjek koji može rukovati mačem osvete višnjega suda! Podlegao si pri prvom udarcu! Odričem se svoje bezočne namisli. Uvući ću se nekamo, u kakvu pukotinu u zemlji, da sakrijem svoju sramotu od danjeg svjetla. (Hoće da ode.)

RAZBOJNICI (dolaze užurbano): Čuvaj se, vođo! Nešto se sprema! Čitave gomile čeških konjanika jašu po šumi - mora da im je neka đavolska uhoda izbrbljala —.

DRUGI RAZBOJNICI: Vođo, vođo, ušli su nam u trag! Više od tisuću ljudi stvara obruč oko središta šume.

NOVONADOŠLI RAZBOJNICI: Jao, jao, jao! Uhvatit će nas, na točak će nas staviti, rastrgat će nas! Više tisuća husara, draguna i lovaca jašu oko uzvisine! Zaposjeli su sve prolaze!

(MOOR odlazi.)

SCHWEIZER, GRIMM, ROLLER, SCHWARZ, SCHUFTERLE,
SPIEGELBERG RAZMANN, ČETA RAZBOJNIKA.

85. Ova Schillerova rečenica postala je u njemačkom govornom području poslovicom i uzrečicom kojom se želi iskazati vlastito znanje o značaju određene osobe.

86. V bilj. 38.

87. Pigmeji ili pigmejci su afrička i azijska plemena maloga rasta.

88. Titani - u grčkoj mitologiji bili su divovi, djeca Geje i Urana, koje je Zeus dao baciti u Tartar.

SCHWEIZER: Jesmo li ih izmamili iz zapećka? Raduj se, Roller! Dugo sam već želio da se pobijemo s tim vitezovima koji se državnim kruhom hrane. - Gdje je vođa? Je li cijela četa na okupu? Imamo li dosta baruta?

RAZMANN: Baruta imamo koliko ti srce želi. Ali nas je svega osamdeset, pa kako god okreneš, nas je jedan na njih dvadeset.

SCHVVEIZER: To bolje¹. Pa da ih je i pedeset na moj jedan prst! Kad su tako dugo čekali dok im nismo potpalili slamu pod stražnjicom, braćo, braćo, tad nema opasnosti. Oni se bore za deset groša, a mi za život i slobodu! Bacit ćemo se na njih kao opći potop i sručiti im se na glave kao munja! - Dođavola, gdje je vođa?

SPIEGELBERG: On nas napušta u nevolji. Zar ne možemo više umaći?

SCHWEIZER: Umaći?

SPIEGELBERG: O, zašto nisam ostao u Jeruzalemu!

SCHVVEIZER: Ugušio se u blatu, ti strašljiva huljo! Kraj golih si opatica junak, a kad naletiš na dvije šake - kukavica si. Sad se pokaži, ili ćemo te zašiti u svinjsku kožu i natjerati pse na tebe!

RAZMANN: Vođa! Vođa!

MOOR (polako, za sebe): Dopustio sam da ih potpuno opkole, sad se moraju boriti kao očajnici. (Glasno.) Djeco! Sad ili nikad! Ili smo izgubljeni ili se moramo boriti kao nastrijeljeni veprovi.

SCHVVEIZER: Ha, ja ću im očnjacima rasparati trbuh da će im drob iscuriti! Povedi nas, vođo! Poći ćemo s tobom u ralje smrti!

MOOR: Nabijte svi puške! Baruta imamo valjda dosta?

SCHVVEIZER (skoči): Baruta imamo dovoljno da zemlju dignemo uvis do mjeseca.

RAZMANN: Svaki od nas ima po pet pari nabijenih pištolja i po tri puške.

MOOR: U redu. A sada treba jedan dio ljudi da se popne na drveće ili da se sakrije u grmlje i da ih iz zasjede obaspe vatrom.

SCHWEIZER: To je nešto za tebe, Spiegelberg.

MOOR: Mi ostali napast ćemo ih s boka kao furije.⁸⁹

SCHWEIZER: To je posao za mene, za mene!

MOOR: U isto vrijeme svi moramo zviždati i juriti naokolo po šumi da bi se činilo kako nas je veoma mnogo. Osim toga, moramo pustiti sve pse s lanca i nahuškati ih na njih da se rastepu, rasprše i da vam nalete na nišan. Nas trojica, Roller, Schweizer i ja bacit ćemo se ravno u bojnu vrevu.

SCITVVEIZER: Majstorski! Izvrsno! Tako ćemo ih ispremlatiti da ni sami neće znati s koje strane primaju udarce. Ja sam prije znao hicem pogoditi trešnju pred ustima. Neka samo dođu!

SCHUFTERLEpoteže SCHWEIZERAza rukav. SCHWEIZER
povede vođu u stranu i razgovara tiho s njim.

MOOR: Dosta!

SCHWEIZER: Molim te!

MOOR: Ne. Neka zahvali svojoj sramoti što će se spasiti. On ne smije umrijeti u isto vrijeme kad i ja, i moj Schweizer i moj Roller. Neka skine odjeću sa sebe, a ja ću reći da je putnik kojega sam opljačkao. Ne brini se, Schweizer, mogu se zakleti da će on ipak još biti obješen.

SVEĆENIK dolazi.

SVEĆENIK (za sebe, oklijeva): Je li to razbojnička jazbina?
- S vašim dopuštenjem, gospodo. Ja sam službenik crkve, a naokolo je postrojeno tisuću i sedam stotina ljudi koji čuvaju svaku vlas na mojoj glavi.

SCHWEIZER: Bravo, bravo! Vrlo lijepo rečeno - tako bar ništa ne stavljate na kocku.

MOOR: Šuti, prijatelju. Recite, pater, ukratko, što vas vodi ovamo?

SVEĆENIK: Šalje me visoko poglavarstvo koje odlučuje o životu i smrti. Vi lopovi, vi ubojice i palikuće, vi nitkovi,

otrovni zmijski skotovi što se šuljate u tami i ubijate iz potaje, gubo čovječanstva, pakleni izrodi, ukusna hrano za gavranove i gamad, naseobino ljudi određenih za vješala i točak —.

SCHWEIZER: Pseto! Prestani grditi ili ću te —. (Gurne mu kundakpred lice.)

MOOR: Nemoj, Schvveizer, vidiš da si ga smeo. Tako je lijepo naučio napamet svoju propovijed. Nastavite samo, gospodine moj! - »za vješala i točak —.«

SVEĆENIK: A ti, krasni vođo! Vojvodo kradikesa, kralju lupeža, veliki mogule⁹⁰ svih nitkova pod suncem! Posve si nalik onom prvom odvratnom kolovođi koji je u tisućama legija nedužnih anđela zapalio buntovnički plamen i povukao ih za sobom u najdublji glib prokletstva. Jauk napuštenih majki prati tvoje stope, krv piješ kao vodu, za tvoj ubilački bodež čovjek ne vrijedi više od zračnog mjehura.

MOOR: Točno, točno. Samo nastavite!

SVEĆENIK: Što? Točno, točno? Kakav je to odgovor?

MOOR: Sto, gospodine? Na to niste bili spremni? Nastavite, samo nastavite. Sto ste još htjeli reći?

SVEĆENIK (sa žarom): Strašni čovječe, nosi se što dalje od mene! Zar tvoji prokleti prsti nisu umrljani krvlju umorenoga grofa? Zar nisi lopovskim rukama provalio u svetište Gospodnje i lupeški ukrao posvećeno obredno posuđe? Što, nisi li potpalio naš bogobojazni grad i srušio barutanu na glave dobrih kršćana? (Sklopljenih ruku.) Strahoviti, strahoviti zločini koji do neba zaudaraju i dozivaju sudnji dan da što brže nastupi! Zreo si da primiš plaću, sazrio si za Božji sud.

MOOR: Dovde ste majstorski dospjeli! Ali na stvar! Što mi poručuje po vama preslavno poglavarstvo?

SVEĆENIK: Ono što nikako nisi zavrijedio. Pogledaj oko sebe, ubojice i palikućo! Dokle ti pogled dopire, opkoljen si našim konjanicima - odavde nitko ne može umaći - i kao što na ovim hrastovima rastu trešnje, a ove jele breskvama rode, upravo tako ćete vi uteći nepovrijeđeni ispod tih hrastova i jela.

90. Mogul - naslov vladara muslimanske države osnovane 1526. u Istočnoj Indiji.

MOOR: Čuješ, Schweizer? Ali nastavite samo.

SVEĆENIK: Slušaj kako se sud blago i strpljivo odnosi prema tebi, zlotvore. Ako se smjesta pokoriš i zamoliš milost i obzir, da znaš, tada će se sama strogost pretvoriti u milosrđe, a sama pravda u nježnu majku - ona će zažmiriti nad polovinom tvojih nedjela i zadovoljit će se - zamisli - zadovoljit će se samo - smrću na kotaču!

SCHWEIZER: Jesi li čuo, vođo? Dopusti mi da tom dresiranom ovčarskom psu tako stisnem grkljan da mu iz svih pora prokulja crveni sok.

ROLLER: Vođo, grom i pakao, vođo! Kako grize zubima donju usnu! Dopusti mi da tu hulju okrenem glavom prema dolje, a nogama prema nebu kao čunj.

SCHWEIZER: Meni, meni to dopusti. Bacit ću se pred tobom na koljena, past ću ničice. Meni prepusti užitak da ga smrvim u kašu.

SVEĆENIK krikne.

MOOR: Ne dirajte ga! Da se nitko nije usudio dotaći ga! (Svećeniku, izvlačeći mač.) Pogledajte, pater, ovdje stoji sedamdeset i devet muževa kojima sam ja vođa, i nijedan od njih ne zna jurnuti na prvu zapovijed ni plesati po taktu topovske paljbe, a naokolo je postrojeno tisuću i sedam stotina vojnika koji su ostarjeli pod puškom. Ali čujte me! To vam govori Moor, vođa ubojica i palikuća. Istina je, ubio sam grofa, zapalio i opljačkao crkvu svetog Dominika, podmetnuo požare u vašem pobožnom gradu i srušio barutanu na glave dobrih kršćana. Ali to još nije sve. Ja sam učinio još i više! (Ispruži desnicu.) Vidite li ova četiri skupocjena prstena na svakom prstu? - Idite i ispričajte onoj gospodi koja sude o životu i smrti, točku po točku sve što budete vidjeli i čuli. - Ovaj rubin skinuo sam s prsta ministru kojega sam u lovu oborio pred noge njegova kneza. On se iz prašine nižih slojeva dodvoravanjem uspeo na mjesto kneževa prvog ljubimca, preko leđa svoga bližnjeg kročio je u visine, uzdigle su ga suze sirotinjske. Ovaj dijamant oduzeo sam financijskom savjetniku koji je čast i položaje prodavao onima koji su mu najskuplje plaćali, a ožalošćene je rodoljube tjerao sa svog praga. Ovaj ahat nosim u čast popu vašega soja koga sam

svojom rukom zadavio kad je s propovjedaonice jadikovao što inkvizicija propada. Mogao bih vam još pripovijedati o svom prstenju da mi nije žao već i ovih nekoliko riječi što sam ih na vas potrošio.

SVEĆENIK: O faraone, faraone!⁹¹

MOOR: Jeste li ga čuli? Jeste li opazili njegov uzdah? Zar on ne stoji ovdje kao da želi izmoliti od nebesa da plamenom satru Korino⁹² pleme? On osuđuje jednim trzajem ramena, on proklinje jednim kršćanskim uzdahom! Kako može čovjek biti tako zaslijepljen? Kako može on, koji s tisuću Argusovih⁹³ očiju vrebati mrlju na svojem blišnjem, kako može biti tako slijep prema samome sebi! Oni grme sa svojih visina o blagosti i snošljivosti, a prinose Bogu ljubavi ljudske žrtve kao kakvu ognjenom Molohu⁹⁴; propovijedaju o ljubavi prema blišnjem, a kletvama tjeraju sa svog praga osamdesetogodišnjeg slijepca! Napadaju lakomost, a Peru su zbog zlatnih kopčica opustošili i domoroce kao marvu upregli u svoja kola!⁹⁵ Razglabaju o tome kako je bilo moguće da priroda stvori Judu Iskariota⁹⁶, a ne bi morao biti najgori među njima onaj koji bi izdao trojedinog Boga za deset srebrnika. Prokleti da ste vi farizeji⁹⁷, vi krivotvoritelji istine, vi izrodi božanstva! Ne zazirete od klečanja pred križem i pred oltarima, mrcvarite svoja leđa remenom i mučite svoje tijelo postom. Umišljate sebi da tim bijednim opsjenama mažete oči onomu kojega i vi glupani nazivate sveznajućim, kao čovjek koji se gorko ruga mogućnicima upravo onda kad im laskajući tvrdi da oni laskavce mrze; pozivate se na poštenje i uzoran život, a Bog,

91. Ovdje se misli na zapovijed faraona u Egiptu, po kojoj su sva židovska djeca morala biti umorena, o čemu govore starozavjetne biblijske knjige.

92. Korino pleme - u Starom zavjetu zavjerenička grupa koja je radila protiv Aarona i Moj šija.

93. Argus - u grčkoj mitologiji div sa stotinu očiju, koji je upravo zbog toga obilježja mogao sve vidjeti i vječno biti budan.

94. Moloh, v. bilj. 84

95. Schillerova aluzija na Pizarrovo osvajanje i pljačkanje Perua 1531.

96. Učenik i apostol koji je izdao Isusa Krista. Danas sinonim za izdajicu i općenito pretvoricu.

97. farizeji - vjersko-filozofska stranka među židovskim književnicima. Isus ju je osuđivao zbog licemjerja.

koji vidi što je u vašim srcima, rasrdio bi se na Stvoritelja da nije on sam stvorio čudovište s Nila⁹⁸ ⁹⁹. - Uklonite mi ga ispred očiju!

SVEĆENIK: Takav zlotvor, a tako ponosan!

MOOR: Još uvijek nisam dovoljno. Sad ću tek ponosno progovoriti. - Idi i reci preslavnom sudu koji ždrijebom odlučuje o životu i smrti - ja nisam tat kojemu je saveznik san i mrak i koji se razmeće svojim podvizima na lopovskim ljestvama. Ono što sam počinio, čitat ću jednom, bez sumnje, u nebeskoj knjizi grijeha; ali s kukavnim Božjim zastupnicima ne želim više gubiti riječi. Reci im: moj je posao odmazda - osveta je moj zanat! (Okreće mu leđa.)

SVEĆENIK: Ti dakle nećeš obzira ni milosti? - Dobro, s tobom sam svršio. (Obrati se četi.) Slušajte tada vi što vam pravda po meni poručuje: ako sad odmah svežete i predate ovog osuđenog zločinca, znajte da će biti potpuno zaboravljena sva vaša nedjela i da će vam kazna biti oproštena - sveta će Crkva primiti vas, izgubljene ovce, s obnovljenom ljubavlju u svoje materinsko krilo, i svakom će od vas biti omogućeno da stekne kakvu časnu službu. (Sa smiješkom, trijumfirajući.) No, što sad? Kako vam ovo prija, vaše veličanstvo? - Na posao dakle! Vežite ga, i bit ćete slobodni!

MOOR: No, čujete li? Čujete li? Sto ste se zaprepastili? Zašto ste zbunjeni? Pravda vam nudi slobodu, a vi ste već zaista njezini zarobljenici. - Ona vam poklanja život, a to nije samo hvastanje, jer vi ste uistinu već osuđeni na smrt. - Ona vam obećava časti i službe, a što može biti vaša sudbina, čak ako sad i pobijedite, osim poniženje, prokletstvo i progon? - Ona vam najavljuje oprostjenje nebesa, a vi ste zaista prokleti. Svaka vlas na svakom od vas osuđena je na pakao. - Zar još razmišljate? Zar se još kolebate? Zar je tako teško izabrati između neba i pakla? Hajde, pritecite vi u pomoć, pater".

SVEĆENIK (za sebe): Zar je ovaj poludio? (Glasno.) Možda se bojite da je to samo stupica da bismo vas žive uhvatili? -

98. čudovište s Nila - krokodil ili vodeni konj.

99. pater (lat.j - otac, naziv za svećenika-redovnika.

Čitajte sami, ovdje je potpisano pomilovanje za sve vas. (Daje Schiveizeru papir.] Sumnjate li još uvijek?

MOOR: Pogledajte, pogledajte! Sto možete više poželjeti? Potpisano vlastitom rukom. To je bezgranična milost. - Ili se možda plašite da će oni prekršiti svoju riječ, jer ste čuli da se riječ zadana izdajicama ne mora održati? - O, ne strahujte. Već bi ih taktika primorala da održe riječ zadanu i samom sotoni. Tko bi im inače ubuduće vjerovao? Kako bi se ikada još mogli poslužiti obećanjem? - Mogao bih se zakleti da misle iskreno. Oni znaju da sam vas ja pobunio i ogorčio; vi ste za njih nedužni. Vaša nedjela smatraju mladenačkim pogreškama, pre nagljenim postupcima. Mene jedinoga žele da dobiju, jedini ja treba da ispaštam. - Nije li tako, pater?

SVEĆENIK: Koji to đavo govori iz njega? - Dakako, dakako, tako je! - Taj me čovjek potpuno smutio.

MOOR: Još uvijek ne odgovarate? Možda se još nadate da ćete se probiti s oružjem u ruci? Pogledajte oko sebe, pogledajte oko sebe! Ne pomišljajte na to, to bi bila djetinjasta nada. - Ili vas zavodi pomisao da ćete pasti kao junaci, jer ste vidjeli da se ja radujem bojnoj vrevi? - O, nemojte to misliti! Vi niste Moor! Vi ste nepopravljivi lopovi, bijedno oruđe mojih viših planova, dostojni prezira kao uže u krvnikovoj ruci! Lopovi ne mogu pasti kao junaci. Za lopove je život dobitak, jer poslije njega dolazi ono strašno; lopovi imaju pravo da se boje smrti. - Čujte kako odzvanjaju njihovi rogovi! Pogledajte kako prijeteći bliješte njihove sablje! - Sto, još ste neodlučni? Zar ste poludjeli? Jeste li mahniti? - To je uvreda! Neću da vam dugujem život, stidim se vaše žrtve.

SVEĆENIK (silno začuđen): Poludjet ću, moram pobjeći odavde! Tko je ikada tako nešto čuo?

MOOR: Ili se možda bojite da ću ja sam sebe probosti i samoubojstvom raskinuti ugovor koji se odnosi samo na živa čovjeka? Ne, djeco, vaš je strah neosnovan. Evo, bacam bodež i pištolje i bočicu s otrovom koji mi je još mogao poslužiti. - Tako sam bijedan da više nisam gospodar ni svoga vlastitog života. - Sto, još ste neodlučni? Možda mislite da ću se braniti kad me budete htjeli vezati? Evo, vežem svoju desnicu o

hrastovu granu i sada sam posve bespomoćan, dijete bi me moglo oboriti. - Tko će od vas prvi napustiti svog vođu u nevolji?

ROLLER (u divljem uzbuđenju): I kroz devet paklenih obruča!
(Zavitla mačem.) Tko nije pseto, neka spašava vođu!

SCHWEIZER (razdere pomilovanje i baci komadiće svećeniku u lice): Naša će vas tanad pomilovati! Odlazi, nitkove! Reci senatu koji te šalje da u Moorovoj četi nisi našao nijednoga jedinog izdajnika! Spašavajte, spašavajte vođu!

SVI (vičući): Spašavajte, spašavajte, spašavajte vođu!

MOOR (pretrgne užu, radosno): Sada smo slobodni, drugovi!
Osjećam u svojoj šaci snagu cijele armije. Smrt ili sloboda!
Neka im bar nitko ne padne živ u ruke! (Zatrube na juriš. Buka i metež. Odlaze s isukanim mačevima.)

Treći čin

Prvi prizor

AMALIA u vrtu, pjeva uz lutnju.

AMALIA: Lijep je bio kao rajsko biće,
Od njega nije bilo ljepšeg stvora,
Blag mu pogled ko proljetno sunce
Sto odsijeva s modre ravni mora.

Zagrljaj mu - divlje ushićenje!
Srca biju, plamte moćnim plamom,
Nijemi, gluhi - noć pred našim okom -
Tek duh leti prema nebu samom.

Poljupci mu - osjećaj nebeski!
Kao vatra kad se s vatrom spaja,
Kao zvuci harfe kad se stope,
Sliju se u harmoniju raja.

Misli naše lete, ludo jure,
Lica gore, usne uzdrhtale,
Duša dušu grli. - Oko zaljubljenih
Kao da se nebo, zemlja tale.

Njega nema - zalud, ah zaludu
Uzdah moj ga prepun strepnje prati,
Njega nema - i radost života
Ode s njim, a srce samo pati.

FRANZ ulazi.

FRANZ: Opet si ovdje, svojeglava sanjarko? Odšuljala si se s vesele gozbe i pokvarila veselje gostima.

AMALIA: Baš je šteta tog nedužnog veselja! U ušima bi ti još morala brujati posmrtna pjesma koja je tvog oca otpratila u grob.

FRANZ: Zar ćeš ti dovijeka jadikovati? Ostavi mrtve da počivaju a usreći žive. Došao sam —.

AMALIA: A kada ćeš opet otići?

FRANZ: Jao, kakvo mračno, ponosno lice. Nanosiš mi bol, Amalia. Došao sam da ti kažem —.

AMALIA: Morat ću čuti da je Franz plemeniti Moor postao milostivi gospodin.

FRANZ: Da, upravo sam o tom htio s tobom razgovarati. Maximilian je otišao na počinak u očinsku grobnicu. Ja sam gospodar. Ali ja bih, Amalia, želio da to budem u potpunosti. Ti znaš što si oduvijek bila u našoj kući - smatrali smo te svojom kao da si Moorova kćerka, i samu smrt je nadživjela njegova ljubav prema tebi. To zacijelo nećeš nikada zaboraviti.

AMALIA: Nikada, nikada! Tko bi to mogao lakoumno smetnuti s uma bančevići na veseloj gozbi!

FRANZ: Ljubav mog oca moraš naplatiti njegovim sinovima, a Karl je mrtav. - Čudiš se? Magli ti se pred očima? Da, priznajem, ta je pomisao tako laskava, tako uzvišena da može ošamutiti čak i tako ponosnu ženu. Franz baca pod noge nade najplemenitijih gospođica, Franz dolazi i nudi jednoj, bez njega bespomoćnoj sirotici svoje srce i svoju ruku a s njom i sve svoje zlato, sve svoje dvorce i šume. - Franz kome svi zavide, koga se svi boje, dobrovoljno se proglašava Amalijinim robom.

AMALIA: Zašto munja ne rascijepi opaki jezik koji je izgovorio tu zločinačku riječ! Tebe, koji si umorio mog dragog, Amalia da nazove svojim mužem! Tebe —.

FRANZ: Samo ne tako naglo, premilostiva princezo! - Dakako, Franz se ne prigiba pred tobom kao neki čeznutljivi Seladon¹⁰⁰,

100. Seladon - zaljubljeni junak iz pastoralnog romana Astree francuskoga pisca Honorea d'Urfea (17. st.).

dakako, on nije, kao zaljubljeni pastir iz Arkadije¹⁰¹, naučio jadikovati i oslušivati kako mu njegove ljubavne tužaljke uzvrća jeka spilja i klisura. Franz govori, a ako ne dobije odgovor, on će - zapovjediti.

AMALIA: Ti, crve, ti ćeš zapovijedati? Meni zapovijedati? - A što će biti ako ti na tvoju zapovijed uzvratim podrugljivim smijehom?

FRANZ: Ti to nećeš učiniti. Ja znam sredstvo kojim se može na vrlo lijep način slomiti ponos uobražene jogunice - samostanske zidine!

AMALIA: Krasno, prekrasno! Unutar samostanskih zidina bar više nikada neću morati gledati tvoj baziliskov¹⁰² lik i imat ću dovoljno vremena da razmišljam o Karlu, da se ne odvajam od njega. Dobro mi došao s tim svojim samostanom! Hajde, hajde, pošalji me među njegove zidine!

FRANZ: Ha, ha, dakle tako je to! Čuvaj se! Sad si me uputila kako da te mučim. - Moja će ti pojava, poput furije plamenocrvene kose, izbiti iz glave tvoje vječno sanjarenje o Karlu; strašilo Franz vreat će iza slike tvoga ljubljenog kao ukleto pseto koje leži u podzemlju na sanducima zlata. - Odvući ću te za kosu u kapelu, s mačem u ruci iznuditi ću od tvoje duše bračni zavjet, silom ću ući u tvoju djevičansku postelju i tvoj ponos i stid pobijediti ću još većim ponosom.

AMALIA (pljusne ga po ustima): Uzmi najprije ovo kao miraz.

FRANZ (plane): Ah, kako ću ti se deseterostruko, stostruko osvetiti za to! Ne, nećeš biti moja žena, neću ti učiniti tu čast - postat ćeš mi ljubavnica, pa će poštene seljanke na tebe prstom pokazivati kad se odvažiš prijeći preko ulice. Samo škrgući zubima, neka ti samo vatra i smrt sijevaju iz očiju - ja se naslađujem ženskom srdžbom, ti od nje postaješ još ljepša, još poželjnija. Dođi, to tvoje opiranje uveličat će moje slavlje i

101. Arkadija (od grč. arktos = medvjed) - kraj na Peloponezu gdje su nekoć živjeli medvjedi. U pjesništvu i pastoralnim romanima taj je pojam postao sinonimom za nedirnutu, gotovo posve idiličnu prirodu.

102. bazilisk - prema grčkoj predaji, bastard ptice i zmaja koji je ubijao svojim strašnim pogledom.

zasladiti mi užitak iznuđenih zagrljaja. Dođi sa mnom u moju sobu - gorim od želje - odmah moraš poći sa mnom. (Hoće da je odvuče sa sobom.)

AMALIA (padne mu oko vrata): Oprosti mi, Franz! (Kad je on hoće zagrliti, ona mu trgne mač s boka i naglo korakne natrag.)
Gledaj, zlotvore, što mogu sada s tobom učiniti! Ja sam žena, ali žena obuzeta gnjevom! - Usudi se samo dotaći moje tijelo razvratnim rukama, ovaj će ti čelik probosti bludne grudi, a duh mog ujaka vodit će mi ruku! Gubi se smjesta!

(Otjera ga.)

AMALIA: Oh, kako se sada dobro osjećam! Sada mogu slobodno disati. Ćutim snagu vatrena ata i srdžbu tigricice koja progoni pobjedom opijenog otmičara svoje mladunčadi. - U samostan, rekao je! - Hvala ti za to sretno otkriće. Prevarena ljubav našla je sada svoje sklonište - samostan - križ Otkupiteljev utočište je prevarene ljubavi. (Hoće da ode.)

HERMANN ulazi plašljivo.

HERMANN: Gospođice Amalia! Gospođice Amalia!

AMALIA: Sto me smetaš, nesretniče?

HERMANN: Moram skinuti s duše taj teret prije no što je svali u pakao. (Baci joj se pred noge.) Oprostite, oprostite mi! Silno sam vas uvrijedio, gospođice Amalia!

AMALIA: Ustani! Odlazi! Neću ništa da znam! (Hoće da ode.)

HERMANN (zadrži je) : Ne! Ostanite! Zaboga, za Boga živoga, moram vam sve reći!

AMALIA: Ni slova više: Ja ti opraštam, odlazi u miru. (Hoće da ode.)

HERMANN: Poslušajte jednu jedinu riječ - ona će vam potpuno vratiti vaš mir.

AMALIA (vraća se i gleda ga začuđeno): Sto kažeš, prijatelju? Tko na nebu ili na zemlji može meni vratiti mir?

HERMANN: Jedna jedina riječ iz mojih usta. Saslušajte me!

AMALIA (suosjećajno ga uhvati za ruku): Dobri čovječe, zar može jedna riječ iz tvojih usta slomiti rezu na vratima vječnosti?

HERMANN (ustane) : Karl je živ!

AMALIA (krikne): Nesretnice!

HERMANN: Vjerujte mi. Još samo jednu riječ. Vaš ujak —.

AMALIA (poletiprema njemu): Lažeš —.

HERMANN: Vaš ujak - -.

AMALIA: Karl je živ?

HERMANN: A vaš ujak —.

AMALIA: Karl je živ?

HERMANN: I vaš ujak. Nemojte me odati. (Odjuri.)

AMALIA (dugo stoji kao skamenjena. Tada skoči ipojuri za njim): Karl je živ!

Drugi prizor

Predio oko Dunava.

RAZBOJNICI su se smjestili na uzvisini ispod drveća, a konji im pasu dolje na obronku.

MOOR: Ovdje ću leći. (Baci se na zemlju.) Ruke i noge su mi kao prebijene. Jezik mi je suh kao slama. (Schuteizer se neopaženo izgubi.) Htio sam vas zamoliti da mi donesete malo vode iz ove rijeke, ali i vi ste mrtvi umorni.

SCHWARZ: Ni vina više nema u našim mješinama.

MOOR: Pogledajte kako su lijepi usjevi! Voćke se savijaju od ploda. Vinogradi bujaju.

GRIMM: Bit će rodna godina.

MOOR: Misliš? Bar bi jednom na svijetu znoj bio naplaćen. Bar jednom? Ali noću može pasti tuča i uništiti sve do posljednjeg zrna.

SCHWARZ: To se može lako dogoditi. Sve može propasti nekoliko sati prije žetve.

MOOR: To sam baš i mislio. Sve će propasti. Zašto da čovjek uspijeva u svom mravljem poslu kad mu ne polazi za rukom ono po čemu je ravan bogovima? Ili je možda to svrha njegova života?

SCHWARZ: Meni ona nije poznata.

MOOR: To si dobro rekao, a još si bolje učinio ako je nikada nisi tražio! Brate, ja sam upoznao ljude i njihove pčelinje brige i divovske zamisli - njihove božanske planove i mišje poslove, tu neobičnu trku za srećom: jedan se pouzdaje u kas svoga konja, drugi u njušku svog magarca, a treći u vlastite noge. Upoznao sam šarenu tombolu života u kojoj mnogi stavljaju kao ulog svoju nedužnost i - svoje rajsko blaženstvo da bi postigli dobitak, a zgodici su - ništice, na kraju dobitaka uopće nije ni bilo. To je, brate, predstava koja je tako zabavna da ti suze naviru od smijeha.

SCHWARZ: Kako krasno zalazi sunce!

MOOR (zamišljeno promatra): Tako umire junak. - Božanstveno!

GRIMM: Tebe je, čini se, duboko dirnuo taj prizor.

MOOR: Dok sam još bio dječak, najmilija mi je bila pomisao - da živim kao ono, da umrem kao ono. (Zatomljuje bol.) Bila je to djetinjska misao.

GRIMM: Dakako.

MOOR (pritisne šešir na lice): Nekada----- . Ostavite me nasamu, prijatelji.

SCHWARZ: Moor, Moor! Što je to, do bijesa? - Kako je promijenio boju!

GRIMM: Do sto đavola - što mu je? Je li mu pozlilo?

MOOR: Nekada nisam mogao zaspati kad bih zaboravio svoju večernju molitvu.

GRIMM: Jesi li poludio? Zar ćeš dopustiti da tobom ovladaju sjećanja na djetinjstvo?

MOOR (položiglavu na Grimmove grudi): Brate, brate!

GRIMM: Sto je? Ta ne budi dijete - molim te.

MOOR: Da bar mogu ponovo postati dijete, oh, da mogu!

GRIMM: Fuj! Fuj!

SCHWARZ: Razvedri se. Pogledaj ovaj slikoviti predio - to krasno veče!

MOOR: Da, prijatelji, svijet je tako lijep.

SCFJWARZ: No eto, tako treba govoriti.

MOOR: Zemlja je tako divna.

GRIMM: Tako je, tako je, to rado slušam.

MOOR (klone): A ja sam tako ružan usred tog lijepog svijeta - a ja sam nakaza na toj divnoj zemlji.

GRIMM: No, no!

MOOR: Moja nedužnost, gdje je ona! - Gledajte, sve je izašlo da se u miru sunča na proljetnom suncu, a zašto moram baš ja osjećati paklene muke u nebeskim radostima? Sve je tako sretno, svi su u spokojstvu tako zbratimljeni. Cijeli je svijet jedna obitelj, i jedan je otac ondje gore - ali to nije moj otac----- jedino sam ja odbačen, jedino sam ja isključen iz redova čistih duša - meni ne pripada slatki naziv djeteta, nikada meni neće biti upućen čeznutljiv pogled drage - nikada, nikada me neće dočekati prijateljski zagrljaj. (Žestoko se trgne.) Opkoljen sam ubojicama, okružen gujama, željeznim sponama prikovan uz porok, teturam prema ponoru propasti, oslonjen o nesigurnu palicu poroka. Usred rascvjetanog, sretnog svijeta ja sam ričući Abadona.¹⁰³

SCHWARZ (ostalima): Nepojmljivo! Nikada ga još nisam vidio takva.

MOOR (sjetno): Kad bih se mogao vratiti u majčinu utrobu! Kad bih se mogao ponovo roditi kao prosjak! Ne, ne bih želio ništa više, o nebesa! - Kad bih mogao biti jedan od ovih nadničara! O, izmarao bih se dok mi krv ne bi potekla niz sljepoočice da zaradim uživanje u jednom jedinom podnevnom odmoru - blaženstvo jedne jedine suze!

GRIMM (ostalima): Samo strpljivo. Kriza već prolazi.

MOOR: Nekada sam ih tako lako proljevao - o dani pokoja - o očinski dvorče i vi, zelene, bajne doline! O rajski prizori mog djetinjstva, zar se više nikada nećete vratiti, zar mi nikada više nećete svojim ljupkim romonom blažiti užarene grudi? - Tuguj sa mnom, prirodo! - Oni se više nikada neće vratiti, nikada mi više neće razblažiti užarene grudi svojim ljupkim romonom. - Nema ih više. Otišli su u nepovrat!

SCHWEIZER (nosi vodu u šeširu): Potegni, vođo, evo dosta vode, a hladna je kao led.

SCHWARZ: Ti si krvav! Što je to?

SCHWEIZER: Šala, koju umalo nisam platio objema nogama

¹⁰³. Abadona - ime za đavola koji se kaje. Pojavljuje se u Klopstockovu djelu Mesija, a uzeto je iz Ivanova Otkrivenja.

i ludom glavom. Klipšem ja tako po pješčanom obronku uz rijeku, kad najednom, pljas, poskliznu mi se ove tralje podamnom, i ja se skotrljam deset dobrih stopa niz brijeg. Dok sam tako ležao i sređivao svojih pet osjetila, ugledam kraj sebe najbistriju vodu na šljunku. Za danas dosta šale, pomislim, vodi će ova voda zaista prijati.

MOOR (vraća mu šešir i briše mu lice): Inače se ne vide

brazgotine što su ti ih češki konjanici utisnuli u čelo. - Dobra je bila tvoja voda, Schweizer. - Te ti brazgotine lijepo pristaju.

SCHWEIZER: Phil ima još dosta mjesta za trideset takvih!

MOOR: Da, djeco, bilo je to vruće poslijepodne, a izgubili smo samo jednog čovjeka. - Moj Roller je poginuo lijepom smrću.

Mramorni spomenik bi mu podigli da nije za mene poginuo.

Zadovoljimo se time. (Briše oči.) Koliko je neprijatelja ostalo na poprištu?

SCHWEIZER: Sto šezdeset husara, devedeset tri draguna, oko četrdeset lovaca - sve u svemu tri stotine.

MOOR: Tri stotine za jednoga. Svaki od vas ima pravo na ovu glavu. (Otkrije glavu.) Evo, dižem bodež. Tako mi života, nikada vas neću napustiti.

SCHWEIZER: Ne zaklinji se. Ne možeš znati nećeš još kada biti sretan i požaliti zbog toga.

MOOR: Tako mi moga mrtvog Rollera, nikada vas neću napustiti.

KOSINSKY dolazi.

KOSINSKY (za sebe): Rekli su mi da ću ga naći u ovom predjelu. - Hej ho, kakva su to lica? - Jesu li to oni? - Sto ako su - oni su, oni sul - Pristupit ću im.

SCHWARZ: Pazitel! Tko ide?

KOSINSKY: Gospodo, oprostite! Ne znam jesam li došao na pravo mjesto ili nisam.

MOOR: A koga ste mislili naći ako ste došli na pravo mjesto?

KOSINSKY: Muževe.

SCHWEIZER: Zar to nismo dokazali, vođo?

KOSINSKY: Tražim muževe koji gledaju smrti u oči i igraju

se opasnošću kao s pripitomljenom zmijom, koji više od časti i života cijene slobodu, čije samo ime usređuje siromašne i potlačene, dok pred njima i oni najodvažniji dršću, a tirani blijede od straha.

SCHWEIZER (vodi): Sviđa mi se taj mladić. Čuj, prijatelju, našao si muževe koje tražiš.

KOSINSKY: Vjerujem i nadam se da ćemo uskoro biti braća. Vi me, dakle, možete uputiti pravom čovjeku koga tražim, vašem vođi, velikom grofu Mooru.

SCHWEIZER (pruža mu ruku, toplo): Dragi mladiću, pobratimo se!

MOOR (prilazi mu): Poznajete li vođu?

KOSINSKY: Ti si vođa. To lice — tko bi tražio drugoga kad tebe ugleda? (Dugo ga promatra.) Oduvijek sam želio vidjeti čovjeka pogubna pogleda koji je sjedio nad ruševinama Kartage¹⁰⁴ - sada to više ne želim.

SCHWEIZER: Sjajan momak.

MOOR: A što vas vodi k meni?

KOSINSKY: O vođo, moja preokrutna sudbina. Na burnoj pučini ovog svijeta doživio sam brodolom, potonule su mi životne nade, a preostala su mi jedino mučna sjećanja na taj gubitak, zbog kojih bih poludio da ih nisam nastojao ugušiti drugačijom djelatnošću.

MOOR: Dakle još jedan koji optužuje božanstvo. Nastavite samo!

KOSINSKY: Postao sam vojnik. No nesreća me i dalje pratila; putovao sam u Istočnu Indiju, brod mi se nasukao na stijinama, svi su planovi propali! Napokon sam čuo o tvojim djelima, o umorstvima i paležima, kako su ih oni nazivali, i putovao sam ovamo trideset milja s čvrstom odlukom da služim pod tvojim zapovjedništvom ako me budeš htio primiti. Molim te, dični vođo, ne odbij me.

SCHWEIZER (skoči): Hoj, hoj! Naš je Roller tisućostruko nadoknađen! Pravi pobratim za našu četu.

104. Prema Plutarhu, prognani rimski vojskovođa Gaj Marije pobjegao je u Afriku i sjedio na ruševinama Kartage.

MOOR: Kako se zoveš?

KOSINSKY: Kosinsky.

MOOR: Slušaj, Kosinsky, znaš li ti da si lakouman dječak koji se poigrava odlukom o velikom preokretu u svom životu kao neko nepromišljeno djevojče? Ovdje se nećeš loptati ili obarati čunjeve, kao što zamišljaš.

KOSINSKY: Razumijem što hoćeš da kažeš. Meni su dvadeset četiri godine, ali sam već vidio kako mačevi sijevaju i čuo kako tanad zuji oko mene.

MOOR: Tako dakle, mladi gospodine? Zar si izučio mačevanje samo zato da siromašne putnike ubijaš zbog jednog talira ili da ženama iz potaje probadaš utrobu? Hajde, molim te, ti si pobjegao svojoj dadilji jer ti je zaprijetila šibom.

SCHWEIZER: Sto je to, vođo, do bijesa? Sto namjeravaš? Zar ćeš otpraviti ovog Herkula?¹⁰⁵ Zar on ne gleda upravo tako kao da hoće maršala Saske¹⁰⁶ kuhačom potjerati preko Gangesa?¹⁰⁷

MOOR: Zato što su ti se izjalovile tvoje djetinjarije, hoćeš da postaneš nitkov, ubojica? Umorstvo, dječače, razumiješ ti uopće tu riječ? Lako ti je bilo mirno spavati pošto si odsijecao glavice maka, ali i imati umorstvo na duši —.

KOSINSKY: Ne bojim se odgovornosti ni za jedno ubojstvo ako mi ti zapovjediš da ga izvršim.

MOOR: Gle, zar si tako lukav? Zar si odlučio laskanjem osvojiti muškarca? Kako znaš da mene ne muče ružni snovi i da neću problijedjeti od straha na smrtnoj postelji? Koliko si već izvršio djela pri kojima si mislio na odgovornost?

KOSINSKY: Zaista, nisam mnogo, ali i jedno je od njih moje putovanje k tebi, plemeniti grofel

MOOR: Možda ti je odgojitelj tutnuo u ruke pripovijest o

105. Herkul — mitski grčki junak, poznat po svojim hrabrim podvizima i fizičkoj snazi.

106. maršal Saske - Hermann Moritz von Sachsen (1696.-1750.) bio je u francuskoj vojnoj službi u činu maršala poznat pod nazivom »le Marechal de Saxe«. Jedan od najčuvenijih vojskovođa svoga vremena.

107. preko Gangesa - duhovita oznaka velike zemljopisne udaljenosti.

Robinu¹⁰⁸ - takve nepromišljene nitkove trebalo bi prikovati za galiju - pa je ta pripovijest zagrijala tvoju dječjačku maštu i nadahnula te ludom željom da postaneš velik čovjek? Privlači te slavno ime i čast? Hoćeš da zaradiš besmrtnost umorstvom i paležom? Zapamti, častohlepni mladiću, za palikuće nema lovorova vijenca. Razbojničke pobjede ne prati slavlje, već kletva, opasnost, smrt i sramota! - Vidiš li ona vješala na brežuljku?

SPIEGELBERG (nezadovoljno korača tamo-amo) : Jao, kako je to glupo! Odvratno, neoprostivo glupo! Tako se ne radi. Ja sam drugačije postupao.

KOSINSKY: Čega da se plaši onaj tko se ne plaši smrti?

MOOR: Dobro! Sjajno! Bio si odličan đak, majstorski si naučio napamet svog Seneku¹⁰⁹. Ali, dragi prijatelju, takvim se sentencama ne ublažavaju jadi, time se ne otupljuje oštrica boli. - Promisli dobro, sinko! (Uzima ga za ruku.) Razmisli, savjetujem ti kao otac, upoznaj dubinu ponora prije no što se u nj strmoglaviš! Ako još možeš očekivati ma i jednu jedinu radost na svijetu - mogli bi nadoći trenuci - buđenja - a tada bi — moglo biti prekasno. Kad stupiš ovamo, izlaziš tako reći iz kruga ljudi - pa ili moraš biti veći čovjek od običnog ili si đavo. Ponovo ti kažem, sinko, ako ti još bilo gdje tinja bar iskra nade, ostavi ovu strašnu družbu koju je samo očaj okupio - ako je nije stvorila Svevišnja mudrost. Čovjek se može prevariti - vjeruj mi, može smatrati duševnom snagom ono što je zapravo samo očaj. Vjeruj meni, meni - i bježi što prije!

KOSINSKY: Ne, sada više neću otići. Ako te ne diraju moje molbe, čuj povijest moje nesreće. Sam ćeš mi tada utisnuti bodež u ruke, vidjet ćeš. - Posjedajte ovdje na zemlju slušajte me pažljivo.

MOOR: Hajde, da čujem.

KOSINSKY: Dakle, znajte, ja sam češki plemić, i nakon prerane smrti svog oca, postao sam gospodar znatnog posjeda. Okolina

108. Robin - tj. Robin Hood, legendarni engleski šumski razbojnik koji je velikašima otimao bogatstvo i dijelio ga sirotinji.

109. Seneka - rimski filozof (4. pr. Krista - 65.) koji je produžio grčku stoičku školu do svojega vremena.

je bila pravi raj, jer se u njemu nalazio anđeo, djevojka u punom cvatu mladenačkih draži a čista kao sunce nebesko. Uostalom, zašto ja to vama govorim? Vas to ne zanima, vi niste nikada ljubili i nikada niste bili ljubljeni.

SCHWEIZER: Polako, polako. Našem su vođi planuli obrazi.

MOOR: Prestani. Slušat ću te drugi put - sutra, ovih dana - ili kad budem vidio krv.

KOSINSKY: Krv, krv - slušaj samo dalje! Krv će ti preplaviti srce, kažem ti. Ona je potjecala iz građanske obitelji, bila je Njemica, ali pred njezinom pojavom kopnile su sve plemićke predrasude. Plašljivo i skromno primila je od mene zaručnički prsten, i za dva dana trebalo je da povedem pred oltar svoju Amaliju.

MOOR (naglo ustane).

KOSINSKY: Bio sam opijen blaženstvom koje me očekivalo i pripremao sam se za svadbu - kad su me po glasniku pozvali na dvor. Otišao sam onamo. Pokazali su mi pisma izdajničkog sadržaja koja sam navodno ja pisao. Raspalila me ta zloba - no oni su mi oduzeli mač i bacili me u tamnicu — nisam znao za sebe.

SCHWEIZER: A za to vrijeme — nastavi samo. Već slutim u kom grmu leži zec.

KOSINSKY: Tu sam ostao mjesec dana ne znajući na čemu sam. Strepio sam za svoju Amaliju, koja je negdje umirala od straha i neizvjesnosti zbog moje sudbine. Napokon se pojavio prvi ministar dvora, slatkim mi je riječima čestitao što sam proglašen nedužnim, pročitao mi je akt o oslobođenju i predao mi ponovo moj mač. Pohitao sam presretan u svoj dvorac, u zagrljaj svoje Amalije - no ona je bila nestala. O ponoći su je navodno odveli tko zna kamo i odonda je više živa duša nije vidjela. Haj, kao munja mi je sinulo pred očima. Pojurio sam u grad, raspitivao se na dvoru, svi su pogledi bili uprti u mene, a nitko mi nije htio ništa određeno reći. - Napokon sam je otkrio iza neke tajne rešetke u dvoru - i ona mi je dobacila pisamce.

SCHWEIZER: Zar nisam pogodio?

KOSINSKY: Smrt, grom i pakao! Pisala mi je da su joj ostavili izbor: ili ću ja umrijeti, ili će ona postati kneževom ljubavnicom.

Lomeći se između časti i ljubavi, odabrala je drugo i (smijući se) - tako sam ja bio spašen.

SCHWEIZER: I što si učinio?

KOSINSKY: Bilo mi je kao da me pogodilo tisuću gromova. Krv, bila je moja prva pomisao - krv, bila je moja posljednja pomisao. S pjenom na ustima pojurim kući, izaberem trobridi mač i vratim se u najvećoj žurbi u ministrovu kuću, jer je on, samo on mogao biti taj pakleni svodnik. No netko me valjda ugledao s prozora, jer kad sam se uspeo gore, sva sam vrata našao zaključana. Tražim, pitam, odgovaraju mi da je otišao knezu. Odem ravno onamo, no ondje mi kažu da ne znaju ništa o njemu. Vratim se, razvalim vrata, nađem ga i upravo sam htio - ali u taj čas skočilo je nekoliko slugu iz zasjede i otelo mi mač.

SCHWEIZER (topne nogom o zemlju): I njemu se ništa nije dogodilo, a ti si otišao praznih ruku?

KOSINSKY: Uhapsili su me, optužili, izveli pred sud i napokon me sramotno - upamtite, iz osobite milosti - sramotno protjerali preko granice! Moja dobra pripala su kao nagrada ministru, moja Amalia ostala je u tigrovim pandžama. Ondje provodi život u suzama i tuzi - a moja bi osveta morala ostati nezadovoljena i poviti se pod jarmom despotizma.

SCHWEIZER (ustaje i oštri mač): To je voda na naš mlin, vođo! Tu će biti posla za nas!

MOOR (kojije dotle silno uzbuđen koračao tamo-amo, naglo skoči i obraća se razbojnicima): Moram je vidjeti. Na noge svi! Ti ostaješ među nama, Kosinsky! Brzo se spremite.

RAZBOJNICI: Kamo, kuda?

MOOR: Kamo? Tko pita kamo? (Žestoko Schiueizeru.) Izdajice, hoćeš da me zadržiš? Ali tako mi nade u rajsko blaženstvo —.

SCHWEIZER: Ja izdajica? I u pakao ću za tobom!

MOOR (zagrlj ga): Brate, ti ćeš sa mnom. Ona plače, život joj prolazi u tuzi! Na noge! Hitro! Svi u Franačku! Za osam dana moramo biti ondje. (Odlaze.)

Četvrti čin

Prvi prizor

Predio oko Moorova dvorca.

RAZBOJNIK MOOR, KOSINSKY, u daljini.

MOOR: Idi naprijed i najavi me. Znaš valjda sve što moraš reći?

KOSINSKY: Vi ste grof Brand koji dolazi iz Mecklenburga, a ja sam vaš konjušar. Ne bojte se, ja ću već znati odigrati svoju ulogu. Zbogom! (Ode.)

MOOR; Pozdravljam te, rodna zemljo! (Ljubi zemlju.) Rodno nebo, rodno sunce! - I polja, i brežuljci, i rijeke i šume! Pozdravljam vas od srca sve, sve! - Kako ugodno popuhuje vjetar s mojih rodnih bregova! Kakav miomiris i kakva opojnost struji iz vas u susret jednom bjeguncu! Eliziji¹¹⁰, zemlja pjesnika! Stani, Moor! Tvoja noga kroči po svetom hramu! (Približava se.) Gle, još su lastavičja gnijezda u dvorištu dvorca, i vrtna vratašca. I taj kutak u živici gdje si tako često vrebao druga u igri hvatanja i dražio ga - i tamo dolje livada gdje si ti, kao junak Aleksandar, vodio svoje Makedonce u boj kod Arbele¹¹¹, a kraj njeg travom obrastao brežuljak s kojega si zbacio perzijskog satrapa - na što je tvoja pobjednička zastava visoko zalepršala! (Smiješi se.) O zlatno, proljetno dječaćko doba ponovo je oživjelo u duši nevoljnikovoj. - Tada si bio tako sretan, tako potpuno vedar i radostan - a sada - tu leže ruševine tvojih snova. Zamišljao si da ćeš ovdje jednom

110. Elizij; v. bilj. 59.

111. Arbela ili Gaugamela - mjesto u Asiriji gdje je Aleksandar Veliki 331. pobijedio Perzijance.

prolaziti kao odrastao, naočit, ugledan muž - da ćeš ovdje po drugi put proživljavati svoje djetinjstvo u Amalijinoj zdravoj djeci - da će te ovdje, ovdje obožavati tvoj puk - ali zlobnom neprijatelju to nije bilo po volji. - (Skoči.) Zašto sam došao ovamo? Da mi se dogodi kao zatočeniku koga zvuk okova trgne iza sna o slobodi? Ne, vratit ću se svom jadu. Zatočenik je zaboravio na danje svjetlo, ali san o slobodi zabljesnuo ga je kao munja poslije koje noć ostaje još tamnijom. - Zbogom, rodne doline¹. Nekada ste gledale dječaka Karla, a dječak Karl bio je sretan dječak - sada ste vidjele odrasla čovjeka, a taj je čovjek očajnik. - (Naglo se okrene prema najudaljenijoj točki horizonta, ali se tada zaustavi i čeznutljivo gleda dvorac.) Zar da je ne vidim, da ni jedan jedini pogled ne bacim - a samo zid dijeli mene i Amaliju! Ne! Moram je vidjeti, moram vidjeti njega - makar me to satrlo. (Okrene se.) Oče, oče! Stiže ti sin! - Otiđi od mene, ti crna krvi što se pušiš! Odlazi od mene šuplji, jezivi, grčeviti samrtni pogledi! Ostavi me bar taj jedan jedini čas! Amalia, oče, Karl vam dolazi! (Brzo pođe prema dvorcu.) Možeš me mučiti kad zora zarudi, možeš me kinjiti kad padne noć, možeš me trapiti strašnim snovima - samo mi nemoj zatrovati ovu jedinu radost. (Zaustavi se na vratima.) Sto je to sa mnom? Sto je, Moor? Budi muškarac! — Smrtni strah - strašne slutnje —. (Ulazi.)

Drugi prizor

Galerija u dvorcu.

RAZBOJNIK MOOR i AMALIA ulaze.

AMALIA: Da li biste mogli prepoznati njegov lik među svim ovim slikama?

MOOR: Posve sigurno. Njegova je slika uvijek živjela u meni. (Obilazi slike.) Ovo nije on.

AMALIA: Pogodili ste. To je praotac grofovske loze koji je

dobio plemstvo od Barbarosse¹¹², jer mu je pomogao u borbi protiv gusara.

MOOR (dalje razgleda slike): Ni ovo nije on, ni ovaj - ni onaj tamo - nema ga ovdje.

AMALIA: Kako to? Pogledajte bolje! Ja sam mislila da ga poznajete.

MOOR: Poznajem ga kao rođenog oca! Ovomu nedostaje blaga crta oko usana koja ga je isticala između tisuća ljudi - to nije on.

AMALIA: Čudim se - kako to? Osamnaest godina ga niste vidjeli, a ipak —

MOOR (brzo, naglo porumenjevši): To je on! (Stoji kao gromom ošinut.)

AMALIA: Krasan čovjek.

MOOR (zamišljeno gleda sliku): Oče, oče, oprosti mi! - Da, krasan čovjek! (Briše suze.) Božanski čovjek!

AMALIA: Čini se da vam je do njega mnogo stalo.

MOOR: Oh, to je bio krasan čovjek - i kažete da ga više nema?

AMALIA: Nema ga. Otišao je kao što odlaze naše najljepše radosti. (Blago ga uhvati za ruku.) Dragi grofe, nema blaženstva na ovoj zemlji.

MOOR: To je istina, da, to je istina. Ali zar ste i vi već došli do te tužne spoznaje? Vama nije više od dvadeset tri godine.

AMALIA: A ipak sam to spoznala. Sve živi zato da bi na kraju tužno preminulo. Mi se samo zato borimo, samo zato dobivamo da bismo opet bolno sve izgubili.

MOOR: Vi ste već nešto izgubili?

AMALIA: Ništa! Sve! Ništa! - Pođimo dalje, gospodine grofe.

MOOR: Kamo vam se tako žuri? Čija je ono slika s desne strane? Čini mi se nesretnim to lice.

AMALIA: Ova slika s lijeve strane predstavlja grofova sina, sadašnjeg gospodara. No hajdemo, hajdemo.

MOOR: Ali ova slika s desne strane?

112. Barbarossa -tj. riđobradi, nadimak njemačkoga kralja Fridrika I. (1123.-1190.).

AMALIA: Ne bismo li pošli u vrt?

MOOR: Ali ta slika s desne strane? Ti plačeš, Amalia?

AMALIA (brzo odlazi.)

MOOR: Ona me ljubi! Ona me ljubi! Cijelo joj se biće uzbunilo, suze na obrazima odale su tajnu. Ona me ljubi! - Bijednice, jesi li to zaslužio? Ne stojim li ovdje kao osuđenik pred krvničkim panjem? Nije li to počivaljka gdje sam na njenim grudima plovio u slasti? Nisu li to očinske odaje? (Potresen pred očevom slikom.) Ti, ti, vatra ti sijeva iz očiju - prokleo si me, prokleo i odbacio! Gdje sam? Mrak mi pada na oči! Strahota Božja - ja, ja sam ga ubio! (Odjuri.)

FRANZ von MOOR duboko zamišljen.

FRANZ: Odagnaj tu sliku, odagnaj je, kukavice! Od čega strahuješ pred kim strepiš? Zar mi se ne pričinja u ovo kratko vrijeme otkako je grof među ovim zidovima kao da mi se neki paklenski uhoda šulja za petama? - Kao da ga poznajem! Na njegovu je divljem, suncem opaljenom licu nešto uzvišeno, nešto što sam često viđao, nešto od čega me jeza hvata. - Ni Amaliji on nije ravnodušan. Ne upire li u njega željne, čeznutljive poglede koje svima ostalima krati? Zar nisam vidio kako joj je kradom kapnulo nekoliko suza u vino, a on ga je, meni iza leđa, tako požudno iskapio kao da je i samu čašu htio u sebe upiti? Da, to sam vidio, vidio sam to u zrcalu, rođenim očima. Hej, Franz, budi na oprezu! Iza toga se skriva neka neman koja ti sprema propast.

(Ispitujući stoji pred Karlovim portretom.) Njegov dugački gušćji vrat - njegove crne, vatrene oči, hm, hm! - njegove tamne, istaknute, guste obrve. (Naglo se trgne.) Zluradi pakle! Jesi li mi ti prišapnuo tu slutnju? To je Karl! Tako je, sada su mi ponovo oživjele pred očima njegove crte. On je to, iako se prurušio. On je! Samo se prurušio! - Prokletstvo i smrt! (Žurno korača tamo-amo.) Zar sam zato gubio noći, zar sam zato uklanjao stijene i izravnavao ponore? Zar sam se pobunio protiv svih ljudskih nagona zato da mi na kraju taj nestalni skitnica pomrsi sve moje najvjekšije ispredene osnove? - Polako, samo polako! To što još treba učiniti, samo je igrarija. Zar nisam već

ionako do ušiju ogrezao u grijehu? Bila bi ludost plivati natrag sada kad sam se već toliko udaljio od obale! - Povratka više nema! - Sama milost bi pala na prosjački štap, a beskrajno milosrđe bi bankrotiralo kad bi htjeli jamčiti za otkup svih mojih grijeha. Dakle, muški naprijed! (Zvoni.) Neka se pridruži duhu svog oca i neka mi dođe; mrtvih se ne bojim! - Daniel, hej, Daniel! Sto je to, da nisu već i njega nahuškali protiv mene! Nekako se tajanstveno drži.

DANIEL dolazi.

DANIEL: Zapovijedate, gospodaru?

FRANZ: Ništa. Hajde, napuni ovaj vrč vinom, samo brzo. (Daniel odlazi.) Čekaj, stari, uhvatit ću ja tebe, tako ću te oštro probosti pogledom da će ti pogođena savjest probljedjeti kroz krinku. On mora umrijeti! - Samo šeprtlja ostavlja djelo napola dovršeno pa odlazi i dokono promatra što će se dalje s njim dogoditi.

DANIEL donosi vino.

FRANZ: Ovamo ga stavi! Pogledaj mi čvrsto u oči! - Kako ti koljena klecaju, kako dršćeš! Priznaj, stari, što si učinio?

DANIEL: Ništa, milostivi gospodine, tako mi Boga, duše mi!

FRANZ: Ispij ovo vino! Što, oklijevaš? Smjesta reci što si stavio u vino?

DANIEL: Bože, pomози mi! Što? Ja - u vino?

FRANZ: Otrov si stavio u vino! Što si probljedio kao krpa? Priznaj, priznaj! Tko ti ga je dao? Grof, zar ne, grof ti ga je dao?

DANIEL: Grof? Isuse i Marijo! Grof mi nije ništa dao.

FRANZ (grubo ga zgrabi): Stiskat ću ti grlo dok ne pomodriš, ti star lažljivče! Ništa? A što ste to šurovali on i ti, i Amalia? Što ste šaputali među sobom? Govori! Kakvu tajnu, kakvu ti je tajnu povjerio?

DANIEL: Bog sveznajući mi je svjedok, on mi nije povjerio nikakvu tajnu.

FRANZ: Niječeš? Kakve ste spletke smišljali da me uklonite

s puta? Reci! Htjeli ste da me zadavite na spavanju, da mi pri šišanju brade prerežete grkljan, da me otrujete vinom ili čokoladom? Govori, govori! - Ili da me juhom zauvijek uspavate? Govori! Ja znam sve!

DANIEL: Tako mi Bog pomogao u nevolji, govorim vam samo pravu, čistu istinu!

FRANZ: Oprostit ću ti ovaj put. Ali reci, zar ti nije davao novaca? Čvršće ti je stisnuo ruku no što se običava? Tako otprilike kako se stišće starom znancu.

DANIEL: Nikada, gospodaru.

FRANZ: Rekao ti je, na primjer, da te odnekud poznaje, da bi ti njega morao poznavati? Da će ti se jednom otvoriti oči, da —. Sto, nikada ti nije o tom govorio?

DANIEL: Ni riječi.

FRANZ: Da ga sputavaju neke okolnosti - da čovjek često mora nadjenuti krinku kako bi mogao uživati svom neprijatelju, da će se osvetiti, strahovito osvetiti?

DANIEL: Ni slova o svemu tom nije rekao.

FRANZ: Kako to? Baš ništa? - Razmisli malo! Da je dobro, vrlo dobro poznao starog gospodina, da ga voli - neizmjerljivo voli - kao sin —.

DANIEL: Nešto slično je rekao, to se sjećam.

FRANZ (probljedi): Rekao je, zaista je rekao? No, kaži, da čujem! Rekao je da mi je brat?

DANIEL (zapanji se): Sto, gospodaru? Ne, to nije rekao. Ali kad ga je gospođica vodila po galeriji, ja sam baš brisao prašinu s okvira¹¹³ - a on je stao kao gromom ošinut pred slikom pokojnog gospodina. Gospođica je pokazala sliku i rekla: »Krasan čovjek.« - »Da, krasan čovjek«, odgovorio je on i obrisao suzu.

FRANZ: Slušaj, Daniel. Znaš i sam, uvijek sam ti bio dobar gospodar, davao sam ti hranu i odjeću i zbog tvoje staračke nemoći štedio sam te u svim poslovima.

DANIEL: Neka vam to dragi Bog plati! A ja sam vam uvijek vjerno služio.

113. Ovo je mjesto ponešto nelogično, i to zato što Schiller nigdje ne spominje da je Daniel bio nazočan razgovoru Amalije i Karla u galeriji.

FRANZ: Upravo sam to htio reći. Ti mi se nikad nisi suprotstavio, jer i suviše dobro znaš da mi duguješ poslušnost u svemu što ti naložim.

DANIEL: U svemu ću vas slušati od sveg srca ako se ne protivi Bogu i mojoj savjesti.

FRANZ: Gluposti! Gluposti! Zar se ne stidiš? Ostario si, a vjeruješ u te dječje bajke! Hajde, Daniel, to je bila glupa misao. Ja sam gospodar. Meni će Bog i savjest suditi, ako postoji kakav Bog i kakva savjest.

DANIEL (sklopi ruke): Milostivi Bože!

FRANZ: Računam na tvoju pokornost - razumiješ li tu riječ - računam na tvoju pokornost i kažem ti: grof sutra više ne smije biti među živima.

DANIEL: Sveti Bože, pomoz! A zašto?

FRANZ: Računam na tvoju slijepu pokornost - ti ćeš biti preda mnom za to odgovoran.

DANIEL: Ja? Pomoz mi, majčice Božja! Ja? Sto sam skrivio pod stare dane?

FRANZ: Ne promišljaj dugo, tvoja je sudbina u mojim rukama. Zar želiš skapati u najdubljoj od mojih tamnica, gdje će te glad primorati da glođeš vlastite kosti, a goruća žeđ da piješ vlastitu vodu? - Ili ti je milije da u miru jedeš svoj kruh i spokojno proživiš starost?

DANIEL: Što, gospodaru? Mir i spokojnost u starosti ako postanem ubojica?

FRANZ: Odgovori mi na pitanje!

DANIEL: Moja sijeda glavo, moja sijeda glavo!

FRANZ: Da ili ne!

DANIEL: Ne! - Bože, smiluj mi se!

FRANZ (hoće da ode): Dobro. Trebat će ti još njegova samilost!
(Danielga zadrži i baci se preda nj.)

DANIEL: Smilujte se, gospodaru, smilujte se!

FRANZ: Da ili ne!

DANIEL: Milostivi gospodine, meni je danas sedamdeset jedna godina, a poštovao sam oca i majku, i nikoga nisam hotimice zakinuo ni za jednu paru, i vjerno sam se i pošteno držao svoje vjere, i služio sam u vašoj kući četrdeset četiri godine i sada očekujem

miran i blažen kraj. O, gospodaru, gospodaru! (Čvrsto mu objumi koljena.) A vi sada hoćete da mi otmete posljednju utjehu na samrti, hoćete da me grižnja savjesti liši moje posljednje molitve, da odem u grob kao odvratani zločinac pred Bogom i ljudima. Ne, ne, najdraži, najbolji, najdraži milostivi gospodine! Vi to nećete, vi to ne možete zahtijevati od sedamdesetjednogodišnjeg starca.

FRANZ: Da ili ne! Dosta je naklapanja!

DANIEL: Odsad ću vam još revnije služiti, napregnut ću kao nadničar svoje slabe snage u vašoj službi, ranije ću ustajati a kasnije lijegati - ah, i spominjat ću vas u svojoj večernjoj i jutarnjoj molitvi, a Bog neće odbaciti molitvu stara čovjeka.

FRANZ: Pokornost vrijedi više od žrtve. Jesi li ikada čuo da se krvnik ustručava izvršiti osudu?

DANIEL: Ah, to je istina. Ali ubiti nedužnoga —.

FRANZ: Zar ja moram tebi polagati račune? Zar smije sjekira pitati krvnika zašto ovamo a ne onamo? Ali gledaj kako sam ja strpljiv: nudim ti nagradu za ono što je tvoja dužnost prema meni.

DANIEL: Ja sam se nadao da ću moći ostati kršćanin vršeći svoje dužnosti prema vama.

FRANZ: Nemoj mi se protiviti! Gledaj, dajem ti još cijeli dan za razmišljanje. Promisli još jednom. Sreća ili nesreća - čuješ li? Najveća sreća ili krajnja nesreća! Izmišljat ću najčudesnije muke za tebe.

DANIEL (nakon razmišljanja): Izvršit ću to. Sutra ću to izvršiti. (Odlazi.)

FRANZ: Iskušenje je veliko, a ovaj očito nije bio rođen da postane mučenikom vjere. - Nazdravlje vam, gospodine grofe! Po svemu se čini da ćete sutra jesti svoju posljednju večeru. Sve ovisi o načinu mišljenja, a budala je onaj tko misli sebi na štetu. Oca, koji je možda popio malo više vina, spopadne željica i iz te željice rodi se čovjek, a čovjek je zacijelo pri čitavom tom Herkulovu¹¹⁴ poslu bio posljednja pomisao. Sada je mene spopala željica, i zbog nje će nestati čovjek, a pri tom zacijelo razum i volja sudjeluju više nego pri njegovu

nastajanju. Zar većina ljudi ne duguje svoj postanak sparini srpanjskog podneva, ili primamljivosti kakva pokrivača na postelji, ili vodoravnu položaju neke usnule kuhinjske ljepotice ili ugašenom svjetlu? Ako je rođenje čovjeka djelo životinjskog prohtjeva, posljedica slučaja, tko će u negaciji rođenja gledati nešto značajno? Prokleta bila glupost naših dadilja i odgojiteljica koje nam kvare maštu strašnim pričama i utiskuju u naš mladi mozak jezovite slike o posljednjem sudu, tako da nam još u muževnoj dobi nehотиčna jeza prolazi kroz kosti, ledenim nas strahom sputava u najsmionijim odlukama i lancem mračnog praznovjerja veže nas probuđeni razbori - Umorstvol Gle, sve paklene furije oblijeću oko te riječi¹. Priroda je zaboravila stvoriti jednog čovjeka više, pupčana vrpca nije bila podvezana, ocu je u bračnoj noći ponestalo snage - i čitave je igre sjena nestalo. Bilo je nešto, a sada nema ničega, a zbog ničega nije vrijedno trošiti riječi. Čovjek je nastao iz blata, i boravi neko vrijeme u blatu, i stvara blato, i truljenjem se ponovo pretvara u blato dok se napokon odvratno ne zalijepi o donove svojih praunuka. To je kraj pjesme - blatni krug ljudske sudbine, i zato - sretan put, gospodine brate! Savjest, taj mrzovoljni reumatični moralist, neka tjera smežurane žene iz bordela i neka muči stare lihvare na smrtnoj postelji - ja je nikada više neću primiti u audijenciju! (Odlazi.)

Treći prizor

Druga soba u dvorcu.

RAZBOJNIK MOOR dolazi s jedne a DANIEL s druge strane.

MOOR (užurbano): Gdje je gospođica?

DANIEL: Milostivi gospodine! Dopustite siromahu da vas nešto zamoli.

MOOR: Dopuštam ti. Što želiš?

DANIEL: Ne mnogo, a ipak sve, malo, a ipak mnogo - dopustite mi da vam poljubim ruku.

MOOR: Ne čini toga, dobri starce (zagrlji ga) koga bih mogao nazivati ocem.

DANIEL: Vašu ruku, vašu ruku, molim vas.

MOOR: Nemoj!

DANIEL: Moram¹. (Zgrabi ga za ruku, promatra je i baci se pred njega.) Dragi, najbolji Karl¹.

MOOR (uplaši se, zatim se sabere, hladno): Prijatelju, što si rekao? Ne razumijem te.

DANIEL: Da, poričite samo, pretvarajte se! Lijepo, lijepo! Vi ste ipak moj najbolji, najdraži mladi gospodin. - Dragi Bože, da ću tako star još tu radost — al' sam luda da vas nisam odmah — jao, oče nebeski! I tako ste se ipak vratili, a star gospodin je pod zemljom, i vi ste opet tu —. Kakav sam bio glupan (udara se po čelu) što vas nisam od prvog časa - jao, Bože moj - tko bi to i u snu pomislio! - Ono za što sam plaćući molio Boga - Isuse Kriste! Evo ga opet živa i zdrava u našoj staroj sobi!

MOOR: Kakve su to riječi? Imate li napad groznice? Ili igrate sa mnom neku komediju?

DANIEL: Jao, nemojte, nemojte, to nije lijepo tako se rugati starom sluzi! - Ova brazgotina! Ha, sjećate se? Veliki Bože, kakav sam onda strah zbog vas pretrpio! Ja sam vas oduvijek toliko volio, a onda ste me mogli baš ucviliti. - Sjedili ste mi u krilu - sjećate se - tamo, u okrugloj sobi. - Ha, ptičice, to ste dakako zaboravili - kao i onaj sat s kukavicom koju ste tako rado slušali. - Zamislite, kukavica se razbila, pala je na pod - stara Susel ju je udesila kad je mela sobu. - Da, tako je to bilo, vi ste mi sjedili u krilu i povikali ste: đija, konjo! - a ja sam otrčao da vam donesem vašega drvenog konjića. - Isuse Bože, zašto sam otišao ja, stara luda - a kakav me smrtni znoj oblio kad mi je do ušiju doprlo zapomaganje! I doletio sam unutra i vidio - teče krv a vi ležite na zemlji i imate----- majčice božja, bilo mi je kao

da mi je netko istresao za vrat kantu hladne vode —. Ali tako se događa kad uz djecu ne otvaraš oba oka. Gospode Bože, a da vam je ušlo u oko? Još k tome, to je bila desna ruka. Dok živim, rekao sam, neće mi nijedno dijete, rekao sam, dobiti u ruke nož, ili škare tako nešto šiljato, rekao sam —. Na sreću su gospodin i gospođa bili na putu - da, da, to neka mi bude pouka

za cijeli život, rekao sam. Isuse moj, mogao sam izgubiti službu, mogao sam — neka vam sam Bog na nebu oprost, nevoljno dijete, ali hvala ti, Bože, sretno je zaraslo, ostala je samo ova pusta brazgotina.

MOOR: Ne razumijem ni riječi od svega toga.

DANIEL: Da, da, to su bila vremena, zar ne? Ja sam vam češće znao tutnuti u džep kakav slatkiš, biskvit ili kolačić s bademima - uvijek sam vas najviše volio - a sjećate se još što ste mi rekli tamo u staji kad sam vas posadio na gospodinova riđana i pustio vas da na njem jurite po velikoj livadi? Daniel, rekli ste mi, čekaj samo dok odrastem, Daniel, onda ćeš ti biti moj upravitelj i vozit ćeš se sa mnom u kočiji —. Da, kazao sam ja smijući se, ako Bog da zdravlja i ako se ne budete stidjeli takva starca, onda ću vas zamoliti da mi date onu kućicu u selu koja je već dugo prazna, tamo ću sebi spremiti dvadesetak akova¹¹⁵ vina i živjeti pod svoje stare dane. - Da, smijte se vi, samo se smijte! Jel'te, mladi gospodine, to vam se ispušilo iz glave? - Nećete da prepoznate starca, pravite se stranim, otmjenim — a ipak ste vi moj zlatni mladi gospodin - koji se, Bože moj, bio malo raspustio - nemojte mi zamjeriti - kao što se često događa kod mlade krvi - ali na kraju još sve može biti dobro.

MOOR (padne mu u zagrljaj): Da, Daniel, neću više da se pretvaram! Ja sam tvoj Karl, tvoj izgubljeni Karl! Sto je s mojom Amalijom?

DANIEL (zaplače): Da ću ja, stari grešnik, još doživjeti to veselje —.A pokojni gospodin je uzalud plakao. Hajde, hajde, sijeda glavo, stare kosti, sad možete radosno otići pod ledinu! Moj je gospodar živ, moje su ga oči vidjele!

MOOR: I održat će svoje obećanje - uzmi ovo, čestita starino, za riđana u staji! (Utišne mu u ruke tešku kesu.) Nisam zaboravio svog starca.

DANIEL: Sto je ovo? Sto vam je? Suviše je to. Vi ste se zabunili.

MOOR: Nisam se zabunio, Daniel. (Daniel hoće da se baci pred njega.) Ustani! Reci mi, što je s mojom Amalijom?

115. akov - mađarska mjera za tekućinu i žito, sadrži 51 litru.

DANIEL: Bog vam platio, Bog vam platio! O Isuse gospode!

Vaša Amalia, oh, ona to neće preživjeti, umrijet će od sreće!

MOOR (uzbuđen): Nije me zaboravila?

DANIEL: Zaboravila? Sto to govorite? Vas zaboravila? Da ste bili ovdje, da ste vidjeli kako se držala kad je došla vijest da ste umrli, vijest koju je proširio milostivi gospodin —.

MOOR: Što si rekao? Moj brat —.

DANIEL: Da, vaš brat, milostivi gospodin, vaš brat, drugi put ću vam više o tom pripovijedati kad bude prilike za to - i kako ju je svaki božji dan prosio i htio da postane milostiva gospođa, a kako mu je ona uvijek glatko odbrusila. Oh, moram k njoj, moram k njoj da joj kažem, da joj javim! (Hoće da ode.)

MOOR: Stani, stani! Ona to ne smije saznati! Nitko to ne smije znati, čak ni moj brat.

DANIEL: Vaš brat? Ne, Bože sačuvaj, on to ne smije znati. On ne! - Samo ako već ne zna više nego što bi smio! - O, kažem vam, ima zlih ljudi, zle braće, zlih gospodara - ali ja ne bih ni za sve zlato svoga gospodara htio da postanem zao sluga----- . Milostivi gospodin je mislio da ste vi mrtvi.

MOOR: Hm! Što to mrmlijaš!

DANIEL [tiše]: Da, dakako, kad čovjek tako nenadano uskrsne - -. Vaš je brat bio jedini nasljednik pokojnoga gospodina.

MOOR: Starče, što ti to mrmlijaš za sebe, kao da ti na usnama lebdi neka strahovita tajna koja ne bi htjela a morala bi izaći na vidjelo? Govori jasnije!

DANIEL: Ali ja ću radije od gladi glodati svoje stare kosti, radije ću od žeđi piti vlastitu vodu, radije nego da ubojstvom zaslužim lagodan život. (Brzo odlazi.)

MOOR (trgne se nakon strašne stanke): Prevaren, prevaren! Poput munje mi je sinulo pred očima: - Nitkovluk! Nebesa i pakao! Nisi ti, oče! Nitkovluk! Ubojica, razbojnik - zbog nitkovluka! Ocrnio me, krivotvorio je, zadržavao moja pisma! - Njegovo me srce ljubilo - oh, kakva sam ja neizmijerna budala - njegovo me očinsko srce ljubilo! - O lupeštvo, lupeštvo! Jedna molba za oprostjenje bila bi dovoljna, jedna bi suza bila dovoljna - o kakav sam glupi luđak, luđak, luđak! (Zaleti se prema zidu.) Mogao sam biti sretan - o nevaljalstvo,

nevaljalstvo! Sreća mog života tako lupeški, lupeški izigrana!
(Divlje juri tamo-amu.) Ubojica, razbojnik, zbog nitkobluka!
- On se čak nije ni ljutio! Ni traga kletvi u njegovu srcu. - O,
zlotvore, nepojmljivi, podmukli, gnjusni zlotvore!

KOSINSKY dolazi.

KOSINSKY: No, vođo, gdje si? Sto je? Čini mi se da želiš još
ostati ovdje.

MOOR: Naprijed! Osedlaj konje! Prije zalaza sunca moramo
prijeći granicu.

KOSINSKY: Šališ se.

MOOR (zapovjednički): Brzo, brzo! Ne oklijevaj ni časa, ostavi
sve ovdje! I da te ne vidi ni živa duša!

KOSINSKY odlazi.

MOOR: Bježim iz ove kuće. Kad bih se još i trenutak zadržao,
mogao bih se razbjesniti, a on je sin mog oca. - Brate, brate! Ti
si od mene učinio najvećeg nesretnika na svijetu, a ja te nikada
nisam uvrijedio. Nisi postupio bratski. - Zanj! u miru plodove
svog nedjela, moja nazočnost neće ti više ogorčavati užitak - ali
zaista nisi postupao bratski. Neka mrak zauvijek sakrije tvoje
zlodjelo, i neka smrt ne dira u nj!

KOSINSKY se vraća.

KOSINSKY: Konji su osedlani, možete uzjahati, ako hoćete.

MOOR: Tjeraš me! Zašto tako brzo? Zar da je više ne vidim?

KOSINSKY: Ja mogu konje odmah rasedlati, ako želite: sami
ste mi naložili da se spremim navrat-nanos.

MOOR: Još jedanput. Samo još jedno zbogom! Moram do dna
iskapiti tu otrovnu opojnost, a onda - čekaj, Kosinsky, još samo
deset minuta - odostrag, kod dvorišnih vrata - a tada ćemo
odjezditi trkom.

Četvrti prizor

U vrtu. AMALIA.

AMALIA: Ti plačeš, Amalia? - I to je rekao takvim glasom, takvim glasom —. Učinilo mi se kao da se priroda pomladila. Proljeća ljubavi što sam ih uživala ponovo su se rascvjetala od toga glasa. Slavuj je biglisao kao nekad - cvijeće je mirisalo kao nekad, a ja sam opijena slašću, ležala na njegovim grudima. - Eh, ti neiskreno, nevjerno srce! Kako hoćeš da uljepšaš svoje vjerolomstvo! Ne, ne, odlazi iz mog srca, ti grešna sliko! - Nisam pogazila prisegu, jedini moj. Odlazite iz mog srca, vi izdajničke, bezbožne želje! U srcu u kom Karl vlada ne smije prebivati nijedan smrtnik -. Ali zašto mi se misli tako bez prestanka, tako protiv moje volje vraćaju tom strancu? Zar nisu nerazlučni - njegov lik i lik mog jedinog? Nije li on vječni pratilac mog jedinog? - Ti plačeš, Amalia? - Oh, ja ću ga izbjegavati, izbjegavat ću ga. Neka moje oči više nikada ne vide tog stranca!

RAZBOJNIK MOOR otvara vrtna vratašca.

AMALIA (trgne se): Čuj, čuj! Nisu li vrata škrinula? (Opazi Karla i skoči.) On? Kamo? Sto? Kao da sam prikovana, ne mogu se maknuti. Ne napuštaj me, oče nebeski! Ne, ne smiješ mi oteti moga Karla! U mom srcu nema mjesta za dva božanstva, a ja sam samo smrtno djevojčice. (Izvadi Karlovu sliku.) Ti, moj Karl, budi moj dobri genij¹¹⁶ i čuvaj me od tog stranca koji hoće da pomuti našu ljubav. Tebe, tebe želim gledati bez prestanka - dosta je bilo tih bezbožnih pogleda prema ovom drugom! (Sjedi bez riječi i nepomično gleda sliku.)

MOOR: Vi ste ovdje, milostiva gospodice? Tužni ste? Gle, suza na toj slici. (Amalia mu ne odgovara.) Tko je taj sretnik zbog koga se orosilo anđeosko oko? Smijem li i ja tog čovjeka kojeg toliko cijenite —. (Hoće da pogleda sliku.)

¹¹⁶. geniji - kod Rimljana čuvari pojedinih osoba, prikazivani kasnije kao kritati anđeli.

AMALIA: Ne, da, ne!

MOOR (lecne se): Zasluguje li on to obožavanje? Zasluguje li?

AMALIA: Da ste ga poznavali!

MOOR: Zavidio bih mu!

AMALIA: Obožavali biste ga - htjeli ste reći.

MOOR: Oh!

AMALIA: O, vi biste ga veoma voljeli - na njegovu licu, u očima, u glasu - bilo je toliko, toliko toga što podsjeća na vas - i što je meni tako drago —.

MOOR (gleda u zemlju).

AMALIA: Ovdje gdje vi sada stojite stajao je on tisuću puta, a kraj njega ona koja je uza nj zaboravljala sve na svijetu - odavde je njegov pogled milovao ljepote krajolika, a priroda kao da je osjećala zahvalan pogled svog remek-djela, postajala je još ljepša - ovdje je nebeskom glazbom očaravao slušaoce zračnih sfera - ovdje, s ovog grma brao je ruže, brao je ruže za mene - ovdje, ovdje me držao na grudima, njegove su usne plamtjele na mojima, a cvijeće je rado umiralo pod stopama zaljubljenih.

MOOR: Njega više nema?

AMALIA: On jedri uzburkanim morima - Amalijina ljubav jedri uza nj. On luta besputnim pješćanim pustinjama - Amalijina ljubav pretvara u zelenilo užareni pijesak, a divlje šiblje u rascvjetale grmove. Podnevno mu sunce pali nezaštićenu glavu, snijeg sjevera steže mu tabane, olujna tuča pršti oko njegovih sljepoočica, no Amalijina ga ljubav uspavljuje sred oluja. I mora, i planine, i obzorja dijele zaljubljenike, ali njihove se duše uzdižu iz prašne tamnice i spajaju u raj u ljubavi. - Vi ste se rastužili, grofe?

MOOR: Riječi o ljubavi oživljavaju i moju ljubav.

AMALIA (probljedi): Sto? Vi ljubite drugu? - Jao, što sam rekla?

MOOR: Ona me smatrala mrtvim i ostala je vjerna mrtvacu. - Doznala je da sam živ i žrtvovala mi je aureolu svetice. Ona zna da lutam pustinjama i tonem u jadu, njezina me ljubav stiže kroz pustoš i jad. I ona se zove Amalia kao vi, milostiva gospođice.

AMALIA: Zavidim vašoj Amaliji.

MOOR: O, ona je nesretna djevojka; ona ljubi izgubljena čovjeka, i ljubav joj nikada neće biti naplaćena.

AMALIA: Ne, bit će naplaćena na nebesima. Zar ne kažu da postoji bolji svijet u kome se tužni raduju, a zaljubljeni ponovo sastaju?

MOOR: Da, svijet u kome padaju sve koprene i ljubavnici se ponovo nalaze u strašnom susretu. - Vječnost mu je ime — moja je Amalia nesretna djevojka.

AMALIA: Nesretna - a ljubi vas?

MOOR: Nesretna, jer ljubi mene. A ako sam ja ubojica? Kako bi vama bilo, gospođice, kad bi vam vaš ljubljani pri svakom poljupcu mogao spomenuti po jedno umorstvo? Jadna moja Amalia! Ona je nesretna djevojka.

AMALIA (veselo skoči): O kako sam ja sretna djevojka! Moj je jedini slika i prilika Božja, a Bog je milost i milosrđe! On nije mogao ni muhu gledati kako trpi. - Njegova je duša tako daleko od svake krvave pomisli kao što je podne daleko od ponoći.

MOOR (naglo se okrene prema grmlju i nepomično gleda okolicu.)

AMALIA (svira u lutnju ipjeva):

Hektore, zar ideš iz naručja moga?
Ahilova mača strašnog, ubojnoga
Ti ćeš, zbog Patrokla, možda biti žrtva.
Tko će poučavat' sina tvoga mlada
Bogove da štuje i kopljem da vlada
Kad te ondje dolje Ksant proguta mrtva?¹¹⁷

MOOR (šutke uzima lutnju ipjeva):

Ljuto mi donesi koplje, vjerna ženo!
U boj divlji moram - to je - određeno!

(Baci lutnju i odjuri.)

Peti prizor

Suma nedaleko od Moorova dvorca. Stari razrušeni zamak u sredini. Četa razbojnika smjestila se na zemlji.

RAZBOJNICI (pjevaju):

Kradi, bludi, ubij, mlati!
To je razbibriga za nas.
Obješén ćeš sutra biti,
Veseo stog budi danas!

Uživamo u slobodi,
Život nam je bezbrižan,
Gusta šuma naš je stan,
Olujni nam vjetar godi,
Mjesec nas pri poslu vodi.
Merkur je za nas bog
Majstor zanata svog!

Danas tust nas gazda časti,
Sutra pop nam bradu masti.
Sto će s nama biti potom?
Dragi Bog nek' misli o tom!

Tko se dobro ponapije
Osjeća se hrabar, čio,
Tad mu nitko ravan nije,
I sa samim crnim vragom
Rado bi se pobratio!

Jauk premlaćenog oca,
Ucviljene majke glas,
Jecaj napuštene drage,
To je slavlje za sve nas.

Kada pod sjekirom promuklo vičete,
Ko muhe padate, ko telad ričete,
Oko nam rado gleda tu sliku,
Uživa uho u vašem krikui.

Doći će i naša ura -
Neka sve odnese đavo!

Primit ćemo što je pravo,
Krenut ćemo na put, hura!
Gutljaj žarkog vinca još za sretan put -
Trc-kvrc! - i već letiš, sve vijori skuti

SCHWEIZER: Pada noć, a vođe još nema.

RAZMANN: A obećao je da će se vratiti točno u osam sati.

SCHVVEIZER: Ako mu se što dogodilo, drugovi, sve ćemo spaliti, poubijat ćemo sve do posljednjeg dojenčeta.

SPIEGELBERG (vodi Razmanna u stranu): Samo čas,
Razmann!

SCHWARZ (Grimmu): Kako bi bilo da pošaljemo uhode?

GRIMM: Ne brini se ti za njega. On će uhvatiti takvu lovinu da će nas sve postiditi.

SCHWEIZER: E, sad si se porezao, do bijesa. Kad je odlazio, nije se držao kao čovjek koji sprema neku vragoliju. Zar si zaboravio što je rekao kad nas je vodio preko polja? »Ako doznam da je netko ukrao s njive ma i jednu repu, ostavit će ovdje kosti, ne zvao se ja Moor.« Ne smijemo pljačkati.

RAZMANN (tiho Spiegelbergu): Sto to znači, govori jasnije!

SPIEGELBERG: Pst, pst! Ja ne znam kakve pojmove o slobodi imamo ti i ja - ta vučemo taljige kao volovi, a pri tom beskrajno deklamiramo o nezavisnosti. - To mi se ne sviđa!

SCEVVVEIZER (Grimmu): Što taj vjetrogonja tu muti?

RAZMANN (tiho Spiegelbergu): Misliš na vođu?

SPIEGELBERG: Pst! Ta šuti, pst! On ima svoje špijune među nama. Vođa, kažeš? Tko je njega postavio našim vođom? Nije li on uzurpirao taj naslov koji po pravu pripada meni? Što, zar zato stavljamo život na kocku, zato podnosimo sve hireve sudbine da bismo na kraju još smatrali srećom što smo obični kmetovi jednog roba? Kmetovi, umjesto knezovi. - Tako mi boga, Razmann, meni se to nikada nije sviđalo!

SCLTVVEIZER (ostalima): Da, ti si baš pravi junak sposoban da žabe kamenjem gađa - a već zvuk njegova nosa kad smrkne stjerao bi te u mišju rupu.

SPIEGELBERG (Razmannu): Da -ja već godinama priželjkujem da bude drugačije. Razmann - ako si onakav kakvim sam te

oduvijek smatrao - Razmann, njega nema, on je napola izgubljen, Razmann, meni se čini da će njemu uskoro svanuti crni petak. Kako to? Nisi se ni zarumenio na zvuk zvona slobode? Nemaš ni toliko hrabrosti da shvatiš mig smiona čovjeka.

RAZMANN: Sotono, u što uplećeš moju dušu?

SPIEGELBERG: Jesi li zagrizao? Dobro, onda pođi sa mnom.

Ja sam zapamtio na koju se stranu odšuljao. - Dođi! Dva pištolja rijetko promaše, a tada - mi ćemo biti prvi koji će zadaviti i posljednje dojenče! (Hoće da ga odvuče za sobom.)

SCHWEIZER (trgne gnjevno nož): Ha, životinjo! Upravo sam se sjetio čeških šuma! Nisi li ti bio ona kukavica koja je stala zapomagati kad su povikali: neprijatelj dolazi! Tada sam sve bogove s neba skidao - nestani, podmukli ubojice! (Probode ga.)

RAZBOJNICI (veoma uzbuđeni): Umorstvo! Umorstvo! - Schweizer! Spiegelberg! - Rastavite ih!

SCHWEIZER (baci nož kraj njega): Evo crkni - Mirno, druzi - ne uzbuđujte se zbog sitnice. - Ta je životinja oduvijek siktala na vođu, a na cijelom tijelu nema nijedne brazgotine. - Ponavljam vam, umirite se. Krepaj, pseto! Iza leđa ljudima propast spremati! Iza leđa! - Zar smo se krvavo znojili zato da odemo s ovog svijeta kao nitkovi? Ti skote! Zar smo zato gutali dim i vatru da napokon skapamo kao štakori?

GRIMM: Ali do vraga, prijatelju, što je bilo među vama? Vođa će biti ljut kao ris.

SCHWEIZER: To prepusti meni. - A ti, prokletniče, (Razmannu) ti si se uortačio s njim! Odlazi mi ispred očiju! Tako je bilo i sa Schufferleom, a sada zato visi u Švicarskoj, kako mu je moj vođa proreakao. (Čuje se hitac.)

SCHWARZ (skoči): Čuj! Hitac iz pištolja! (Drugi hitac.) Još jedan! Hej! Vođa!

GRIMM: Samo strpljivo! Ako je on, opalit će po treći put. (Još jedan hitac.)

SCHWARZ: On je! On je! Skloni se, Schweizer. Hajde da mu odgovorimo. (Pucaju.)

MOOR i KOSINSKY dolaze.

SCHWEIZER [prema njima]: Dobro nam došao, vođo! Ja sam bio malo obijestan dok tebe nije bilo. [Pokaže mu mrtvo tijelo.] Presudi ti među nama dvojicom - htio je da te umori s leđa.

RAZBOJNICI [zaprepašteni]: Što? Vođu?

MOOR [zamišljeno promatra, zatim naglo provali iz njega]:

O, neshvatljivi znamenite osvetničke Nemeze¹¹⁸! - Zar me nije upravo on zaveo svojim sirenskim zovom? - Posveti taj nož mračnoj osvetnici - to nisi ti učinio, Schweizer!

SCHWEIZER: Tako mi Boga, ja sam to učinio, i tako mi nečastivog, to nije najgore od svega što sam u svom životu izveo. (Odlazi neraspoložen.)

MOOR (zamišljeno): Razumijem - nebeski gospodaru

- razumijem - lišće opada s drveća - moja je jesen stigla. -

Uklonite mi ovog ispred očiju. (Odnose Spiegelbergovo mrtvo tijelo.)

GRIMM: Zapovijedaj, vođo, što da radimo dalje.

MOOR: Uskoro, uskoro će se ispuniti sve što je bilo zapisano.

- Dajte mi lutnju. - Nisam više onaj koji sam bio - otkako sam se vratio odande. - Lutnju mi dajte, rekao sam - moram ponovo prikupiti snage - ostavite me nasamu!

RAZBOJNICI: Već je ponoć, vođo.¹¹⁹

MOOR: Pa ipak su to bile samo suze na kazališnoj predstavi.

- Moram čuti pjesmu o Rimljanima da se ponovo probudi moj uspavani genij. Dajte mi lutnju. - Rekli ste da je ponoć?

SCHWARZ: Ako već nije i prošla. Kapci su nam teški kao olovo. Već tri dana nismo oka stisnuli.

118. Nemeza - grčka božica osvete.

119. Već je ponoć, vođo. - Ovdje su Schillerove indikacije o vremenu posve neprecizne. Na početku prizora Schweizer je rekao: »Pada noć«, potom pisac, nakon nekoliko časaka, obznanjuje da je ponoć, a ubrzo će u didaskaliji pisati (nakon Karlove pjesme i monologa) da »potaje sve mračnije«, dok se posvemašnja nekontroliranost autorova u tom bitnom dramaturškom čvorištu opaža ubrzo nakon dolaska Hermannova, koji kaže da »u selu otkucava ponoć«. Premda Schiller ovdje ne vodi brigu o vlastitim scenskim uputama i vremenskim indikacijama, ti su propusti, naravno, više slika mladenačke autorove brzopletosti no pomanjkanja logike. Usprkos svim ovim »zabunama«, radnja, kako vidimo, teče posve razložito, a sekvence se i prizori nastavljaju jedan za drugim posve naravnim slijedom zbivanja.

MOOR: Zar blagi san i lupežima sklapa oči? A zašto od mene bježi? Nikada nisam bio kukavica niti podmuklica. - Ležite i spavajte! Sutra ujutro polazimo dalje.

RAZBOJNICI: Laku noć, vođo. (Polijegaju na zemlju i zaspu.)

Duboka tišina. MOOR uzima lutnju i pjeva.

BRUT¹²⁰

Dobro došla, tiha ravni moja!
 Rimljanina zadnjeg primi sad.
 Iz Filipa¹²¹, nakon strašnog boja,
 Dolazim da prihvati me Had¹²².
 Kasije¹²³ moj, gdje si? Rima nema!
 Pregažen je rimske vojske cvijet!
 Samo smrt mi utočište sprema.
 Brata neće više ovaj svijet!

CEZAR¹²⁴

Tko li ono tamo niz brijeg kroči?
 Taj za poraz ne zna, hrabri sin!
 Ako li me ne varaju oči,
 Tako stupa samo Rimljanin. -
 Sine Tibra¹²⁵, otkud, gdje si bio?
 Stoji li još na humcima grad?¹²⁶
 Otkad ga je Cezar ostavio,
 Oplakivah često njegov jad.

120. Marko Junije Brut (86.-42. pr. Krista) - jedan od glavnih zavjerenika protiv Cezara.

121. Filipi - grad u Makedoniji gdje su Antonije i Oktavijan 42. pr. Krista pobijedili Bruta i Kasija te stvorili preduvjete za drugi trijumvirat.

122. Had - u grčkoj mitologiji bog podzemlja; sinonim za podzemni svijet općenito.

123. Kasije - uz Bruta jedan od glavnih zavjerenika protiv Cezara.

124. Gaj Julije Cezar (100.-44. pr. Krista) - veliki rimski vojskovođa i državnik, kojega su kao apsolutnog gospodara Rima ubili republikanci Brut, Kasije i ostali 15. III. 44. pr. Krista.

125. sine Tibra - Rimljanin, jer rijeka Tiber protječe Rimom.

126. grad na humcima - Rim, koji je, kao što je poznato, sagrađen na sedam brežuljaka.

BRUT

Ti kom mačem izboli su tijelo,
Tko te mrtva u taj dozva kraj?
Vrati se u Orka¹²⁷ grozno ždrijelo!
Gordi mužu, ne trijumfiraj!
Kod Filipa još se oltar puši,
Krv slobode ondje guta kal;
Tek uz Brutov odar Rim se ruši!
Ja ću k Minu¹²⁸ - puži na svoj žal!

CEZAR

O taj Brutov mač što smrt mi zada!
Zar i ti - Brute - sine moj?¹²⁹
Svoga oca? A imperij cijeli
Nasljedstvom je mogao bit' tvoj.
Postao si prvim mužem Grada.
Kad je ocu grudi probo sin.
Idi, urlaj sve do vrata Hada!¹³⁰
Kad sin oca golim mačem svlada,
Postao je prvi Rimljanin! -
Sada znadeš kod Letinih¹³¹ vala
Kakva me je mora zadržala. -
Otisni se, brodaru, od žala!¹³²

BRUT

Stani, oče! - Čovjek samo jedan
Na zemaljskoj ravni beskrajnoj
Velikoga Cezara bje vriedan;
Za njeg reče ti da sin je tvoj.¹³³
Samo Cezar Rimu jarmom prijeti,
Spriječiti ga može samo Brut.

127. Ork(o) - staroitalski bog smrti; kasnije naziv za podzemni svijet.

128. Minos - kralj na otoku Kreti, prema legendi, sin Zeusa i Evrope. Poslije smrti postao jedan od sudaca u podzemlju.

129. Prema predaji, te je riječi rekao Cezar umirući od Bratova bodeža.

130. Vbilj. 122.

131. V bilj. 62.

132. otisni se, brodaru, od žala - misli se na Harona, koji je, kao lađar, prevozio duše pokojnika preko podzemne rijeke Aheronta.

133. Cezar je u više navrata isticao da je Brata volio kao sina.

Gdje Brut živi, Cezar mora mrijeti!

Pođi lijevo, desno moj je put!

(Odloži lutnju i duboko zamišljen korača tamo-amo.)

Tko bi me oslobodio svojim jamstvom? — Sve je tako mračno - zamršeni labirinti - nigdje izlaza - nigdje zvijezde vodilje. - Kako bi bilo o da ovaj uzdisaj bude posljednji - da završimo kao što završava prazna igra marioneta. Ali čemu onda ta neodoljiva čežnja za srećom? Čemu taj ideal nedostignutog savršenstva? Čemu odgađanje neizvršenih planova? Čemu sve to ako običan hitac ovoga kukavnog predmeta (drži pištolj pred licem) izjednačuje mudraca s ludom, kukavicu s junakom, plemenita čovjeka s nitkovom? U nerazumnoj prirodi vlada takva božanska harmonija, pa čemu onda takav nesklad u njezinu razumnoj dijelu? Ne, ne postoji nešto više, jer ja još nisam bio sretan.

Mislite li da ću zadrhtati? Aveti onih koje sam zadavio, ja neću drhtati! (Žestoko dršćući.) Vaš samrtni hropac pun strave, vaša lica pocrnjela od davljenja, vaše jezivo razjapljene rane - sve su to samo karike neraskidljivog lanca sudbine i - u krajnjoj liniji - posljedica mojih dokonih sati, raspoloženja mojih dadilja i odgojitelja, temperamenta mog oca, krvi moje majke¹³⁴. (Strese se od jeze.) Zašto je moj Peril¹³⁵ stvorio od mene bika u čijoj gorućoj utrobi izgara čovječanstvo? (Priloni pištolj na čelo.) Prolaznost i vječnost svezane jedna uz drugu jednim jedinim trenutkom! - Jezivi ključu koji zatvaraš za mnom tamnicu života a otvaraš prebivalište vječne tame, reci mi, o reci, kamo, kamo me vodiš? Strana, nikad neoplovljena zemljo! Gle, čovjek

134. Ovaj dio Karlova monologa često je uspoređivan, ne bez određenih temelja, s poznatim Hamletovim monologom (III./I.] biti ii' ne biti toje pitanje. Valja, međutim, pripomenuti da je hamletovski pesimizam ovdje tijekom monologa, a osobito pri kraju, veoma odlučno radikaliziran do prezira nad vlastitim malodušjem.

135. Peril(Perillus) - grčki kipar i kovač koji je za tiranina Falarisa u Agrigentu na Siciliji napravio bika od željeza, u kojemu je okrutnik mogao spaljivanjem mučiti žrtvu tako da su krikovi umirućeg zvučali kao bikovo rikanje. Po predaji je sam Peril bio prva žrtva svoga pronalaska.

malakše pred tom slikom, snaga smrtnika popušta, a mašta, taj obijesni oponašatelj osjetila, zavarava našu lakovjernost čudnim sjenama. - Ne, ne, muškarac ne smije posrtati. - Kakav bio da bio, ti bezimeni prekogrobni živote - glavno je da ja sam sebi ostanem vjeran, kakav bio da bio - glavno je da ja onamo prijeko povedem sama sebe. Vanjske su stvari samo pokost čovjekova. - Ja sam svoje nebo i svoj pakao.

Da mi hoćeš prepustiti kakav opustošeni komad svijeta od kojeg si ti odvratio pogled i gdje bi noć i vječna pustoš bili moji jedini vidici! Ja bih tu šutljivu pustinju napučio predodžbama svoje mašte i imao bih cijelu vječnost vremena raščlanjivati zamršenu sliku sveopćeg jada. - Ili hoćeš možda da me vječno novim rađanjima i vječno novim prizorima jada, korak po korak, dovedeš do uništenja? Zar ja ne mogu konce života koji su mi ispredeni ondje gore isto tako lako prekinuti kao ovu nit? Ti me možeš pretvoriti u ništa, ali ove slobode ne možeš me lišiti. [Nabije pištolj. Najednom se zaustavi.] Zar da umrem od straha pred životom punim patnje? Zar da jadu dopustim da me pobijedi? - Ne, trpjet ću! (Baci pištolj.) Neka se patnja slomi o moj ponos! Izdržat ću do kraja! (Postaje sve mračnije.)

HERMANN dolazi kroz šumu.

HERMANN: Slušaj, slušaj kako jezivo urliče ćuk. U selu otkucava ponoć. Da, da, zlodjelo je skriveno, u ovoj pustoši nitko ne prisluškuje. (Pristupi zamku i kuca.) Dođi gore; jadni stanovniče kule! - Tvoj te obrok čeka.

MOOR (tiho se povuče): Sto to znači?

GLAS (iz kule): Tko kuca? Ha! Jesi li ti to Hermann, moj gavrane?

HERMANN: Da, ja sam Hermann, tvoj gavran. Uspni se do rešetke i jedi. (Sove huču.) Strahovito huču tvoji sustanari, stari. - Prija li ti?

GLAS: Bio sam veoma gladan. Hvala ti, gavrane, za kruh u pustoši. - A kako je mom dragom djetetu, Hermann?

HERMANN: Tiho, slušaj - šum, kao da netko hrče. Ne čuješ ništa?

GLAS: Što? Čuješ li ti nešto?

HERMANN: Čujem kako vjetar jauče kroz pukotine kule - to je noćna glazba od koje čovjeku zubi cvokoću, a nokti pomodre.

- Slušaj, evo opet. Neprestano mi se čini da čujem, hrkanje. -

Ti imaš društvo, stari, hu, hu, hul

GLAS: Vidiš li nešto?

HERMANN: Zbogom, zbogom! Jezovito je ovo mjesto. Sidi u rupu - ondje gore je onaj koji će ti pomoći, koji će te osvetiti.

- Prokleti sin! (Hoće da pobjegne.)

MOOR (s grozom stupi naprijed): Stani!

HERMANN (krikne): Jao meni!

MOOR: Stani, kažem!

HERMANN: Jao, jao, jao, sad će se sve otkriti.

MOOR: Stani! Govori! Tko si? Što radiš ovdje? Govori!

HERMANN: Milost, oh, milost, strogi gospodar!¹³⁶ Poslušajte samo jednu riječ prije no što me ubijete!

MOOR (izvlači mač): Što ću čuti?

HERMANN: Iako ste mi zabranili pod prijetnjom smrti

- nisam mogao drugačije - nisam smio drugačije - Bog je na nebu - vaš rođeni otac tamo - sažalio mi se. Probodite me!

MOOR: Ovdje se skriva neka tajna. - Govori! Da čujem! Hoću sve da znam!

GLAS (iz kule)!: Jao, jao! Govoriš li ti to, Hermann? S kim to razgovaraš, Hermann?

MOOR: Dolje je još netko. - Što se to događa? (Potrčiprema kuli.) Je li to neki zatočenik kojega su ljudi odbacili? Razriješit ću mu lance. - Hej, javi se još jednom! Gdje su vrata?

HERMANN: Oh, smilujte se, gospodine - ne idite onamo, gospodine - ne zaustavljajte se ovdje - iz smilovanja! (Zakrči mu put.)

MOOR: Četverostruko zakračunato! Miči se! Moram otkriti tajnu! - Sada mi prvi put pomozite, lopovska vještinu! (Uzima otpirače i otvara vrata s rešetkama.)

136. Hermann u mraku misli da je susreo Franza, pa prema tome zaključujemo da su Franz i Karl imali sličnu boju glasa.

Iz dubine izlazi STARAC, mršav kao kostur.

STARAC: Smilujte se bijedniku! Smilujte se!

MOOR (odskočipreplašen): To je glas mog oca!

STARI MOOR: Hvala ti, Bože! Došao je čas oslobođenja.

MOOR: Duše starog Moora! Sto te uznemirilo u grobu? Zar si na onaj svijet ponio grijeh koji ti priječi ulazak u raj? Dat ću služiti mise da se uznemireni duh vrati u svoju postojbinu. Jesi li zakopao u zemlju zlato udovica i siročadi pa zbog toga moraš 0 ponoći zapomažući lutati naokolo? Iščupat ću podzemno blago iz kandža ukletog zmaja makar me obasuo tisućama žarkih plamenova i kesio svoje šiljate zube u susret mom maču! Ili dolaziš možda da na moja pitanja otkriješ preda mnom tajne vječnosti? Govori, govori! Ja nisam čovjek koji blijedi od straha.

STARI MOOR: Ja nisam duh. Dotakni me - ja živim - jadnim, nevoljnim životom.

MOOR: Što? Zar te nisu pokopali?

STARI MOOR: Pokopali su me - odnosno, mrtvo pseto leži u grobnici mojih otaca, a ja već tri mjeseca pogibam u ovom mračnom podzemlju gdje me nijedan tračak svjetlosti nije obasjao, nijedan topli zračak pomilovao, gdje me nijedan prijatelj nije posjetio, gdje divlji gavranovi grakću i ponoćne sove huču.

MOOR: Nebesa! Tko je to učinio?

STARI MOOR: Ne proklinji ga! To je učinio moj sin Franz.

MOOR: Franz? Franz? O, vječni kaose!

STARI MOOR: Ako si čovjek i ako imaš ljudsko srce, nepoznati spasitelju, oh, tada čuj bol oca koju su mu sinovi nanijeli. Tri puna mjeseca jadao sam se ovim nijemim stijenama, ali šuplja se jeka rugala mojoj tužaljci. Zato, ako si čovjek i ako imaš ljudsko srce----- .

MOOR: Ovaj bi poziv izmamio i same divlje zvijeri iz njihovih duplja!

STARI MOOR: Ležao sam na bolesničkoj postelji i upravo sam nakon teške bolesti počeo malo prikupljati snagu, kad su mi doveli čovjeka koji je tvrdio da je moj prvijenac umro u boju, 1 donio mi je njegov mač poprskan krvlju i njegov posljednji

pozdrav i poruku da ga je moja kletva otjerala u boj, u smrt i u očaj.

MOOR (žestoko, okrenut u stranu): Sve je jasno.

STARI MOOR: Slušaj dalje! Ja sam izgubio svijest čuvši tu poruku. Mora da su me smatrali mrtvim - kad sam se ponovo osvijestio, ležao sam već u lijesu, umotan u mrtvačku ponjavu. Grebao sam po poklopcu lijesa. Netko ga je otvorio. Bila je mrkla noć - a preda mnom je stajao moj sin Franz. »Sto« - povikao je strašnim glasom - »zar ćeš živjeti dovijeka?« i zalupio je pokrovom. Te su me riječi ošinule kao grom - i ja sam se ponovo onesvijestio. Kad sam se probudio, osjetio sam da je lijes podignut i da ga voze kolima nekih pola sata. Napokon su ga otvorili. Nalazio sam se kod ulaza u ovu kulu, a uza me bili su moj sin i čovjek koji mi je donio Karlov krvavi mač. Deset puta sam mu obgrlio koljena i molio ga i zaklinjao, i ponovo sam ih grlio i preklinjao ga, ali očinske molbe nisu doprle do njegova srca. - »Baci dolje toga skota«, zagrmio je on, »dosta je živio!« - I gurnuli su me dolje bez samilosti, a moj sin Franz zakračunao je vrata za mnom.

MOOR: To je nemoguće, nemoguće! Mora da ste se prevarili.

STARI MOOR: Možda sam se prevario. Slušaj dalje, ali ne gnjevi se! Tako sam ležao dvadeset sati, a nitko se nije sjetio mog jada. U ovu pustoš i nije nikada stupila ničija noga, jer puk vjeruje da u ovim ruševinama duhovi mojih predaka zveče lancima i o ponoći mrmljaju svoju mrtvačku pjesmu. Napokon su se otvorila vrata; ovaj čovjek mi je donio kruha i vode i otkrio mi da sam osuđen na smrt od gladi i da će on izgubiti glavu ako se dozna da me hrani. - I tako sam jadno životario sve ovo vrijeme, ali neprestana studen, pokvaren zrak i vonj mog izmeta - beskrajna tuga —. Snaga me počela izdavati, tijelo je počelo kopnjeti; tisuću puta sam plaćući molio Boga da mi pošalje smrt, ali mjera mog ispaštanja mora da još nije puna - ili mora da me negdje još očekuje neka radost kad sam na tako čudesan način ostao živ. - Ali ja sam zaslužio svoje patnje----- . Moj Karl, moj Karl - a on nije imao još nijedne sijede vlasi!

MOOR: Dosta! Ustajte, vi klade, vi gromade leda, vi koji tromo, bezosjećajno spavate! Na noge! Zar se nijedan neće probuditi!
[Opali iz pištolja nadglavama razbojnika.]

RAZBOJNICI (naglo probuđeni): Hej, hej! Što je to?

MOOR: Zar vas ova pripovijest nije trgla iza sna? Ni vječni joj san ne bi odolilo! Pogledajte! Pogledajte! Zakoni svijeta pretvoreni su u igru kockom, prirodna je veza raskinuta, star se razdor raspirio, sin je umorio oca!

RAZBOJNICI: Što to vođa govori?

MOOR: Ne, nije ga umorio! Taj je izraz i suviše blag. Sin je oca tisuću puta rastrgao na točku, nabio na kolac, stavio na mučila, tisuću puta mu je kožu oderao! Sve mi te riječi zvuče previše ljudski - za ono čega se sam grijeh stidi, čega se ljudožder grozi, čemu se od pamtivijeka nijedan đavo nije domislio: sin je svog rođenog oca - oh, pogledajte, pogledajte, onesvijestio se - u ovu je rupu sin svog oca - studen, golotinja, glad, žeđ - oh, pogledajte, pogledajte! - Ovo je moj rođeni otac, sad vam to otkrivam.

RAZBOJNICI (skoče i okruže starca): Tvoj otac? Tvoj otac?

SCHWEIZER (prilazi s poštovanjem ipadne pred njega na koljena): Oče mog vođe! Cjelivam ti stopala. Zapovijedaj mom bodežu!

MOOR: Osveta, osveta-osveta za ljuto uvrijeđenog, oskvrnutog starca! - Ovako kidam zauvijek bratske veze! (Razdere odjeću odozgo do dolje.) Ovako proklinjem pred otvorenim nebesima svaku kap bratske krvi! Čujte me, mjesече i zvijezde! Čuj me, ponoćno nebo, koje si vidjelo ovo sramno djelo! Čuj me, trostruko strašni Bože, koji gore iznad mjeseca vladaš, i nad zvijezdama izričeš osude i prokletstva i nad tamom plamtiš ognjenim plamom! Evo, ja klečim ovdje i u jezivoj noći dižem tri prsta uvis i kunem se - neka me priroda odbaci kao opaku zvijer ako pogazim ovu zakletvu - kunem se da neću pozdraviti danje svjetlo prije no što se krv ocubojuje, prolivena pred ovim kamenom, ne zapuši prema suncu. (Ustaje.)

RAZBOJNICI: To je zlodjelo dostojno sotone! Pa neka još netko ustvrdi da smo mi nitkovi! Ne, tako nam svih nemani svijeta, ovaj nas je nadmašio!

MOOR: Da! I zato vas zaklinjem jaucima svih onih koji su poginuli od vaših bodeža, svih onih koje je progutala vatra što sam je ja podmetnuo, svih onih koje je smrskala barutana što sam je ja digao uvis - neka vam misao o umorstvu ili pljački ne nikne u srcu sve dotle dok vam odjeća ne bude natopljena grimiznom krvlju tog bezbožnog zlikovca! Zacijelo niste ni sanjali da ćete ikada postati osvetnička ruka viših sila. Zamršeno klupko naše sudbine odmršilo se! Danas, danas je nevidljiva moć oplemenila naš zanat. Pomolite se pred onim koji vam je namijenio tu uzvišenu sudbu, koji vas je doveo ovamo, koji vam je učinio čast dodijelivši vam ulogu strašnih anđela njegova mračnog suda! Otkrijte glave! Kleknite u prah i ustanite posvećeni! (Oni kleknu.)

SCHWEIZER: Zapovijedaj, vođo, što da činimo!

MOOR: Ustani, Schvveizer! Dotakni ove svete pramove! (Povede ga do oca i stavi mu jedan njegov pram u ruku.) Sjećaš li se kako si jednom raskolio glavu češkom konjaniku koji je bio zamahnuo sabljom nada mnom kad sam se, bez daha i iscrpljen od boja, srušio na koljena? Tada sam ti obećao kraljevsku nagradu. Do sada nisam mogao platiti taj dug —.

SCHWEIZER: Ti si mi je obećao, istina je, ali dopusti da ostanem tvojim vječnim vjerovnikom!

MOOR: Ne, sad želim da ti platim. Schvveizer, nijednog smrtnika nisam počastio kao tebe sada - osveti mog oca! (Schuteizer ustaje.)

SCHWEIZER: Veliki vođo! Danas si me prvi put nadahnuo ponosom. Zapovjedi gdje, kako i kada da ga udarim.

MOOR: Svaki trenutak je dragocjen, moraš požuriti. - Izaberi najdostojnije ljude iz čete i povedi ih ravno u plemićev dvor! Trgni ga iz postelje ako spava ili uživa u razbludi, zgrabi ga kod stola kao jede i pijančuje, odvući ga od raspela ako pred njim kleči u molitvi. Ali kažem ti, zapamti to dobro, nemoj mi ga predati mrtva! Onoga tko mu samo kožu zadere ili vlas skine s glave, rastrgat ću u komadiće i baciti gladnim lešinarima! Moram ga dobiti živa i čitava, a ako mi ga živa dovedeš, dobit ćeš za nagradu jedan milijun koji ću uz cijenu života oteti kakvu kralju - i ti ćeš moći slobodan otići u bijeli svijet. - Ako si me razumio, požuri!

Razbojnici

SCHWEIZER: Dosta, vođo. Evo ti moje ruke: ili će ti se vratiti dvojica ili nijedan. - Za mnom, Schweizerovi anđeli osvetnici!
(Odlazi sa skupinom razbojnika.)

MOOR: Vi ostali razidite se po šumi. Ja ostajem ovdje.

Peti čin

Prvi prizor

Pogled na niz odaja. Mrkla noć.

DANIEL dolazi s fenjerom i svežnjem spreman za put.

DANIEL: Zbogom, dragi očinski dome, u tebi sam doživio mnogo dobra i sreće dok je pokojni gospodin još bio živ. Oplakujem tvoje kosti, ti koji si odavno istrunuo. To je dužnost starog sluge! - Taj je dom bio sklonište siromaha i utočište napuštenih, a ovaj ga je sin pretvorio u jazbinu ubojica. Zbogom, dobri pode, koliko puta te star Daniel pomeo, zbogom, draga peći, star se Daniel teška srca oprašta s tobom. - Sve ti je bilo tako blisko i domaće, teško će ti biti, star Elijezare¹³⁷. Ali neka me Bog očuva od varke i lukavštine nečastivoga! - Praznoruk sam došao ovamo, praznoruk odlazim odavde - ali i moja je duša spašena. (Hoće da ode, ali uto dojuri Franz u kućnom haljetku.)

DANIEL: Bože, pomози mi, moj gospodar! (Ugasi fenjer.)

FRANZ: Izdaja! Izdaja! Duhovi su izašli iz grobova, carstvo mrtvih se prenelo iz vječnog sna i urliče prema meni: ubojica, ubojica! - Tko se tu miče?

DANIEL (u strahu): Pomози, Majčice Božja! Zar vi to, strogi gospodari, tako strašno vičete kroz odaje da se moraju probuditi svi koji spavaju?

FRANZ: Tko spava? Tko vam je dopustio da spavate? Iди, zapali svjetlo! (Daniel odlazi, a dolazi drugi sluga.) Sada nitko ne smije spavati. Čuješ li? Svi moraju biti budni - naoružani - sve

137. Elijezar - u Starom zavjetu najpovjerljiviji sluga Abrahamov.

puške nabijene. - Jesi li ih vidio kako promiču ispod svodova hodnika?

SLUGA: Koga, milostivi gospodine?

FRANZ: Koga, budalo, koga? Tako suho, tako glupo pitaš: koga? A mene je zgrabio da mi se sve u glavi muti! Koga, zvekane, koga? Duhove i đavole! - Koje je doba noći?

SLUGA: Noćobdija upravo izvikuje dva sata.

FRANZ: Sto? Zar će ta noć trajati do sudnjeg dana? Zar nisi čuo buku u blizini? Bojne povike? Konjski topot? Gdje je Kar.. - grof, htio sam reći?

SLUGA: Ne znam, gospodaru.

FRANZ: Ne znaš? I ti si upleten u zavjeru! Izbit ću ti udarcima nogu srce iz rebara! To tvoje prokletu »ne znam«! Odlazi, pozovi mi pastora!

SLUGA: Milostivi gospodine!

FRANZ: Mrmljaš? Oklijevaš? (Prvi sluga žurno odlazi.) Sto? I prosjaci su se urotili protiv mene? Nebesa i pakao! Sve se protiv mene urotilo.

DANIEL (dolazi sa svjetlom): Gospodaru —.

FRANZ: Ne, ja ne drščem. To je bio samo san. Mrtvi još ne ustaju iz groba. Tko kaže da drščem i blijedim? Tako mi je dobro, tako lako pri duši.

DANIEL: Blijedi ste kao smrt, a glas vam treperi i jezik vam se zapleće.

FRANZ: Imam groznicu. Reci samo pastoru kad dođe da imam groznicu. Sutra ću narediti da mi puste krv, reci pastoru.

DANIEL: Zapovijedate li da vam kapnem nekoliko blagotvornih kapi na šećer?

FRANZ: Kapni mi ih na šećer. Pastor neće odmah stići. Moj glas treperi i jezik mi se zapleće - kapni mi na šećer nekoliko kapi.

DANIEL: Dajte mi ključeve da donesem odozdo iz ormara —.

FRANZ: Ne, ne, ne, ostani ovdje. Ili i ja idem s tobom. Vidiš da ne mogu ostati sam. Kako bi me lako, vidiš - mogla uhvatiti nesvjestica - kad bih ostao sam! Neka, neka, već će to proći. Ostani ovdje.

DANIEL: O, vi ste ozbiljno bolesni!

FRANZ: Da, dakako, dakako, to je sve. - A bolest smućuje razum i rađa lude i čudnovate sne. - Snovi ne znače ništa - zar ne, Daniel? Snovi dolaze od želuca i ne znače ništa. - Upravo sam sanjao smiješan san. (Sruši se bez svijesti.)

DANIEL: Isuse Kriste! Što je to? Georg! Konrad! Bastian! Martin! No, dajte bar znak života! (Drma ga.) Marijo, Magdaleno i Josipe! No, dođite k sebi! Još će ljudi reći da sam ga ja usmrtio! Bože, smiluj mi se!

FRANZ (smućen): Odlazi, odlazi! Sto me tako drmaš, odvratni kosture? Mrtvi još ne ustaju iz groba!

DANIEL: O, dobri Bože, sišao je s uma!

FRANZ (nemoćno se pridiže): Gdje sam? Ti si to, Daniel? Što sam govorio? Ne obraćaj pažnju na to! Lagao sam, ma što da sam rekao - hajde, pomози mi da ustanem - to je samo napad vrtoglavice, jer - jer - jer sam neispavan.

DANIEL: Bar da je Johann ovdje! Pozvat ću pomoć. Pozvat ću liječnika.

FRANZ: Ostan! Sjedni kraj mene na ovaj divan - tako - ti si pametan čovjek, dobar čovjek - poslušaj što ću ti pripovijedati.

DANIEL: Ne sada. Drugi put. Spremit ću vas u postelju. Bolje je za vas da mirujete.

FRANZ: Ne, molim te, saslušaj me i ismij bezobzirno moju priču! - Znaš, sanjao sam da sam priredio kraljevsku gozbu, da sam bio u dobru raspoloženju i da sam ležao omamljen vinom na tratini u našem vrtu. Najednom - oko podneva - najednom - ali kažem ti, ismij me bezobzirno!

DANIEL: Najednom?

FRANZ: Najednom mi je, dok sam omamljen ležao, doprla do ušiju strašna grmljavina. Digao sam se teturajući, i gle, učinilo mi se da vidim kako sav horizont bukta u plamenu, a brda i gradovi i šume tale se kao vosak na ognjištu, i vihor urliče i bjesni preko mora, neba i zemlje. - Tada je odjeknuo zvuk poput glasa trublje: »Zemljo, izbaci svoje mrtvace; izbaci svoje mrtvace, more!« I pusta polja počela su se grčiti kao u trudovima i izbacivati lubanje, i rebra, i vilice i kosti udova koje su se sastavljale u ljudska tijela i u nepreglednom nizu jurnule naprijed, kao živi orkan. Tada sam podigao pogled, i

gle, stajao sam na podnožju gromovita Sinaja¹³⁸, nada mnom i poda mnom komešanje, a gore na vrhu brda, na tri stolca obavijena dimom, sjede tri čovjeka, pred čijim pogledom bježi sve živo —.

DANIEL: Pa to je prava slika sudnjeg dana!

FRANZ: Zar ne, to su ludorije? Tada je istupio jedan od njih, nalik na zvjezdanu noć. U ruci mu je bio željezni prsten pečatnjak. Držao gaje između istoka i zapada i rekao: »Vječno, sveto, pravedno i nepatvoreno! Samo je jedna istina, samo jedna krepost! Jao, jao, jao crvu koji sumnja!« -Tada je istupio drugi, s blistavim zrcalom u ruci. Držao ga je između istoka i zapada i rekao: »Ovo zrcalo je istina. Nema licemjerstva i pretvaranja.« Ja sam se preplašio, a sa mnom čitav puk, jer smo vidjeli da strašno zrcalo odražava zmijska, tigrovska i leopardska lica. - Tada je istupio treći, s mjedenom vagom u ruci. Držao ju je između istoka i zapada i rekao: »Pristupite, djeco Adamova, ja vašem vaše misli u posudi svoje srdžbe, vašem vaša djela utezima svoga gnjeva!«

DANIEL: Bože, budi mi milostiv!

FRANZ: Svi su stajali blijedi kao smrt, dok im je u očekivanju i strahu srce treperilo u grudima. Tada mi se učinilo da je u grmljavini brda moje ime prvo prozvano, i sledio sam se do srži kostiju, i zubi su mi glasno zacvokotali. Vaga je brzo zazveckala, stijene su zatutnjile, a na posudi obješenoj s lijeve strane počeli su se nizati sati, jedan za drugim, svaki je sat bacio na vagu po jedan smrtni grijeh —.

DANIEL: Oh, neka vam Bog oprost!

FRANZ: Nije mi oprostio. Na posudi se stvorilo cijelo brdo, no druga posuda, puna krvi otkupljenja, još uvijek ju je držala visoko u zraku. Napokon je stigao starac, duboko pogrbljen od tuge, ruku nagriženih od divlje gladi. Svi su se pogledi plašljivo odvrnuli od njega - ja sam poznavao tog čovjeka. Odrezao je pram svoje srebrne kose i bacio ga u posudu grijeha. I gle, ona se spustila, najednom se spustila duboko dolje, a posuda

138. Sinaj - brdo u Palestini gdje je, prema Starom zavjetu, Mojsije dobio od Boga ploče sa zakonima, tj. Deset zapovijedi.

otkupljenja visoko je poletjela. Tada sam čuo kako s pećine obavijene dimom odjekuje glas: »Milost, milost svim grešnicima zemlje i podzemlja! Ti si jedini proklet!« (Duboka šutnja.) No, zašto se ne smiješ?

DANIEL: Kako bih se mogao smijati kad mi se koža ježi? Snovi su od Boga.

FRANZ: Ne, ne, nemoj tako! Nazovi me luđakom, bezumnim, smiješnim luđakom! Učini to, dragi Daniel, molim te, izgrdi me dobro!

DANIEL: Snovi su od Boga. Pomolit ću se za vas.

FRANZ: Lažeš, kažem ti! - Idi smjesta, potrči, poleti, pogledaj gdje je pastor tako dugo, reci mu da požuri, da požuri! - Ali kažem ti da lažeš.

DANIEL (odlazeći): Bog neka vam bude milostiv!

FRANZ: Pučka mudrost! Pučki strah! Još nije pouzdano utvrđeno da li prošlost odlazi u nepovrat ili postoji oko koje bdi iznad zvijezda. - Hm, hm, tko mi je to prišapnuo? Zar ondje iznad zvijezda čeka osvetnik? - Ne, ne! Da, da! Strahovito šišti oko mene: iznad zvijezda čeka sudac! Da pođem još ove noći u susret osvetniku iznad zvijezda? Ne, kažem! - To je bijedno skrovište u koje bi se htio zavući tvoj kukavičluk - pusto je, gluho i samotno gore, iznad zvijezda. - A ako ipak postoji nešto? - Ne, ne, ničega nema. Zapovijedam da ne bude ničega! - A ako ipak postoji? Jao tebi kad bi ti se prebrojavalo i naplaćivalo još ove noći! - Zašto mi jeza tako prolazi tijelom? - Umrijeti! Zašto me ta riječ toliko potresa? Položiti račun osvetniku iznad zvijezda! - A ako je on pravedan - siročad i udovice, potlačeni i izmučeni vapit će prema njemu - a ako je on praveden, zašto su oni trpjeli, zašto si ti nad njima slavio slavlje?

PASTOR MOSER dolazi.

MOSER: Pozvali ste me, milostivi gospodine! Čudim se. Prvi put u mom životu. Namjeravate li izrugivati se religiji ili počinjete pred njom drhtati?

FRANZ: Rugat ću se ili ću drhtati - prema tome što ćeš mi ti

odgovoriti. - Slušaj, Moser, ja ću ti dokazati da si luda ili da od cijelog svijeta praviš ludu, a ti mi odgovori! Čuješ li? Moraš mi odgovoriti, tako ti života!

MOSER: Vi pozivate pred svoj sud nekoga tko je viši od mene. - On će vam jednom odgovoriti.

FRANZ: Sad odmah hoću odgovor, ovog časa, da ne počinim sramnu ludost i da se u nuždi ne obratim pučkom kumiru¹³⁹. Ja sam ti često, uz čašu burgunca, znao posprdno doviknuti: nema Boga! - Sad govorim s tobom ozbiljno i kažem ti: Boga nema! Ti me pobijaj svim oružjem kojim raspolažeš, ali ja ću sve to otpuhnuti jednim dahom.

MOSER: Da možeš tako lako otpuhnuti grom koji će se težinom od deset tisuća centi oboriti na tvoju oholu dušu! Sveznajući Bog, kojega ti, ludače i zlotvore, pokušavaš uništiti u njegovu vlastitu stvorenju, ne mora se opravdavati na usta smrtnika. On je jednako velik i u tvojim tiranskim postupcima i u pobjedničkom smiješku kreposti.

FRANZ: Izvanredno, pope! Takav mi se sviđaš!

MOSER: Ja sam ovamo došao kao zastupnik višeg gospodara i razgovaram s nekim tko je crv kao i ja - i kome ne želim da se svidim. Dakako, morao bih biti čudotvorac kad bi mi pošlo za rukom tvoju tvrdoglavu zloću natjerati da prizna zabludu. - Ali ako je tvoje uvjerenje tako čvrsto, zašto si me pozvao? Reci zašto si me pozvao o ponoći?

FRANZ: Jer se dosađujem, a šah me upravo ovog časa ne zabavlja. Želim da se rasonodim u natezanju s popom. Pukim strahom nećeš slomiti moju smionost. Ja znam da se u vječnost pouzdaje onaj tko je ovdje prikraden. Ali taj će se grdno prevariti. Često sam čitao da naše biće ovisi jedino o krvotoku i da s posljednjom kapi krvi nestaju i duh i misao. Duh sudjeluje u svim slabostima tijela pa zar se neće i raspasti zajedno s njim? Zar se neće ispariti kad tijelo istrune? Neka u tvoj mozak zaluta samo kapljica vode, i tvoj će život najednom zastati. Ta će stanka graničiti s ništavilom, a ako potraje, prijeći će u smrt. Osjećanje je tek titranje nekih

struna, a razbijeni klavir više ne daje zvuka. Ako svojih sedam dvoraca sravnim sa zemljom, ako razbijem ovu Veneru¹⁴⁰, tada su simetrija i ljepota još samo prošlost. Vidiš, to je ta vaša besmrtna duša.

MOSER: Vi filozofirate tako od očaja. Ali vaše vlastito srce, koje vam pri ovom dokazivanju plašljivo bije u grudima, tjera vas u laž. Tu paučinu vaših sustava raskida jedna jedina riječ: ti moraš umrijeti! - Evo vam mog izazova, okušajte se na ovom: ako u smrtnom času budete još uvijek čvrsti, ako vas ni tada ne iznevjere vaša načela, tada ste vi dobili igru. Ali ako vas na samrti prođe i najmanja jeza, teško vama! Tada ste se prevarili.

FRANZ (zbunjen): Ako me na samrti prođe jeza?

MOSER: Vidio sam više takvih bijednika koji su se do tog časa divovski opirali istini; ali na samrti varke nestaje. Ja ću biti uz vas kad budete umirali - čak bih volio da vidim jednog tiranina kako odlazi s ovog svijeta - bit ću uz vas i netremice ću vas promatrati kad vam liječnik prihvati hladnu i vlažnu ruku na kojoj će još jedva moći napipati izgubljeno i nemoćno bilo i kad vam, pogledavši vas i strašno slegnuvši ramenima, rekne: ljudska pomoć je ovdje uzaludna! Čuvajte se, o čuvajte se da u tom času ne budete nalik Rikardu¹⁴¹ ili Neronu¹⁴²!

FRANZ: Ne, ne!

MOSER: I ovo »ne« pretvorit će se tada u vapaj »da«. Unutrašnji suci, koje nikako nećete moći podmititi skeptičnim razglabanjima, probudit će se tada u vama i sudit će vam. Ali to će biti kao buđenje čovjeka koji je živ zakopan sred groblja, bit će to kao osjećaj samoubojice koji je već sebi zadao smrtni udarac, a sada se kaje; bit će to munja koja će plamenom obasjati tamu vašeg života; bit će to jedan pogled, pa ostanete li još i u tom času postojani, pobijedili ste!

140. Venera - staroitalska božica proljetne vegetacije i ljubavi; grčki, Afrodita.

141. Rikard - Rikard III., junak istoimene Shakespeareove drame. Beskrupulozan i zločinački vladar.

142. Neron (37.-68.) - rimski car. Posve neuravnotežen čovjek koji je dao ubiti majku, ženu i polubrata, prisilio filozofa Seneku na samoubojstvo, dao zapaliti Rim, okrutno progonio kršćane. Svrgnut, počinio je samoubojstvo.

FRANZ (hoda nemirno po sobi tamo-amo): Popovsko naklapanje!

MOSER: Tada će vam se prvi put u dužu zariti mačevi vječnosti - i tada će prvi put biti prekasno. Pomisao na Boga budi misao na slično strašno ime, a to je: sudac. Vidite, Moor, vi držite u rukama živote tisuća ljudi, a devet stotina devedeset devetoricu od tisuću vi ste unesrećili. Vama nedostaje samo Rimsko Carstvo da budete Neron, Peru da budete Pizarro¹⁴³.1 vi mislite da će Bog mirno gledati kako jedan jedini čovjek gospodari kao krvolok po njegovu svijetu i kako sve okreće naglavce? Zar vi mislite da je tih devet stotina devedeset devet ljudi samo zato na svijetu da budu upropašteni, da budu lutke u vašoj đavolskoj igri? O ne vjerujte u to! On će jednom od vas zahtijevati svaku minutu koju ste im oduzeli, svaku radost koju ste im otrovali, svako savršenstvo prema kojemu ste im prepriježili put; a ako na to budete mogli odgovoriti, Moor, tada ste vi pobijedili.

FRANZ: Dosta, ni riječi više! Zar da ja budem igračka tvoje zagrižljivosti?

MOSER: Vidite, u ljudskoj sudbini postoji strašna i lijepa ravnoteža. Posuda na vagi koja se u ovozemaljskom životu spuštala, na onom se svijetu diže uvis - a ona koja se ovdje uzdizala, ondje će se spustiti do dolje. Ali ono što je ovdje bilo prolazna patnja, ondje je vječno slavlje; ono što je ovdje bilo kratkotrajno slavlje, bit će ondje vječno, beskrajno očajavanje.

FRANZ (bijesno nasrne na njega): Grom ti zauvijek začepio usta, ti lažljivče! Iščupat ću ti taj prokleti jezik!

MOSER: Zar ste već počeli osjećati breme istine? Ja još nisam ni spomenuo dokaze. Čekajte da prijedem na dokaze —.

FRANZ: Šuti! Idi do đavola sa svojim dokazima! Duša prestaje postojati, kažem ti, i ne odgovaraj mi više!

MOSER: Zbog toga cvile i duhovi u paklu, ali onaj na nebu samo odmahuje glavom. Zar mislite da ćete pred osvetnikovom rukom umaći u pusto carstvo ništavila? Ako krenete u nebo, on je ondje. Ako se zabijete u pakao, on je opet ondje. I ako zamolite noć:

143. Francisco Pizarro (1475.—1541.) - španjolski osvajač južnoameričkoga carstva Inka.

»Zavij me!« i tamu: »Sakrij me!« - tama će se oko vas rasvijetliti, i ponoć će se oko prokletnika razdaniti; - ali vaš se besmrtni duh opire vašoj riječi i odnosi pobjedu nad slijepom misli.

FRANZ: Ali ja neću da budem besmrtnan - neka bude tko hoće, ne branim mu. Ja ću onoga gore primorati da me uništi, ja ću ga razbjesniti tako da će me u svom bijesu satrti! Reci mi što je najteži grijeh i što ga može najžešće razgnjeviti?

MOSER: Poznajem samo dva takva grijeha. Ali njih ne počinjaju ljudi niti ih ljudi mogu zamisliti.

FRANZ: Koji su to?

MOSER (veoma značajno): Ubojstvo oca je prvi od njih, a ubojstvo brata drugi. - Zašto ste najednom tako probljedjeli?

FRANZ: Sto, stari? Jesi li u savezu s Bogom ili s đavolom? Tko ti je to rekao?

MOSER: Teško onom tko ima oba grijeha na duši! Bilo bi bolje za njega da se nikada nije rodio. Ali vi možete biti mirni! Vi više nemate ni oca ni brata.

FRANZ: Ha! Ne poznaješ teži grijeh? Promisli još jedanput - smrt, nebesa, vječnost, prokletstvo ovise o jednoj riječi iz tvojih usta - ni jedan jedini nije teži?

MOSER: Nijedan.

FRANZ (sruši se na stolac): Ništavilo! Ništavilo!

MOSER: Radujte se, ta radujte se! Budite sretni! - Uza sva svoja zlodjela, vi ste još svetac prema ocubojici. Prokletstvo koje vas čeka još je pjesma ljubavi prema prokletstvu koje na njega vreba! Odmazda —.

FRANZ (skoči): Nosi se do tisuću đavola, ti sovu ljago! Tko te zvao ovamo? Odlazi, kažem ti, ili ću te probosti!

MOSER: Zar popovsko naklapanje može takva filozofa toliko razbjesniti? Otpuhnite sve to jednim dahom! (Odlazi.)

FRANZ (baca se na stolcu tamo-amo u strašnom uzbuđenju. Duga stanka.)

SLUGA dojuri.

SLUGA: Amalia je pobjegla, grof je iznenada nestao.

DANIEL dolazi, preplašen.

DANIEL: Milostivi gospodine, četa divljih konjanika juri putem i viču: smrti smrt! - Uzbunili su cijelo selo!

FRANZ: Idi, neka sva zvona zazvone, neka svi pođu u crkvu - svi neka padnu na koljena - svi neka mole za mene! Oslobodite sve zatočenike, siromasima ću sve vratiti dvostruko i trostruko, ja ću - no, hajde, idi - zovi mi ispovjednika da mi otpusti grijeh! - Sto čekaš? (Vika postaje sve glasnija.)

DANIEL: Bože, oprosti mi grijeh! Kako se to sad opet slaže? Uvijek ste svetu molitvu gazili nogama, više puta ste mi molitvenik i Bibliju bacili u glavu kad ste me zatekli u molitvi —.

FRANZ: Nikada više! - Smrt! Vidiš - smrt —. Prekasno je! (Napolju se čuju Schtveizerovi gnjevni povici.) Moli za mene! Moli!

DANIEL: Uvijek sam vam govorio - vi prezirete svetu molitvu - čuvajte se, čuvajte se, kad budete u nevolji, kad vam voda dopre do grla, dat ćete sve blago ovog svijeta za jedan jedini kršćanski uzdah. Vidite? Vi ste me grdili. Evo vam sada! Vidite?

FRANZ (snažno ga grli): Oprosti, dragi, zlatni, najdraži Daniel, oprosti - ja ću te odjenuti od glave do pete - ta moli mene - ja ću te opremiti kao mladoženju - ja ću te - ta moli za me, preklinjem te - preklinjem te na koljenima - tako ti sotone, moli za mene! (Na ulicama meta, buka, lupanje.)

SCHWEIZER (izvana): Naval! Ubij! Provali unutra! Eno svjetla, tamo je on!

FRANZ (na koljenima): Poslušaj moju molitvu, nebeski Bože! - To je prvi put - nikada ti se više neću moliti - usliši me, Bože nebeski!

DANIEL: Zaboga! Sto to radite? To je bezbožna molitva.

Napolju meteži i buka puka.

PUK: Lopovi! Ubojice! Tko to tako strahovito buči u to noćno doba?

SCHWEIZER (još uvijek na ulici): Suzbij ih, brate! - To je

đavo došao po vašega gospodara! Gdje je Schwarz sa svojim ljudima? Opkoli dvorac, Grimm - jurišaj na bedeme!

GRIMM: Donesite ugarke - ili ćemo mi gore ili će on dolje! - Ubacit ću plamen u njegove odaje.

FRANZ [moli]: Ja nisam bio običan ubojica - gospode Bože - nisam se bavio sitnicama - gospode Bože!

DANIEL: Bože, budi nam milostiv! I molitve su mu grešne. (Leti kamenje i ugarci. Stakla su se rasprsla. Dvorac gori.)

FRANZ: Ne mogu moliti. Ovdje, ovdje —. (Udara se u grudi i po čelu.) Sve je tako pusto, usahlo. (Ustaje.) Ne, i neću da molim! Tu pobjedu nebo neće slaviti, tu porugu pakla neću prihvatiti.

DANIEL: Isuse i Marijo! Pomozite - spašavajte - sav je dvorac u plamenu!

FRANZ: Evo, uzmi ovaj mač! Brzo! Zatjeraj mi ga u trbuh - neću da budem tim lupežima na ruglo kad dođu. (Vatra se sve više širi.)

DANIEL: Bože sačuvaj! Ja ne bih htio nikoga prerano poslati u nebo a kamoli u —. (Pobjegne.)

FRANZ (strahovitim pogledom prati njegov odlazak; nakon stanke): U pakao, to si htio reći! Zaista slutim tako nešto----- (Luđački.) Je li to vaše cičanje? Čujem li to vaše siktanje, guje podzemlja? - Nadiru gore - navaljuju na vrata - zašto sam tako neodlučan pred ovim šiljatim vrškom mača? - Vrata se lome - ruše se - ne mogu više pobjeći! - Ha, onda mi se ti smiluj! (Strgne zlatnu vrpcu sa šešira i zadavi se njome.)

SCHWEIZER i njegovi ljudi.

SCHWEIZER: Lupeški ubojice, gdje si! Jeste li vidjeli kako su se razbježali? Zar on ima tako malo prijatelja? Kamo se sakrila ta životinja?

GRIMM (spotakne se o mrtvo tijelo): Čekaj, što to leži ovdje? Posvijetlite mi.

SCHWARZ: Pretekao nas je. Vratite mačeve u korice - ovdje leži kao krepana mačka.

SCHWEIZER: Mrtav? Što, mrtav? Mrtav bez mene? - Pretvara se, kažem vam. - Gledajte kako će hitro skočiti na noge. (Drma ga.) Hej, ti, evo, tu je jedan otac koga treba umoriti.

GRIMM: Ne trudi se. Nepovratno je mrtav.

SCHWEIZER (odstupi): Da. Nije skočio od veselja - mrtav je. - Vratite se i kažite mom vodi: on je mrtav - a mene više nikada neće vidjeti. (Opali sebi hitac u čelo.)

Drugi prizor

Pozornica kao u posljednjem prizoru četvrtog čina.

STARI MOOR sjedi na kamenu. Nasuprot njemu RAZBOJNIK MOOR.

RAZBOJNICI naokolo po šumi.

RAZBOJNIK MOOR: Još ga nemal (Udari bodežom o kamen da iskre frcaju.)

STARI MOOR: Oproštenje neka mu bude kazna, a osveta — moja dvostruko veća ljubav.

RAZBOJNIK MOOR: Ne, tako mi moje razjarene duše, ne smije biti tako! Ja to ne dopuštam. Svoj sramni zločin neka ponese sa sobom na drugi svijet! - Zašto ga onda ubijam?

STARI MOOR (obliju ga suze): Oh, moje dijete!

RAZBOJNIK MOOR: Što, ti plačeš zbog njega? Pod ovom kulom?

STARI MOOR: Milost, o milost! (Žestoko zalomi rukama.) Sada - sada se sudi mom djetetu.

RAZBOJNIK MOOR (prestrašeno): Kojemu?

STARI MOOR: Ah, kakvo je to pitanje?

RAZBOJNIK MOOR: Ništa, ništa!

STARI MOOR: Zar si došao da se narugaš mojoj boli?

RAZBOJNIK MOOR: Izdajnička savjesti! - Ne obazirite se na moje riječi.

STARI MOOR: Da, ja sam mučio jednoga sina, a drugi je sin morao mučiti mene. To je prst Božji. - O, moj Karl, moj Karl! Ako ti sada lebdiš oko mene obavijen spokojstvom, oprosti mi, o oprosti mi!

RAZBOJNIK MOOR (brzo): On vam oprašta. (Zbunjeno.)

Ako zavređuje da se naziva vašim sinom - mora vam oprostiti.

STARI MOOR: Oh, on je bio suviše uzvišen za mene ali ja ću doći pred njega sa svojim suzama, sa svojim besanim noćima, sa svojim mučnim snovima, obujmit ću mu koljena i vikat ću, glasno vikati: »Sagriješio sam pred Bogom i pred tobom. Nisam dostojan da me nazoveš ocem!«

RAZBOJNIK MOOR (duboko potresen): Voljeli ste svoga drugog sina?

STARI MOOR: Nebesa znaju koliko! - Zašto sam se dao zavesti spletkama opakog sina? Nekoć sam bio dostojan otac među ovozemaljskim očevima. Uza me su se nadobudno razvijala moja djeca. Ali - o nesretni dane - zao duh uvukao se u srce moga mlađeg sina; ja sam povjerovao zmiji - i sada je oboje moje djece izgubljeno! (Pokrije lice.)

RAZBOJNIK MOOR (ustukne): Zauvijek izgubljeno!

STARI MOOR: Oh, kako duboko osjećam ono što mi je Amalia prorekla. Duh osvete govorio je na njezina usta: uzalud ćeš na samrti pružati ruke za svojim sinom, uzalud ćeš željeti da obuhvatiš toplu ruku svoga Karla, koji više nikada neće stajati uz tvoju postelju —.

RAZBOJNIK MOOR (pruža mu ruku, lice je odvratio u stranu).

STARI MOOR: Kad bi to bila ruka moga Karla! Ali on leži daleko, u tijesnom prebivalištu spava vječnim snom i više ne može čuti vapaj moje boli. Teško meni! - Umrijet ću na rukama stranca - nemam više sina, nemam više sina koji bi mi zaklopio oči —.

RAZBOJNIK MOOR (u najvećem uzbuđenju): Sada to moram učiniti - sada! Ostavite me! (Razbojnicima.) A ipak - zar mu ja mogu vratiti sina? Ja mu sina više ne mogu vratiti! - Ne, neću to učiniti.

STARI MOOR: Što, prijatelju? Što si to mrmljao?

RAZBOJNIK MOOR: Tvoj sin - da, starče —. (Zamuckuje.)

Tvoj je sin - zauvijek - izgubljen.

STARI MOOR: Zauvijek?

RAZBOJNIK MOOR (u silnoj boli, diže pogled prema nebu):

O samo još ovaj put - ne dopusti da mi duša klone - samo mi još ovaj put daj snage!

STARI MOOR: Zauvijek, kažeš?

RAZBOJNIK MOOR: Ne pitaj me više ništa! Zauvijek, rekao sam.

STARI MOOR: Strance, stranče! Zašto si me izvukao iz tamnice?

RAZBOJNIK MOOR: A što bi bilo da sada ukradem njegov blagoslov - da ga ukradem kao tat i da se odšuljam s božanskim plijenom? Kažu da očinski blagoslov nikada nije izgubljen.

STARI MOOR: I moj Franz je izgubljen?

RAZBOJNIK MOOR (baci se pred njim na koljena): Ja sam slomio zasun na tvojoj tamnici! - Daj mi svoj blagoslov!

STARI MOOR (bolno): Zašto si morao uništiti sina, očev spasitelju! - Gle, božansko se milosrđe ne iscrpljuje, a mi bijedni crvi odlazimo na počinak u srdžbi. (Stavlja ruke na glavu razbojnikovu.) Budi toliko sretan koliko si milosrdan!

RAZBOJNIK MOOR (ustaje, s čežnjom): Oh, gdje je moja muževnost? Tetive su mi omlitavjele, bodež mi ispada iz ruku.

STARI MOOR: Kako je lijepo kad braća složno žive zajedno, kao rosa što s Hermona¹⁴⁴ pada na brdo Sion¹⁴⁵. Zasluži tu sreću, mladi čovječe, i nebeski će anđeli uživati u tvom blaženstvu. Budi mudar kao sjedokosi starac, ali srce - srce neka ti je kao u nedužna djeteta.

RAZBOJNIK MOOR: Oh, daj mi da bar naslutim tu sreću.

Poljubi me, božanski starče!

STARI MOOR (poljubiga): Zamišljaj da je to očinski poljubac, a ja ću zamišljati da cjelivam sina. - Ti znaš i plakati?

RAZBOJNIK MOOR: Zamišljao sam da je to očinski poljubac. - Jao meni ako ga sada dovedu!

SCHWEIZEROVI DRUGOVI dolaze šuteći, u žalobnoj povorci, spuštenih glava i pokrivenih lica.

RAZBOJNIK MOOR: Nebesa! (Plašljivo se povuče i nastoji da se sakrije. Oni prođu pokraj njega. On gleda u stranu. Duboka tišina. Oni se zaustave.)

144. Hermon - brdo Antilibanona u Siriji (2759 m), odakle izvire Jordan.

145. Sion - 743 m visok brežuljak na istočnoj strani Jeruzalema.

GRIMM (tiho): Vođo' (Razbojnik Moor ne odgovara nego se povlači korak natrag.)

SCHWARZ: Dragi vođo! (Razbojnik Moor se još dalje povlači.)

GRIMM: Mi nismo krivi, vođo!

RAZBOJNIK MOOR (ne gleda u njih): Tko ste?

GRIMM: Ti nas ne gledaš! Tvoji poslušni momci.

RAZBOJNIK MOOR: Jao vama ako ste me poslušali!

GRIMM: Donosimo ti posljednji pozdrav od tvog sluga Schweizera. Tvoj sluga Schweizer neće se više vratiti.

RAZBOJNIK MOOR (skoči): Niste ga, dakle, našli?

SCHWARZ: Našli smo ga - mrtva.

RAZBOJNIK MOOR (radosno poskoči): Hvala ti, vrhovni gospodar! - Zagrlite me, djeco moja! Odsad neka milosrđe bude naša lozinka! - Sada je i to prebrođeno - sve je prebrođeno.

DRUGI RAZBOJNICI, AMALIA

RAZBOJNICI: Hej, hej. Lovina, prekrasna lovina.

AMALIA (raspletene kose): Mrtvi su - kažu - na njegov poziv ustali iz groba. Moj ujak je živ - u ovoj šumi. Gdje je? Karl! Ujače! Evo ga! (Poletiprema starcu.)

STARI MOOR: Amalia, kćeri moja! Amalia! (Stisne je u naručaj.)

RAZBOJNIK MOOR (odskoči): Tko mi dovodi ovo priviđenje pred oči?

AMALIA (odvoji se od starca, poleti k razbojniku i zagrliga ushićena): Našla sam ga, zvijezde nebeske, našla sam ga!

RAZBOJNIK MOOR (otrgne se, razbojnicima): Na put! Moj najljubiji neprijatelj me izdao!

AMALIA: Zaručnice, zaručnice, ti si izvan sebe. Ha, od ushićenja! A zašto sam ja tako beščutna, usred zanosa i sreće tako hladna?

STARI MOOR (trgne se): Zaručnik? Kćeri, kćeri! Zaručnik?

AMALIA: Njegova sam zauvijek. On je zauvijek, zauvijek, zauvijek moj! - Oh, vi nebeske sile! Olakšajte mi breme te ubojite slasti da ne podlegnem pod njim.

RAZBOJNIK MOOR: Otrgnite je od mene! Ubijte je! Ubijte njega, mene, sebe, sve! Neka čitav svijet propadne! (Hoće da ode.)

AMALIA: Kamo? Kako to? Ljubav - vječnost! Sreća - beskonačnost! A ti hoćeš pobjeći?

RAZBOJNIK MOOR: Odlazi, odlazi - najnesretnija među zaručnicama! Gledaj sama, pitaj sama, slušaj! - Najnesretniji među očevima! Pustite me da zauvijek nestanem!

AMALIA: Prihvatite me! Za ime Božje, prihvatite me! Crno mi je pred očima - on odlazi!

RAZBOJNIK MOOR: Prekasno! Uzalud! Tvoja kletva, oče - . Ne pitaj više ništa! Ja sam, ja sam - tvoja kletva, tvoja tobožnja kletva - Tko me ovamo domamio? (S isukanim mačem nasrne na razbojнике.) Tko me ovamo domamio, vi pakleni izrodi? - Svisni, Amalia! - Umri, oče! Umri zbog mene po treći put! - Tvoji spasitelji su razbojnici i ubojice! Tvoj Karl je njihov vođa! (Stari MOOR izdahne.)

AMALIA ostaje nijema i ukočena kao kip. Cijela četa stoji u strašnoj tišini.

RAZBOJNIK MOOR (zaleti se prema jednom hrastu): Duše onih koje sam ugušio u opojnosti ljubavi, duše onih koje sam smoždio u spokojnom snu, duše — ha, ha, ha! Čujete li kako se barutana rasprsnula nad posteljama porodilja? Čujete li kako plamen zahvaća kolijevke dojenčadi? To je zublja na vjenčanju, to je svadbena glazba - o, on ne zaboravlja, on pamti - i zato odlazi od mene, ljubavna srećo! Zato budi za mene mučiteljem, ljubavi! To je odmazda!

AMALIA: To je istina! Bože nebeski! Istina je! Sto sam učinila ja, nedužno janje — ja sam ovoga ljubila!

RAZBOJNIK MOOR: To je više no što čovjek može podnijeti! Stajao sam pred smrću koja je iz tisuću cijevi siktala na me, i nisam uzmaknuo ni pedlja! Zar ću sada drhtati kao žena? Drhtati pred ženom? Ne, ne, žena neće pokolebati moju muževnu odlučnost! Krvi, krvi! Ova me žena samo stavila na kušnju! - Krvi se moram napiti, i sve će proći! (Hoće da pobjegne.)

AMALIA (padne mu na grudi): Ubojice! Đavole! Ja te, anđele, ne mogu ostaviti.

RAZBOJNIK MOOR (odgurne je): Odlazi, neiskrena zmijo! Rugaš se bjesomučniku - ali i ja prkosim tiranskoj sudbini. - Sto, ti plačeš? O, vi podmukle, opake zvijezde! Ona se pretvara da plače, kao da zbog mene jedna duša plače! (Amalia mu padne oko vrata.) Ah, što je to? Ona ne pljuje na mene, ne tjera me od sebe? - Amalia, zar si zaboravila? Znaš li koga grliš, Amalia?

AMALIA: Jedini, vječno moj!

RAZBOJNIK MOOR (sav zasja u zanosu sreće): Ona mi oprašta, ona me ljubi! Čist sam kao zrak nebeski - ona me ljubi!

- Zahvaljujem ti plačući, milosrdni oče na nebesima! (Padne na koljena i žestoko zaplače.) Mir se vratio u moju dušu, patnja se iscrpla, pakla je nestalo. Gledaj, o gledaj, djeca svjetlosti plaču u zagrljaju rasplakanih đavola! (Ustane, razbojnicima.) Plačite i vi! Plačite, plačite, tako ste sretni! - O, Amalia, Amalia, Amalia! (Ljubi je u usta, i oni ostaju tako u nijemom zagrljaju.)

JEDAN RAZBOJNIK (ljutito stupi naprijed): Čekaj, izdajniče!

- Ostavi smjesta tu ruku - ili ću ti reći riječ od koje će ti zabrutati u ušima, a zubi će ti zacvokotati od užasa. (Stavlja mač među njih.)

STARI RAZBOJNIK: Sjeti se čeških šuma! Čuješ li? Oklijevaš? Treba da se sjetiš čeških šuma! Vjerolomniče, gdje su tvoje prisege? Zar se rane tako lako zaboravljaju? Onda kad smo za tebe stavljali sreću, čast i život na kocku, kad smo stajali kao zidine odbijajući poput štitova udarce tebi namijenjene - nisi li tada digao ruku na vječnu zakletvu, nisi li prisegao da nas nikada nećeš napustiti, kao što mi nismo tebe napustili? - Nemaš časti! Zaboravio si vjernost? Hoćeš da nas napustiš zbog cviljenja neke djevojčure?

TREĆI RAZBOJNIK: Fuj, krivokletniče! Duh Rollera koji je pao žrtvom, i koga si iz carstva smrti dozvao kao svjedoka, zastidjet će se zbog tvog kukavičluka i dići će se oboružan iz groba da te kazni.

RAZBOJNICI (svi najednom, derući svoju odjeću): Pogledaj, pogledaj amo! Poznaješ li ove brazgotine? Ti si naš! Kupili smo te krvlju svoga srca, naša si svojina, pa uhvatio se zbog tebe sam

arhanđeo Mihael s Molohom¹⁴⁶ ukoštac! Stupaj s nama! Žrtva za žrtvu! Amalia za četu!

RAZBOJNIK MOOR (ispusti njezinu ruku): Svršeno je! Htio sam okrenuti natrag i vratiti se svom ocu, no onaj na nebu odlučio je drugačije! (Hladno.) Baš sam luda, zašto sam to uopće želio? Zar se veliki grešnik može vratiti? Veliki se grešnik ne može nikada vratiti, to je odavno trebalo da znam. - Smiri se, molim te, smiri se! Tako je pravo! - Ja nisam htio kad je on mene tražio, a sada on neće kad ja njega tražim. Zar to nije pravedno? - Ne prevrći oči - on mene ne treba. Zar on nema dovoljno svojih stvorenja? Bez jednoga može lako da bude, a taj jedan sam, eto, ja. Hajdemo, družil!

AMALIA (povuče ga natrag): Stani, stani! Samo jedan udarac! Smrtni udarac! Da ponovo ostanem sama? Trgni mač i smiluj mi se!

RAZBOJNIK MOOR: Nema više samilosti među ljudima - ja te neću ubiti!

AMALIA (obujmi mu koljena): O, tako ti Boga! Tako ti milosrđa cijeloga svijeta! Ja više ne tražim ljubav - znam dobro da će ondje gore naše zvijezde neprijateljski poletjeti svaka na svoju stranu. Tražim samo smrt. Ostavljena! Ostavljena! Pojmi tu riječ u svoj njezinoj strahoti! Ostavljena! Ne mogu to više podnijeti! Vidiš i sam, nijedna žena to ne bi mogla podnijeti. Tražim samo smrt! - Gledaj, moja ruka dršće! Nemam hrabrosti da sebi zadam udarac. Bojim se blistave oštrice - tebi je to lako, tako lako, ti si vješt ubijanju! Trgni svoj mač, i ja ću biti sretna!

RAZBOJNIK MOOR: Hoćeš da samo ti budeš sretna? Odlazi, ja ne ubijam žene!

AMALIA: Aha, ubojice, ti možeš ubijati samo sretnike, a prolaziš pokraj onih koji su se zasitili života! (Puže prema razbojnicima.) Onda mi se smilujte bar vi, krvnikovi učenici! U vašim pogledima vidim krvoločnu samilost koja je utjeha mom jadu. - Vaš učitelj je tek oholi, strašljivi hvalisavac!

RAZBOJNIK MOOR: Ženo, što to govoriš? (Razbojnici se okreću od nje.)

AMALIA: Nigdje prijatelja? Ni među ovima nemam nijednog prijatelja? [Ustane.] Dobro, tada me ti, Didono¹⁴⁷, nauči kako se umire! (Hoće otići. Jedan razbojnik nanišani.)

RAZBOJNIK MOOR: Čekaj, ne usuđuj se! Moorova draga smije umrijeti samo od Moorove ruke! [Umori je.]

RAZBOJNICI: Vođo! Vođo! Što to radiš? Jesi li poludio?

RAZBOJNIK MOOR (nad mrtvim tijelom, ukočena pogleda): Ona umire. Još samo ovaj trzaj i svršeno je. - Evo, gledajte. Tražite li još nešto? Vi ste meni žrtvovali život, život koji više i nije bio vaš, život pun gadosti i sramote. - Ja sam za vas zaklao anđela. No, pogledajte dobro! Jeste sada zadovoljni?

GRIMM: Ti si svoj dug platio s kamatama. Učinio si ono što nijedan čovjek ne bi učinio za svoju čast. Pođimo sada dalje!

RAZBOJNIK MOOR: To si rekao? Zar ne, život svetice za život lupeža - to je neravnopravna razmjena? O, ja vam kažem, kad bi svaki od vas pošao na mučilište i dao da mu užarenim kliještima trgaju komadić po komadić mesa, i kad bi to mučenje trajalo jedanaest dugih dana, još uvijek bi ove suze prevagnule. (Gorko se smije.) Brazgotine, češke šume! Da, da, to je svakako trebalo platiti.

SCHWARZ: Umiri se, vođo! Dođi s nama, ovaj prizor nije za tebe. Povedi nas dalje!

RAZBOJNIK MOOR: Čekajte, još jednu riječ prije no što pođemo dalje. - Slušajte, vi zloradi izvršioци mojih barbarskih naloga! Ja ovoga časa prestajem biti vaš vođa. Pun stida i jeze odbacujem ovu krvavu palicu pod kojom ste mislili da imate pravo počinjati zločine i mračnim djelima kaljati nebesko svjetlo. Pođite kamo hoćete - naši se putovi zauvijek razilaze!

RAZBOJNICI: Aha, kukavice! Gdje su tvoji veličanstveni planovi? Zar su to bili mjehuri od sapunice koji su se raspršili od daha jedne žene?

RAZBOJNIK MOOR: Kakva sam bio luda kad sam mislio da ću nedjelima svijet uljepšati, a zakone učvrstiti bezakonjem! Ja sam to nazivao osvetom i pravdom, ja sam se drznuo, o providnosti,

147. Didona - legendama kraljica Kartage ubila se kad ju je napustio Eneja, koji je kod nje proveo neko vrijeme na svojim lutanjima od Troje do Italije.

da ispravljam udarce tvog mača i da ublažavam tvoju pristranost. Ali - o isprazne djetinjarije - sada stojim na rubu strahovitog života i djetinjarije - sada stojim na rubu strahovitog života i spoznajem uz jauk i škrgut zuba da bi dva takva čovjeka, kakav sam ja, srušila do temelja zgradu ljudskog morala. Milost, milost za dječaka koji je tebe htio preteći - ti jedini imaš pravo na osvetu. Tebi ne treba čovjekova ruka za to. Dakako, ja više nisam kadar vratiti prošlost. Sto je upropašteno, ostaje upropašteno - što sam srušio, nikada se više neće podići. - Ali preostalo mi je još nešto po čemu se mogu izmiriti s povrijeđenim zakonima i s poretkom koji nisam poštivao. Njima je potrebna žrtva - žrtva kojom će pred cijelim svijetom biti potvrđeno njihovo nepovredivo veličanstvo - a ta sam žrtva ja. Ja moram za njih umrijeti.

RAZBOJNICI: Oduzmite mu mač. On hoće da se ubije.

RAZBOJNIKMOOR: Lude. Osuđeni ste na vječnu zasljepljenost!

Zar mislite da je smrtni grijeh naknada za druge smrtnne grijehe?

Mislite li da bi harmonija svijeta tim bezbožnim disakordom bila na dobitku? (Baci im s prezirom oružje pred noge.) Živa će me dobiti. Idem da se predam u ruke pravde.

RAZBOJNICI: Vežite ga lancima. On je poludio.

RAZBOJNIK MOOR: Ja doduše ne sumnjam u to da bi me pravda ionako dosta rano stigla kad bi tako odredile više sile. Ali ona bi me mogla iznenaditi u snu, stići na bijegu, nadvladati me silom i mačem, a tada bi mi izmakla jedina zasluga - da sam svojevóljno poginuo za nju. Zašto da poput kradljivca skrivam život koji mi je u vijeću nebeskih čuvara već odavno oduzet?

RAZBOJNICI: Neka ide! To je slavohlepnost! On želi da žrtvuje život za isprazno divljenje ljudi.

RAZBOJNIK MOOR: Neka mi se zbog toga dive! (Nakon razmišljanja.) Sjećam se da sam na putu ovamo razgovarao s nekim siromašnim nadničarom koji ima jedanaestero gladne djece. - Nagrada od tisuću zlatnika obećana je onom tko velikog razbojnika izruči živa. - Pomoći ću tom čovjeku. (Odlazi.)